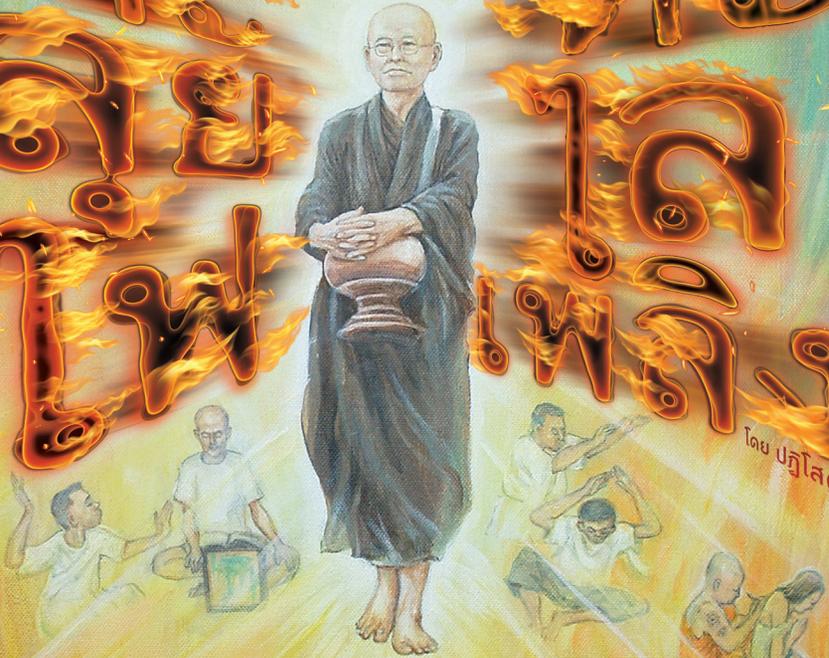

รวบรวมข้อเขียนของปฏิโสด (สมณะโพธิรักษ์)
จากคอลัมน์ "ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง" ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง

โดย ปฏิโสด

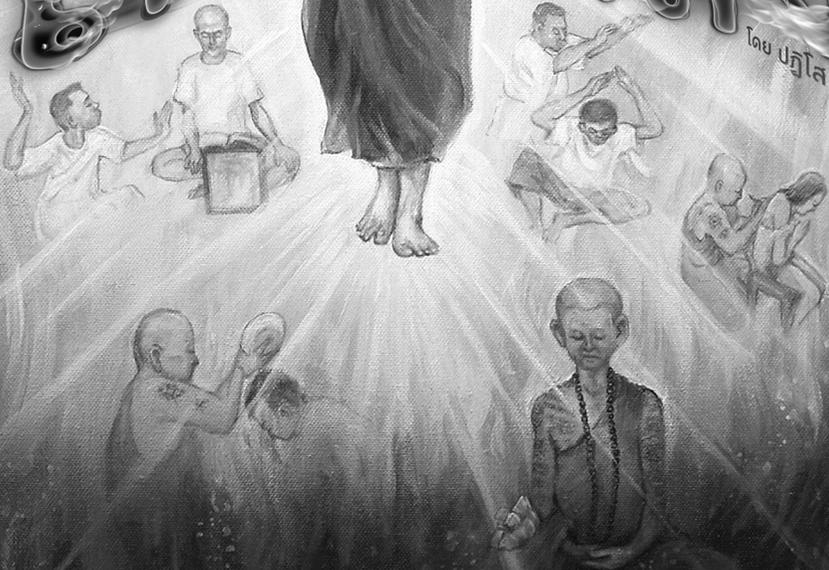
สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น

ปกพิมพ์ครั้งที่ ๑๕๖๖๖๖
๑๕ เม.ย. ๒๕๖๕

รวบรวมข้อเขียนของปฎิโสธ (สมณะโพธิรักษ์)
จากคอลัมน์ "ตะลุยไฟ ตะไลเพลิง" ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

ตะลุยไฟ ตะไลเพลิง

โดย ปฎิโสธ

สำนักพิมพ์กัลป์

พิมพ์ครั้งที่ ๑๑๖๖๖๖๖๖
๑๕ เม.ย. ๒๕๖๔

ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง

โดย ปฏิสโต

ISBN 978-616-93767-0-5

พิมพ์ครั้งแรก	:	เมษายน ๒๕๖๔
จำนวนพิมพ์	:	๕,๐๐๐ เล่ม
แบบปก	:	แสงศิลป์ เดือนหงาย เพชรพันศิลป์ มณีเวช
จัดพิมพ์โดย	:	สำนักพิมพ์กัลป์
โทรศัพท์	:	๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
พิมพ์ที่	:	บริษัท ฟาอภัย จำกัด ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา	:	นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
เผยแพร่โดย	:	สำนักพิมพ์กัลป์ ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์	:	๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
ราคาบุญนิยม	:	๐ บาท (แจกฟรี)

◆ คำนำ ◆

“ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง” เป็นหนังสือรวบรวมข้อเขียนของ “ปฏิโสต” (สมณะโพธิรักษ์) จากคอลัมน์ “ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง” ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ช่วงเดือนมกราคม ๒๕๒๑ ถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๒๑ ส่วนอีก ๒ บทสุดท้ายนั้น ตีพิมพ์ใน “สารอโศก” ซึ่งเป็นหนังสือรายเดือนของมูลนิธิธรรมสันติ

เนื้อหาสาระบางตอนเป็นเหตุการณ์ในกาละนั้นๆ เมื่อประมาณ ๔๐ ปีมาแล้ว หรือบางตอนก็เป็นทัศนะที่ “ปฏิโสต” หยิบยกมาวิเคราะห์เจาะอธิบายเข้าหารัศมี ไม่ว่าจะ เป็นความเข้าใจผิดในการปฏิบัติธรรม ความงมงายในเครื่องรางของขลัง เรื่องผีวิญญูณ กิเลส ตัณหา อุปาทาน ความหลงใหลในโลกียสุข รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส อบายมุขต่างๆ สารพัด เช่น ๔๐ ปีก่อนกิเลสตกจุดดลาก็ให้ไหลเลื่อนไปกับ “โลงผี” ที่ตั้งอยู่ในบ้าน หลอกหลอนทุกเช้าค่ำ ปัจจุบันโลงผีก็ไม่ได้หายไปไหนกลับทันสมัยยิ่งขึ้น เพียงแค่แหม่มือผีก็พุ่งลือออกมาแลปลิ้นปล้อนตาได้ทันทีทุกที ทุกเวลาไม่จำกัด และหลอกคนได้ทั่วทั้งโลกทุกเพศวัยตั้งแต่เด็กทารก ลืมตาดูโลกไปจนถึงผู้เฒ่าวัยเก้าสิบทีเดียว

“ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง” มีเนื้อหาสาระเหมาะแก่ชาวพุทธที่ต้องการศึกษาธรรมะและขัดเกลาจิตใจเบื้องต้น เช่น การลดละเลิก อบายมุข เหล้า บุหรี่ การพนัน การหยุดหลงงมงายวัตถุเครื่องรางของขลังเป็นที่พึ่งทางใจ เป็นต้น

ขอกราบขอบพระคุณ “ปฏิโสต” เป็นอย่างสูงที่อนุญาตให้ สำนักพิมพ์กัลลกันแก่นจัดพิมพ์เผยแพร่แก่ผู้ใฝ่ใจในการเรียนรู้และฝึกฝนตนเอง

ขอน้อมมอบ “ตะลุยกไฟ ตะไลเพลิง” เพื่อคุณค่าประโยชน์แต่สมาชิกและผู้อ่านทุกท่านด้วยความยินดียิ่ง

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์กัลลกันแก่น

“เงิน” (ธนบัตรที่ใช้ได้ตามกฎหมาย) นี้แหละที่เป็น “อัครี”
อันโมหะกันอย่างสุดแสน บอดมีดลี้กล้า
จนไพเราะก็ทว่่มโลกเจียนจะไม่มีที่อยู่สุขกันแล้ว

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คดีวันนี้: “เงิน” จะฆ่าได้แม้มนุษย์ยอดสุดฉลาด

“เงิน” จะฆ่าไม่ได้ก็แต่ “พระอรียะ” ที่แท้จริงเท่านั้น เพราะท่านหยุดสะสม หยุดใช้มันได้อย่างแท้จริง... จริง ๆ

จะไม่ขอเกริ่นกล่าวเบิกโรง หรือเปิดฉากอะไรกันละ “ปฏิโสต” ขอตะลุยกันเลยทีเดียว

ไฟกองแรกที่ ปฏิโสต จะตะลุยก็คือ “เงิน” (ธนบัตรที่ใช้ได้ตามกฎหมาย) นี่แหละ ที่เป็น “อค์คี” อันโมหะกันอย่างสุดแสน บอดมีด ลิกล้ำ จนไฟราคะก็ท่วมโลกเจียนจะไม่มีที่อยู่สุขกันแล้ว ไฟโทสะก็สุดยอดอำมหิตเหี้ยมโหด ทั้งร้อนฉ่า ทั้งเย็นเฉียบได้ยิ่งกว่าภาพยนตร์อภิรรมมหาบุ๋บ้ำเลือดเลวปงระดับ ซึ่งนำทางตึ๊งกันจริง ๆ ลัง ๆ

รูปการ์ตูนของคุณประยูร จรรย์าวรงค์ ที่ตัดจาก “ไทยรัฐ” “มาลงประกอบนี่ก็เป็นข่าวระเบิดใหม่ ๆ อุ่น ๆ ที่รู้ ๆ กันอยู่ว่ามันมาจาก เงิน ตั้งแต่เริ่มต้น จนกลายเป็น “อิทธิคุณ” มหัทจรรย์ แสดงปาฏิหาริย์ อวดฤทธิ์กันกลางเมือง

ยอดเดรัจฉานวิชาแท้ ๆ คือ “เงิน” นั่นแหละเป็นตัวไฟ ทั้งลั่นทุกระยะ

ทำไมหนอ : มนุษย์ทุกคนต่างก็ล้วนเกิดมาเพื่อศึกษา เพื่อ
ทำตนให้เกิดความเจริญสูงส่งสู่ความประเสริฐน่าสรรเสริญ
ให้แก่ตนทั้งนั้น แต่ทำไมจึงยังเป็นทาสเงินชนิดปล่อยไม่ไปกัน
ขนาดนี้ ๆ ๆ กันนัก?

จะเห็นได้ชัดที่สุดว่า โลกยิ่งอายุยืนยาว คนก็ยิ่งเป็นทาสเงิน
ยิ่งขึ้นเพราะ...

แม้จะถามเด็กน้อยผู้ยังอยู่ในครรภ์ของคนกำลังเรียนว่า
“หนูเรียนหนังสือไปเพื่ออะไร”? เด็กที่ไม่ช่างเลแสรัง ไม่ช่างตี
คารมฉลาด ไม่ไช้มหาเปรียญที่โหมหะต่อวลีสังฆารทจริตของตน
ส่วนใหญ่ก็จะตอบตรงตามสำนึกซื่อของตนทันทีว่า “เรียนไปเพื่อ
ทำเงิน!”

นี่คือ มนุษย์ที่ล้มเหลวมาตั้งแต่เด็ก เพราะมีสำนึกในการ
ศึกษาที่ล้มเหลว!

เพราะตามลัทธิธรรมนั้น ทุกคนเรียนเพื่อจะได้ “ทำงาน” ให้ดี
ให้เก่งให้มาก เป็นนักสร้างสรรค์ นั่นต่างหากที่คือ เป้าหมายตรง
อันเป็นความดีความเจริญสูงส่งความประเสริฐ น่าสรรเสริญ
ของมนุษย์ จะมีเงินได้เงิน หรือไม่มีเงิน ไม่ได้เงินช่างมันปะไร

หรือแม้จะมองกันด้วยตาเนื้อ ๆ ตัน ๆ ย่าง ๆ ในผู้ใหญ่ผู้โต
ทั้งหลาย ที่มีงานมีหน้าที่กันแล้ว ตั้งแต่มุ่งหน้าทำงานเล็ก ทำงาน
แมลงหิว ไปจนงานเท่าช้างเท่าโลก ก็จะต้องใช้ “เงิน” นั้นเอง
เป็นตัววัดความดี ความเจริญ ความสูงส่ง ความประเสริฐของ
มนุษย์กัน ถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์

นี่ก็คือ ความล้มเหลวอันมหาประลัยที่สุด เพราะมีสำนึกใน

หนึ่งเดียว

คิดแผ่นดิน

THAILAND

อภินิหาร

อภินิหาร อภินิหาร
๒๕๓๕-๒๕๓๖
๒๕๓๖

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้... ระวัง! สมบัติอันเป็นยอดเพชรยอดทองคำสุด
แสนรักสุดแสนหวง ไม่ว่าจะขึ้นหนึ่งขึ้นใดที่คุณรักษาไว้ในเซฟบน
หัวเตียงนอนของคุณ ถ้าคุณไม่เคยได้เอาออกมาเช็ด เอาออก
มาขัดหรือแม้แต่จะเปิดดูบ้างก็ไม่ได้ทำนั้น เป็นความผิดอย่าง
ร้ายแรงที่สุดของคุณ และมันย่อมมีสิทธิ์กลายเป็นลูกระเบิด
เวลาฤทธิ์แรงที่จะระเบิดเมื่อใด ก็พินาคณิบทายทั้งตัวคุณทั้งจะ
พาลพาให้เพื่อนบ้านทั้งหลายพลอยพินาคณิบทายไปด้วยได้ทันที

“ปฏิโสต” เคยได้รับคำถามว่า

ศาสนาพุทธ ดียังไง ?

ทำไม.... “ศาสนาพุทธ” ดี มีพุทธคุณคุ้มครองมีฤทธิ์มีแรงมี
ศักดิ์ศรีสูงถึงขนาดเทิดทูนกันไว้คู่เคียงกับสถาบันชาติ สถาบัน
พระมหากษัตริย์ แล้วก็ให้ประชาชนรัก ให้ประชาชนเชิดชู ให้
ประชาชนรักษา ให้ประชาชนทะนุถนอม ถึงกับว่า ถ้าผู้ใดยอม
เสียชีพเพื่อชาติ เพื่อศาสนา เพื่อพระมหากษัตริย์ กันละก้อ นั้น
แหละคือ ผู้นั้นเป็นคนไทย เลือดไทยรักไทยสุดใจชาติดินกันละ
ยกย่องกันได้ถึงปานนั้นเจียวหรือ ?

สำหรับการจะเสียชีพเพื่อชาติ หรือเพื่อพระมหากษัตริย์นั้น
เห็นด้วยว่า เป็นผู้เลิศ เป็นคนไทยเลือดไทยรักไทยสุดใจชาติดิน

เพราะชาติและพระมหากษัตริย์มีคุณมีฤทธิ์มีแรงมีศักดิ์ศรีสูง
เป็นเนื้อเป็นตัวคุ้มครองมนุษย์คนไทยไว้จริง เห็นได้ชัดในความ

จริงที่ปรากฏอยู่ ทั้งด้วยเหตุผลและทั้งด้วยความเกิดความ เป็น
ความมีอยู่ของสภาพแวดล้อมทั่วไป

แต่สำหรับพุทธศาสนาไม่เห็นว่าจะมีคุณมีฤทธิ์มีแรงมี
ศักดิ์ศรีอะไร เท่าเทียมชาติ เท่าเทียมพระมหากษัตริย์ (และตามจริง
พระมหากษัตริย์ยังต้องเคารพนอบน้อม ต่อสถาบันพุทธศาสนาอีกเสียด้วย)

มีหน้าซ้ำพุทธศาสนาทำให้คนงมงาย ทำให้คนเฉื่อยชา ทำให้
คนสูญเสียแรงงาน ทำให้คนหลงฝันหลงเพื่อเจ้าในเรื่องไม่เป็น
เรื่อง ทำให้คนไม่คิดอ่านพัฒนาเพราะมัวสอน “มักน้อย” เพราะ
สอน “สันโดษ” เพราะสอนให้หลบเลี่ยงหลบหลีกหลีกเลี่ยงจากสังคม
เอาตัวรอด

พุทธศาสนา ดีอะไร ?

และถ้าพุทธศาสนาดีแล้วไซ้ ญวน - เขมร - ลาว แม้แต่ธิเบต
ล้วนเป็นประเทศที่นับถือพุทธศาสนาทั้งสิ้น ทำไมพุทธศาสนาจึง
คุ้มครองรักษาประเทศเหล่านั้นไว้ไม่ได้ ? และเมืองไทยล่ะ จะมี
เหมือนกับ ญวน - เขมร - ลาว - ธิเบต กระนั้นหรือ ??

พี่น้องผู้เป็นมนุษย์ที่อาศัยในผืนแผ่นดินไทยทั้งหลาย
“ฟังปัญหา!” ที่เขาช่างวิเคราะห์แย้งดูเอาเถิด

เป็นปัญหาที่ทิ่มแทงเหลือแสน !

เป็นปัญหาที่พุทธมามกะหรือคนผู้ได้ชื่อว่า นับถือศาสนา
พุทธทั้งหลายน่าจะตั้ง น่าสะท้อนสะท้อนแล้วหรือยัง ?

และลองอ่านบทพจนานุกรมดูเถิด ฤๅจะ เป้าปัญหาที่แก่นั้นหมายตะลุย
เผาตะลุยยิงเอาตัว “พุทธศาสนา” เดี่ยวๆ เบรียงๆ แท้ๆ ทีเดียว
“ปฏิวัติ” ได้ตอบปัญหาแก่ผู้ถามเขาไปแล้ว ว่า....

ก็เพราะ “พุทธศาสนา” ในประเทศ ญวน - เขมร - ลาว หรือ
ยิ่งในริเบตนั้นแหละ มันไม่มีเนื้อไม้ตัวของ “พุทธลัทธิธรรม” ไม่มี
ความเป็น “ศาสนาพุทธ” ที่ถูกต้องตรงธรรมตรงวินัยของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าจริงแล้วนั่นเอง มันมีแต่ศาสนาพุทธเปลือก ๆ
ปลอม ๆ กันจริง ๆ มันจึงช่วยคุ้มครองรักษาประเทศชาติ
เหล่านั้นไว้ไม่ได้ ส่วนประเทศไทยนั้น “ปฎิเสธ” ได้ยืนยันไปแล้ว
อย่างสุดใจขาดดี้นเหมือนกัน ว่า...

ที่ประเทศไทยยังทรงตัวอยู่ได้ทุกวันนี้ นั่น “ปฎิเสธ” ขอ
ยืนยันว่า เพราะ “คุณ” ของศาสนาพุทธแท้ ๆ เทียว เพราะใน
เมืองไทยยังมีเนื้อไม้ตัวของ “พุทธคุณ” ที่ยังไม่กลายเป็นตัวอยู่จริง ๆ
นั่นเอง รักษาประเทศไทยช่วยประเทศไทยไว้

จิตวิญญาณของคนไทยเกือบทั้งประเทศ ไม่อ่อนแอด้วย
“โทสมูล” จริง ๆ จึงแม้จะได้ถูกปลุกกระดมกันเพื่อให้โกรธแค้น
ชิงชังแตกแยกฆ่าฟัน ก็ยังไม่สำเร็จลงได้อยู่อย่างทุกวันนี้... แต่
ก็มีมากแล้วนะ ไทยเอ๋ย !

จิตวิญญาณของคนไทยเกือบทั้งประเทศยังไม่กระเหี้ยน-
กระหือรือด้วย “โลภมูล” จริง ๆ ถึงแม้จะถูกปลุกกระดมเพื่อให้
หลงผิดเป็นลูก ก็ยังไม่ได้สมใจปรารถนา

“ปฎิเสธ” ขอยืนยันสุดใจขาดดี้นจริง ๆ ว่า ประเทศไทยยัง
ทรงอยู่ได้ทุกวันนี้ ไม่ใช่แต่เพราะคนไทยต่างรักษาชาติช่วยชาติ
และไม่ใช่แต่เพราะพระบรมเดชานุภาพแห่งพระมหากษัตริย์
แต่เพราะอำนาจแห่ง “คุณของพุทธลัทธิธรรม” อย่างจริง ๆ แท้ ๆ
นั่นแหละล้นเหลือเพื่อแผ่ปกป้องอยู่

ทว่า....“คุณของพุทธสังฆกรรม” ที่ว่านี้นั้น มันเป็น “บุญเก่า” เท่านั้นจริง ๆ และกำลังกร่อนเกือบจะหมดฤทธิ์หมดแรงอยู่แล้ว เพราะคนไทยใหม่ เพราะภิกษุสงฆ์ใหม่กำลังช่วยกันกัด ช่วยกันแทะ ช่วยกันทุบทำลาย “พุทธศาสนา” อยู่อย่างเร่งรีบด้วย “โมหัคคี” และ “ราคะคี” จนกำลังจะล้มครืนโครมลงมาทันตาเห็นอยู่แล้ว !

ใครได้รับรังโถมถาเข้าอ้อมเข้ารับ ใครได้รับฟันฝ่าเอาป่าเข้าแบก “พุทธศาสนา” กันไว้แล้วบ้างคนไทยทั้งหลายเอ๋ย? !!

“ปฏิโลต” ๒๒ ม.ค. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยกไฟ

๒๕ มกราคม ๒๕๒๑

โดย...“ปฏิโสต”

คิดวันนี้....ข้าพเจ้ายอมรับว่าตัวเองไม่เก่งเลย ที่ไม่อาจสามารถหลอกคนโง่ได้เป็นผลสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าจะหลอกได้ก็แต่ผู้ฉลาดแท้ ๆ จริง ๆ เท่านั้น จริง ๆ

มือนี่ “ปฏิโสต” ขอตะลุยกไฟ....ไฟในประตาคุณ “ครู” ทั้งหลายด้วยคน ในฐานะที่ “ปฏิโสต” ก็มีอาชีพครู และจะขออยู่กับอาชีพ “ครู” เยี่ยงนี้แหละตลอดนิรันดรกาล “ปฏิโสต” ไม่เห็นอาชีพอะไรจะเป็นอาชีพที่ประเสริฐสุดเท่าอาชีพนี้อีกแล้ว

เพราะแม้แต่เจ้าชายลิทัตตะ ผู้มีโอกาสพรังพร้อมไปด้วย “อำนาจ” ทรัพย์ ๆ ที่จะเป็นที่จะได้ ซึ่งจะให้ส่งจ่ายเงินหัวละ ๒๐๑ บาท แก่บรรดาพราหมณ์อำมาตย์ใช้ประจำ ก็ยอมได้ ยิ่งกว่านายกฯ หรือยิ่งกว่าประธานใดๆ พึงมีอำนาจด้วย (เพราะสมัยนั้น “สมบูรณาญาสิทธิราชย์”) จะให้สวัสดิการแก่พราหมณ์แก่อำมาตย์ทั้งหลาย เท่าเทียมพระองค์เลย ประดุจกาหลิบให้แก่อาบู่หะซันก็ได้ จะให้พราหมณ์น้อยให้อำมาตย์เล็กเข้าหวมดเข้าหมูกันเป็นกระทรงช้าง เป็นทบวงไดโนเสาร์ ยิ่งกว่ากระทรงพราหมณ์ใหญ่ ทบวงอำมาตย์โตโต ๆ ก็ยอมทำได้

แต่เจ้าชายลิทัตตะ ก็ไม่เอาโอกาสนั้น ไม่เอา “อำนาจ” อย่างนั้น และทั้งไม่เอาไม่เป็นเยี่ยงพราหมณ์เยี่ยงอำมาตย์ตั้นๆ

พื่นๆ ทั่วไปทั้งปวงเขาเป็นเขาเอาด้วย ท่านมาเอาความเป็น “ครู” และพระองค์ ท่านก็เป็น “บรมครู” ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดจริง ๆ

บอกกันก่อนนะว่าที่ “ปฏิโลต” ตะลุยเขียนอยู่นั้น เพราะ “ปฏิโลต” เห็นใจครู เห็นจริงๆทุกฐานะฐานะ แต่ “ปฏิโลต” ก็ต้อง ตะลุยไปไปตามฐานะของ “ปฏิโลต” เพราะ “ปฏิโลต” ก็เป็นครู ที่ไม่เอากเห็น “ครู” ไม่เป็น “ครู”

พระพุทธองค์เป็น “ครู” ที่หยั่งถึงและมีจริงใน “พุทธิศึกษา” อย่างแจ่มชัด มีแท้เป็นแท้ใน “จริยศึกษา” อย่างเห็นได้โทนโทน พระองค์ท่าน มีแท้เป็นแท้ใน “หัตถศึกษา” อย่างไขว่ไขว่ได้วอดได้ เรียกกันมาตุได้ แข็งแรงครบฤทธิ์ถ้วนใน “พลศึกษา” อย่าง ถูกทางถูกธรรมไม่หลง พละเล่น-พละพั่น” นำคนให้เป็น “ครู” แท้ ๆ สืบต่อ ๆ มาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้วออกปานนี้

เจ้าชายสิทธัตถะ ไร่หรือ ? ที่มีทรัพย์มหาสมบัติ ก็สละก็ละทิ้ง มีอิสริยยศ ก็สละ ก็ละทิ้ง มีโลกียสุขเท่าชั้นฟ้ามหาสวรรค์ยิ่ง กว่าใคร ๆ ที่อยากมีบ้างได้เท่าบ้าง ก็สละ ก็ละทิ้ง แล้วก็มาสอน ให้คนหัดทาน หัดสละ ทั้งลาภ - ทั้งยศ - ทั้งโลกียสุขมหาสวรรค์ หัดกินน้อย ใช้่น้อย หัดมีนน้อย หัดประหยัด - หัดทำสิ่งที่เป็น ประโยชน์ ทำสิ่งที่มี “ค่า” สูงให้ได้มาก ๆ

ถ้าเรามั่นใจว่า เจ้าชายสิทธัตถะ ไร่ไร่ แต่กลับเป็นยอดปราชญ์ สุดฉลาด กระทำถูกแล้ว เป็นผู้ประเสริฐสุดแล้ว ก็ทำไมเล่า ? เราไม่ฝึกหัด ไม่กระทำตามที่ท่านทรงสอน แม้จะไม่ได้แก่่ง เท่าเทียมพระองค์ ก็น่าจะทำได้มากที่สุด เราจะได้เป็นคนผู้ ประเสริฐขึ้นบ้าง ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่เช่นนั้น เราเกิดมาได้

อะไร เป็นความประเสริฐ พระลั้มาลั้มพุทธเจ้าแท้ ๆ ยังทรง
พระชนม์ชีพเป็นอยู่อย่างผู้ไม่มีทรัพย์ ไม่มีอิสรียศ เป็นผู้
ประหยัดสุด-ทำแต่ประโยชน์สูงตลอดที่ทรงมีอายุกาล ท่านโง่
หรือที่ไม่เอາสิ่งที่เรา “หลง” แต่จะเอา ๆ ๆ ? (ไม่หัดคิด) ท่านเป็นครู
ที่นำพาคณผิตหรือ ที่ไม่มีสิ่งที่เรา “อยาก” มีกันนัก?? (ราคัดคิด)

ลั้ญชาติ “ครู” นั้น ต้องจนลาม - ยศ จนโลกียสุข แต่จะร่ำรวย
ด้วย “ความน้อยหน้า” และจะมากเด่นด้วย “ความเสี่ยสละ”
เท่านั้นสุดยอด “ครู” จึงจะคงความเป็น “ปุษนียบุคคล” ไว้จริง
ตามลั้จธรรม

ลั้ญชาติคนต่างหากที่ยังหลงลาม - ยศ - กระทบโลกียสุข -
น้อยใจเพราะ “ความน้อยหน้า” และยังหลงไหลได้ปลั้กับ
“ความได้เปรียบ” หรือแม้แต่ยังหลงไหลได้ปลั้กับ...ความได้
เท่าเทียม “คน ดิ้น ๆ พิ้น ๆ ทั้งปวงทั่ว ๆ ไป (The masses) ที่เขาเติม
ไปด้วย ไฟ รากะ - ไฟโทสะ - ไฟโมหะ

ลั้ญชาติแห่งความเป็น “บรมครู” หรือ “บรมคน” อย่าง
พระลั้มาลั้มพุทธเจ้าทรงได้ทรงมีทรงเป็นนี้ ต่างหากที่คน
ทุกคน ไม่ว่าจะ เป็นครู หรือเป็นชั้ตติยบริษัท - พราหมณบริษัท -
คหบดีบริษัท - สมณบริษัท ควรจะระลึก “เปรียบ” โนม่นอมเข้า
“เทียบเอาเยี่ยง” แม้จะเทียบได้ยาก ก็ต้องพยายามให้ได้

โดยเฉพาะ “คุณครู” ที่ปฏิญญาตนว่าเป็น “พระ” หรือเป็น
พราหมณบริษัททั้งหลายนั้นแล จงตื่นรู้ตื่นเห็นด้วยเถิด !

“ปฏิโลต” ๒๕ ม.ค. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คดีวันนี้.....ฝีย่อม “หลอก” เป็นธรรมดา ขึ้นชื่อว่า “ผี” คือ “ความไม่จริง” หรือคือ “ความหลอก” ทั้งสิ้น ผู้ที่ยังกลัวผี หรือยังรักผีก็คือ ผู้ที่ยังไม่เดียงสาแท้ ๆ

ไฟที่ “ปฏิโสต” จะขอตะลุยวันนี้ก็คือ “ผี”

แต่ในหะแรกนี้ เห็นทีจะตะลุยเจาะไซลงไปถึงตัว “ผี” ยังไม่ได้ จึงขอตะลุยแค่ “โลงผี” กันก่อน

“โลงผี” ที่ชาวโลกศิวิไลซ์ในปัจจุบันนี้ถูกประดา “ผี” หลอกให้ชื่อเข้าไปไว้ปล่อยผีหลอกคนในบ้านก็คือ “โทรทัศน์” แท้ ๆ นี่แหละ

ข่าวก็แพร่กันออกมา สถิติอันเลวร้ายที่เพิ่มขึ้น ๆ ไม่มีนาที่จะหยุดยั้ง

เช่น ข่าวไม่นานมานี้เอง... เด็กอายุ ๗ ขวบต้องขาดใจตาย เพราะความกลัวสุดขีดจากผีดูในจอโทรทัศน์!... เด็กอายุ ๑๒ ขวบชอบดูหนังบู๊ประเภทเลือดท่วมจอ พอผู้ใหญ่เผลอก็ไปคว้าเอาปืนมาควงเล่น ปืนเลยลั่นถูกตัวเองตาย!..... เด็กที่ดูบทรักอันโจ่งครึม แล้วก็กระโดดเข้าจูบปากแม่ตั้งจวบ พลางถามอย่างภูมิใจว่า “หนูทำเหมือน ที.วี. มั้ยแม่!.....ฯลฯ

มันไม่ใช่มีเท่านี้ และมันไม่ใช่เลวร้ายกันแค่นี้ !!

น่าอดสู ที่มีเครื่องมืออันน่าจะได้ใช้ “สื่อสาร” แต่มนุษย์นำไปใช้ “สื่อผี” เสียสิ้น

มหาปราชญ์ชั้นบรมปราชญ์ทรงยืนย่นไว้ชัดเจน ไม่อ้อมค้อม
อ้อมความเลยว่า มหรสพ หรือ การละเล่น คือ อบายมุข

และ “อบายมุข” แปลอย่างไม่อ้อมค้อมความเลย
ก็แปลว่า “หัวหน้าผีร้าย” (อบาย = ผีนรก, มุข - หัวหน้า)

ผู้ชื่อ “โรงมหรสพ” ทั้งโรงเข้าไปไว้ในบ้าน

มันก็เท่ากับหอบเอา “โรงหัวหน้าผีร้าย” เข้าไปไว้ในบ้านทั้ง
โรง แท้ ๆ

ประตอมหาคนทั้งหลายเอ๋ย! “โรงผีร้าย” นี้แหละจะฆ่า
มนุษย์ในโลก เพราะฤทธิ์มันแรง และมันกำลังกลืนกินมนุษย์ทั้ง
เป็น ๆ อยู่ทุกวี่ทุกวัน... ไม่รู้สึก...ไม่เฉลียวใจ !!

หากยังไม่รู้สึกตัวกันได้ โลกจะถึงไฟประลัยกัลป์ในไม่ช้า
เพราะมัน!

คิดดูสักนิดก็ได้ว่า .....

“โรงผี” นี้ที่มันตั้งอยู่ในบ้านของคุณนั้น มันทำงาน “หลอก”
อยู่อย่างแนบแน่นปะติดปะต่อสำนึกของคุณทุกคนโดยเฉพาะ
เด็กซึ่งเริ่มเกิด ก็เริ่มรับเอา “วิญญาณผี” เข้าไปอยู่ตลอดเวลา

คุณจะปฏิเสธไหมว่า “โรงผี” เหล่านี้คือ สื่อแห่งไฟราคะ
(ยอดรัก, ยอดสวาท) ไฟโทสะ (ยอดขี้, ยอดเหี้ยม) ไฟโมหะ (ยอดบ้าๆ บอๆ)

แม้มันจะมีส่วนเป็น “สาระ” บ้าง รายการเหล่านั้นเด็กยอม
ดูหรือ? ถ้าคุณไม่ปฏิเสธในสถานภาพแท้จริงเหล่านี้

เด็กของคุณอัดไฟเหล่านี้เข้าไว้ในสำนึกในจิตวิญญาณตั้งแต่
เกิดใช่ไหม?

แล้วคุณเคยเฉลียวใจบ้างไหมว่า ทำไมหนอเด็กสมัยนี้จึง

แก้แค้น รู้เรื่องกาม รู้เรื่องราคาได้เร็วและแรง ทั้งพิสดารได้เกินกว่าสมัยคุณ ๆ ยังอายุเท่า ๆ เขามากนัก ทำไมหนอเด็กสมัยนี้จึงโหดร้ายดื้อดึงขว้างระเบิด ยิงปืน เขี่ยมเกรียมจุดันได้เกินกว่าเด็ก ๆ สมัยที่คุณมีวัยเท่า ๆ เขาเหลือล้น ทำไมหนอเด็กสมัยนี้จึงบ้า ๆ บ๊อง ๆ ได้ง่ายแสนง่าย น่าจะสุดงง สุดฉงนกันไปแล้ว

ก็ “ผีร้าย” เหล่านี้ คุณชอบมันเข้าไปในบ้านเพื่อให้มันทำการหลอก ทำการข่ม ทำการทรง ทำการเข้าสิงเข้าสู่จิตวิญญาณของลูก ๆ คุณเองทุก ๆ คน

“โทรทัศน์” เป็นเครื่องวิทยาศาสตร์ที่แสนเก่งถ้าใช้ให้เป็น “สื่อสาร” โดยคนป้อน “สาระ” นั้น ๆ ออกมา มันจะเป็นเครื่องมือ... สุดประเสริฐสูงค่า

แต่ถ้าคนป้อนแต่ “ผี” ออกมาหลอกเด็กหลอกผู้ใหญ่อยู่เช่นทุกวันนี้ ก็ขอยืนยันว่า มันก็คือ “โลงผี” ที่จะเร่งไฟประลัยกัลป์ให้ไหม้โลกเร็วที่สุด

“ปฐวิไล” ๕ ก.พ. ๒๑

เรื่องสาวปาฏิหาริย์ “ปิดตา” ขับรถยนต์รอบ ๆ สวนลุมพินี
เหมือนคนตาดีได้นั้น เป็นเรื่องตื่นเต้น เก๊ียวกราว
สำหรับสัปดาห์ที่ผ่านมา
บ้างก็ว่าไม่ใช่เป็นเรื่อง “ปิดตาอย่างเดียว”
แต่เป็นเรื่อง “แหกตา” ครั้งสำคัญเอาด้วย ว่างั้น...
เรื่องนี้แง่นี้ “ปฏิโสด” ก็ขอออกตัวก่อนว่าไม่ร่วมด้วย

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑

โดย...“ปฏิโลต”

คิดวันนี้... “ความรู้” ของคนจะพาคณยิ่งใหญ่ได้ ก็จริงที่สุด แต่ “ความไม่รู้” ของคนหลงตนว่าใหญ่ วายิ่ง ก็เลวสุด และจริงที่สุดเลย

เรื่องสาวปาฏิหาริย์ “ปิดตา” ขับรถยนต์รอบ ๆ สวนลุมพินี เหมือนคนตาดีได้นั้น เป็นเรื่องตื่นเต้น เกี้ยวกราวสำหรับ สัปดาหฺ์ที่ผ่านมา บ้างก็ว่าไม่ใช่เป็นเรื่อง “ปิดตาอย่างเดียว” แต่ เป็นเรื่อง “แหกตา” ครั้งสำคัญเอาด้วยว่า... เรื่องนี้แม้ “ปฏิโลต” ก็ขอออกตัวก่อนว่าไม่ร่วมด้วย

ต่างก็ได้ “โต้แย้ง” กันยังไม่ถึงขั้น “โต้เถียง” และใช้ “มิดโต้” กันเท่านั้น เพราะยังไม่ประจันหน้ากัน และไฟโทสะก็ยังไม่ได้อุณหภูมิถึงรอบ “ติดไฟ”

การโต้แย้งก็ล้วนเจตนาจะเป็นไปในทางที่ดีที่สุดกันหลายวัน แล้ว หลายสิ่งเวียน หลายเวทิด้วย

แม้ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็ได้นำขึ้น “ข้างสังเวียน” บดๆ สับๆ นวดๆ ถากๆ เจาะๆ ไช้ๆ เป่าๆ เสกๆ แล้วก็กวาดลง ถึงผงไปแล้ว

แต่มันก็ยังคงเป็นเรื่องของ “ไฟโมหะ” (โมหฺ์คฺ) อยู่นั่นเอง “ปฏิโลต” เห็นสำคัญ ในจุดที่ควรจะร่วมตะลุยไฟโมหะนี้ด้วย และก็มี “เจตนาดี” เช่นกันกับทุก ๆ ท่าน

ไม่ว่าจะเป็น “เจตนาดี” ของ ดร.ระวี ภาวิไล ในข้อที่ว่า ตน

ไม่ ต้องการที่จะทำสงครามปากกับผู้ใดที่อยากจะให้ทางฝ่าย นายบุญมีพิสูจน์ เรื่องอำนาจจิตนั้น ก็เพื่อต้องการข้อมูลทาง วิชาการ เปิดเผยให้ประชาชนทราบ ตามขั้นตอนตามหลัก วิทยาศาสตร์ โดยไม่ต้องการให้ประชาชนงมงายในสิ่งที่ยังไม่ได้ พิสูจน์ หรือพิสูจน์ไม่ได้

และที่ ดร.ระวีมี “เจตนาดี” ยิ่งไปกว่าอีกว่า “การพิสูจน์ซึ่ง ถ้าจะมีขึ้น ก็ขออย่าได้คิดว่า เป็นการท้าทายหรือรับคำท้าเลย ควรจะถือว่า เรามาทดลองร่วมกันในผลงานทางวิชาการจะดีกว่า” นั้น “ปฏิโสต” ก็ยังมี “เจตนาดี” เช่นนี้ ร่วมด้วยตรงกันยิ่ง

หรือจะเป็น “เจตนาดี” ของอาจารย์บุญมี เมธาภูกูร ในข้อ ที่ว่า “เพื่อคนทั้งหลายจะได้ทำช้วน้อยลง” นั้น “ปฏิโสต” ก็มี เจตนาดีเช่นนี้ด้วยจริง ๆ ชื่อ ๆ ตรง ๆ

แต่ก็งงเป็นไก่ตาแตกเหมือนกันว่า “ปิดตา” ขับรถได้ มันจะ ช่วยให้คนทำช้วน้อยลงได้ยังไง? มีแต่ว่าคนที่ทำได้นั้นมันก็จะนำ ไปแสดงหาลาภ-หายศมาก ๆ ขึ้น ถ้าไปหาลาภ - ยศ ก็หา “สรรเสริญ” ดังที่บางคนก็ทำเพื่อสิ่งนี้อยู่ ทว่า “ความไม่รู้” ของตน มันก็เลยทำให้คน “ไม่รู้” ในความจริงตามความเป็นจริงนี่นั่น เท่านั้น

หรือแม้จะอ้างว่า “ปิดตา” ขับรถได้ เพราะมีวิญญาณผี วิญญาณเทวดา ของคนที่ตายไปแล้ว เข้ามาสิงเข้ามาทรง แล้ว ก็จะใช้ “ข้อมูล” นี้เป็นเหตุ เพื่อยืนยันว่า “วิญญาณผีวิญญาณ เทวดามีจริง โลกหน้าเป็นสิ่งที่จริง” คนตายแล้ว วิญญาณก็ยัง วนเวียนสิงคนไปทรงคนมาอยู่อย่างนี้ แล้วคนก็จะได้กลัวบาป

ทำช้วน้อยลง” ก็ยังไม่เห็นว่า คนจะเชื่อในวิญญาณพิวิญญาณ เทวดาล่องลอยคอยลึงคอยทรงคนที่อาจารย์บุญมี หรือบรรดา คนทรงอื่น ๆ บรรดาอาจารย์ใด ๆ ที่ยังชอบทำเยี่ยงนี้ใช้อ้างว่าเป็น “พุทธศาสนา” เรียกเป็นภาษาบาลีว่า “โอปปาติกะ” นี้ได้ ยังไง? ในเมื่อผู้สอนเอง ก็ยังไม่รู้จัก “โอปปาติกะ” เป็นสัมมาทสิฐิ หรือ เป็นอธิธรรมได้จริง

แม้ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ก็ได้วิเคราะห์ในแง่ที่อยู่และแล้วก็ได้กวาด การวิเคราะห์นี้ลงถังฝังไปแล้ว

และหรือ จะเป็น “เจตนาดี” ของอาจารย์บุญมีอีกที่ว่า “เป้าหมาย ที่ตั้งไว้ก็คือ ผมต้องการที่จะเผยแพร่พระอธิธรรม ที่พระพุทธเจ้าได้จารึกไว้ในพระไตรปิฎกให้ประชาชนทั่วไปได้ รับรู้” นั้น “ปฏิโสด” ก็แสนที่จะมี “เจตนาดี” เช่นนี้ร่วมด้วยอย่าง สุดกำลัง

แต่ก็อ่อนกำลัง เป็นม้าได้กลืนเสื่อ ปวกเปียกไปเลย เหมือนกัน เมื่ออาจารย์บุญมีอ้างว่า “ตามหลักของศาสนาพุทธ นั้น... หากผู้ใดมีสมาธิจิตสูงแล้ว ก็สามารถมองเห็นได้ทั้งที่ถูก ปิดตา” นั้น มันอยู่ในพระอธิธรรมที่พระพุทธเจ้าได้จารึกไว้ใน พระไตรปิฎก เล่มไหน? หน้าไหน? ข้อไหน? สูตรไหน?

เรื่อง “ปิดลูกกะตา” แล้วมองเห็น “แสงสว่าง” เห็นภาพ เห็นสี เห็นถนนหนทาง เห็นตัวผู้ตัวคน เห็นหมูหมาไก่ ฯลฯ “ที่เป็นวัตถุธรรม” ข้างนอกนั้น “ปฏิโสด” ว่าพระพุทธเจ้าไม่เคย สอนไว้เลย ณ ที่ใด !

แต่ถ้าหลับตาหรือแม้จะปิดตาแล้ว ก็ยังเกิด “ปัญญาญาณ”

ยังมองเห็นได้ชัด รู้ได้ชัดใน กุศล - อกุศล, ในสุจริต - ทุจริต, ใน
บาปบุญอย่างนี้ละก้อ พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มากมายจริง

แม้แต่คำว่า “สมาธิจิต” ที่อาจารย์บุญมีหมายความว่าได้สูงนั้น
มันก็เน้นสูงไปข้างเดรัจฉานวิชา มันยังไม่มีสภาพเป็น “สัมมา-
สมาธิ” ของพระอริยะ ตามหลักของ “อภิธรรม” เลย

การสอนธรรมะชั้น “วิญญาณ” นั้น เป็นการสอนชั้น
“อภิธรรม” จริง!

แต่ถ้าสอน “วิญญาณ” หรือ “โอปปาติกะ” มีสภาพเป็น
“สรีระ” (มีรูปร่าง) เป็น “อัตตา” (มีตัวมีตน) เป็น “สัตตะ” (ไม่เปลี่ยนแปลง,
เที่ยง) เป็น “ผัสส” เป็น “วิญญาณเข้าทรง” วิตถาร ๆ อย่างที่
อาจารย์บุญมีนำมาแสดงยืนยันยืนยันนี้แหละ ถือได้ว่าเป็น “การทำ
พระบาทของพระพุทธเจ้า ให้ห่อพระโลหิต” เป็นอนันตริยกรรม
มันทำให้ “พระพุทธศาสนา” ฉิบหาย

อาจจะโดยไม่เจตนาเลย แต่ด้วย “ไฟโมหะ” (การหลงผิด) ด้วย
“มิจฉาทิฐิ” (การเห็นผิด) ด้วย “อวิชา” (ความยังไม่รู้จริงของตน) โดยแท้

“ปฏิโสต” มีเจตนาดีเช่นกันกับ ดร.ระวี ในข้อที่ว่า “ผลเสียหาย
นั้นมีมากที่เกิดขึ้นเห็นกันอย่างชัด ๆ ก็คือ ทำให้เกิดความหลง
เชื่อมงายในสิ่งผิด ๆ (โดยเฉพาะผิดเรื่อง “พุทธธรรม”) ซึ่งไม่เป็นผลดี
เลยกับประชาชนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์

และเพราะอาจารย์บุญมี เมธากูร นั้นเป็นถึงประธานมูลนิธิ
พระอภิธรรมฯ เป็นผู้ที่ยพยายามทำงานเผยแพร่ “พุทธศาสนา”
อยู่อย่างวิริยะอุตสาหะเสียด้วย แต่จะต้องไปบรรยายให้กับชั้น
อนุศาสนาจารย์ฟัง ซึ่งเขาเหล่านั้น มีบางท่านจบปริญญาโท มา

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑

โดย... “ปฐวิโสต”

คิดวันนี้...ไม่มี “ผี” ที่ไหนจะเป็นผีแท้ ๆ ที่ร้ายกาจและทุเรศ
ที่สุดเท่า “ผี” ในตัวของคุณเอง!

มะ...มา...มาเปิดกรุดตะลุยเรื่อง “ผี” กันให้ทะลุทะลวงกัน
ดูทีซี!

เมื่อพูดคำว่า “ผี” คนไทยแทบทุกคนก็ต้องคิดออกกันได้
ง่าย ๆ เลยกว่ามันหมายถึงอะไร?

และไอ้ที่คุณนึก ไอ้ที่คุณหมายว่า “อย่างนั้น ๆ” นั้นแหละ
คือ “ผี”

และนี่แหละมันคือ “ความหลอกลวง” มันคือ “สิ่งที่ไม่เป็นจริง”
มันคือ “ความหลอก” จริง ๆ มันไม่มีจริงในโลกจึงเรียกมันว่า
“ผีหลอก” !

สำหรับคนไทยเก๋าสืบเปอร์เซ็นต์กลัว “ผีหลอก” ที่ได้ถูก
หลอกมาแล้วตั้งแต่ปู่ย่าตาทวดไหน ๆ สืบทอดกันมานานนมเน
และก็ได้โง่งมงายกันมาให้คน “หลอก” เรื่องผีกันต่อ ๆ ไปอีก
ไม่รู้หยุดยั้ง

ที่จริง “ผี” หลอก ๆ เหล่าใดทั้งหลายแหล่ ก็ล้วนเกิดจาก
“คน” นี่แหละสร้างขึ้น

แม้ทุกวันนี้ก็ยังช่วยกันสร้างอยู่อย่างขะมักเขม้น ไม่หยุด
หย่อน ทั้ง ๆ ที่มีนมากแสนมาก มันทำงาน “หลอก” กันอยู่จน
เกือบทั่วทุกอณูแห่งบรรยากาศ ในโลกอยู่แล้ว

นักประพันธ์ ก็กำลังคิดอย่างสุดกำลังเพื่อให้ “ผี” ที่ตนสร้าง เป็นผีที่พิลึกกึกกือที่สุดมหาวินาศที่สุดที่จะ “หลอก” คนให้เชื่อ ให้หลงติดตามว่า “เป็นจริง” เข้าท่าเข้าทีที่สุดให้ได้

นักประพันธ์เอง คนนี้แหละ คือ “ตัวผี” แท้ ๆ
เพราะเขากำลัง “หลอก” คน!!

นักเขียนการ์ตูน เขียนภาพ “ผี” หลอกเด็กหลอกผู้ใหญ่อยู่ อย่างขะมักเขม้น เพียงหวังขายเอาเงิน หลาก - ยศ - สรรเสริญ เพื่อมาแลกเสพโลกียสุข ให้แก่ตนในขณะนี้ตาชั่งมันมากล้น

นักเขียนการ์ตูน เขียนภาพ เหล่านี้แหละคือ “ตัวผี” แท้ ๆ
เพราะเขากำลัง “หลอก” เด็ก “หลอก” ผู้ใหญ่อย่างเลวร้าย!!

นักสร้างภาพยนตร์ ผู้กำลังคิดสร้างทั้งเทคนิค ทั้งเนื้อเรื่อง ทั้งอื่น ๆ เพื่อจะให้เกิด “การหลอก” คนให้หลงว่า “เป็นจริง” และ “สมจริงที่สุด” น่าเชื่อถือ (สร้างโมหะ) ทั้ง ๆ ที่รู้แสนรู้ว่าตนสร้างขึ้นเองแท้ ๆ ตนประกอบภาพเหล่านั้นเสียงเหล่านั้นล้มผัสเหล่านั้น ให้เกิด “รส” เพื่อยั่วคน เพื่อหลอกคนให้ติดใจจำ (สร้างราคะ) เพื่อหลอกคนให้ตื่นเต้นดูเดือดสยองขวัญเกิดขลาดกลัว ผลักไล่ไม่ปรารถนาขยะแขยง (สร้างโทสะ)

เพราะโดยจริงโดยแท้แล้ว ในโลกนั้น มันก็มีแต่ “สิ่งที่น่ารัก” กับ “สิ่งที่น่าเกลียด” เท่านั้น ที่คน “อยาก” ดู “อยาก” รับรู้ อย่างเต็มใจบ้าง ไม่มีอื่นเลย

นักสร้างภาพยนตร์ ตัวร้ายเหล่านี้แหละ คือ “ตัวผี” แท้ ๆ
เพราะเขากำลัง “หลอก! วายร้ายที่สุด !!

นักไสยศาสตร์ นักเข้าทรง นักเล่นผีเล่นวิญญาณก็กำลัง

โพทนะนาอวดอ้าง สร้างพฤติกรรม ทำทำโน่นทำนี่เพื่ออ้างชี้
เพื่อยืนยันเพื่อพิสูจน์ว่า “ผี” มีจริง “ผี” มีฤทธิ์ “มีบทบาทอยู่ใน
โลก

นักไสยศาสตร์ นักเข้าทรง นักเล่นผีเล่นวิญญาณทั้งหลาย
แหล่เหล่านี้เอง คือ “ตัวผี” แท้ ๆ

เพราะมันทั้งหลายกำลัง “หลอก” คนทั้งโลกอยู่อย่างเลวร้าย
ชะมักเขม่น !!

“ผู้คิดว่าตนฉลาด” หรือผู้ประกาศตนว่า “นักธรรมะ” หรือ
ผู้ที่ห่มจีวรโกนหัวมีสมมุติสัจจะว่า “พระ” แต่ไม่รู้สัจธรรมของ
พระพุทธเจ้า ทว่า คนทั้งหลายให้ความเชื่อถือนับถือ และแล้ว
ก็กำลังร่วมยืนยัน รับรอง... “ผี” หลอก ๆ อย่างนักประพันธ์
ทั้งหลายคิดเขียน อย่างนักเขียนการ์ตูนวาดขาย อย่างนักสร้าง
ภาพยนตร์ประติษฐ์ขึ้นหาเงิน อย่างนักไสยศาสตร์ นักเข้าทรง
นักเล่นผีเล่นวิญญาณกำลังอวดอ้างโพทนะนา...ต่าง ๆ นั้นว่า
“เป็นจริง” ว่า “มีจริง” อยู่นั่นแหละ

“ผู้ฉลาด” “นักธรรมะ” “พระ” อย่างนี้ ๆ นี้เองคือ “ตัวผี”
แท้ ๆ เอง

เพราะมันกำลัง “หลอก” คน !!

และขอบอกด้วยว่า ขณะใดที่มันกำลัง “หลอก” อยู่
ขณะนั้นมันกำลังคือ “วิญญาณผี” แท้ ๆ ไม่ใช่ “ผู้ฉลาด” (ผู้วิเศษ)
ไม่ใช่ “นักธรรมะ” (ตัวอกุศลธรรม) ไม่ใช่ “พระ” สาวกของ
พระพุทธเจ้าเลยจริง ๆ (สมมุติพระ)

“ผี” หลอก ๆ ที่ลือกันว่าอยู่ป่าช้า อยู่ตามต้นไม้ใหญ่ อยู่ใน

ที่มีด หรือ “ผี” ที่คนตาย หรือ “ผี” ที่เป็นวิญญาณล่องลอยอยู่
ทั่วไปนั้น จะ “หลอก” ได้ ก็แต่คนที่โง่เง่ามงายที่สุดเท่านั้น
เพราะมัน “ไม่มีจริง” และนาน ๆ จะปรากฏ ตัวมาหลอกได้สักที

ส่วน “ผี” แท้ ๆ ที่อยู่ในคนเป็น ๆ ที่คิด ที่เขียน ที่สร้าง
ที่กระทำอยู่ตลอดเวลา นี่สิร้ายกาจมหาร้ายยิ่งนัก เพราะมัน
“มีจริง” และมัน “หลอก” ได้ หลอกดีทุกวี่ทุกวัน หลอกสำเร็จ
แม้แต่คนที่ฉลาดสุดฉลาดที่สุด

อย่างน้อยมันก็ “หลอก” ตัวคุณเองอยู่แทบทุกลมหายใจ
เข้าออก

ผู้ที่ยังกลัว หรือยังสนใจ “ผีหลอก” อยู่ นั่นคือ ปุถุชน ส่วน
ผู้ที่กลัว “ผีแท้ ๆ สนใจ “ผีแท้ ๆ” นั่นคือ อริยบุคคล หรือคือ
ผู้ที่ศึกษาสังขารที่ถูกล้างแล้วเท่านั้น

“ปฐิโสด” ๑๙ ก.พ. ๒๑

เดลิโทม์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑

โดย... “ปฐิโสต”

คิดวันนี้ ... เกิดเป็นมนุษย์ทั้งที ก็นายินดีที่ได้ “โด่งดัง”... แต่ “ความดัง” นั้นสิ! มันน่า “ดอม” หรือ มันน่า “เดียด” ก็ขึ้นอยู่กับที่ ค่าแห่งเกียรติ หรือแห่งเกลียดของ “ความดัง” นั้น ๆ

“ปฐิโสต” ก็ขอตะลุยไฟไปกับ ความดัง-ความดับ ที่เขาพากันลับ พากันจวก พากันสาว ลากเอาคารวโลภกิโยออกมาเปิด ออกมาเผย ออกมาแก้ จนแก่จนหยาบจนกร้านแสนกร้านสุดกร้าน เขาก็จะยังไม่หยุด ถ้ามันมีธุลีให้ชูด เขาก็จะชูดจะกัน

ทำไมหรือ! ... หนังสือพิมพ์จึงได้ทั้งคั้นทั้งคั้นเอาเรื่องของคนที่เขาชู้กันว่า “ดารา” (คนโด่งดัง) ออกมาฉ่า ออกมาประจานกัน คนแล้วคนเล่า

ก็เพราะ มันเป็นกฎของ “สังขธรรม” แท้ๆ นั่นเอง

คือ ตัวนักหนังสือพิมพ์เอง กลุ่มหมผู้ร่วมอยู่ในความเป็น “หนังสือพิมพ์” ฉบับนั้น ๆ เขาก็ยังมีไฟราคะที่อยากให้ตัวของเขา และหนังสือพิมพ์ของเขามี “ความดัง (ป่วยการพูดกันให้หยาบไปถึงเรื่อง ชื่อเรื่องขาย) แข่งกับดาราบ้าง และทำ” ความดับ” ให้แก่ดาราด้วย เป็นการสร้างฐานะตามกรรมวิธีดี ๆ ง่าย ๆ ของโลกียธรรมธรรมดา ๆ เว้นแต่ผู้ นั้น ๆ จะมีเมตตา มี หิริ-โอตตบปะเท่าใด ๆ บ้าง เท่านั้น ..

เพราะเขาก็มีปัญญาแท้ที่รู้ว่า ถ้าเสนอข่าวอย่างนี้แล้ว ปุถุชนคนที่ยังท่วมไปด้วยไฟราคะไฟโทสะไฟโมหะนั้นย่อมจะต้องอยากรู้อยากเห็นเป็นธรรมดาของกิเลส และคนที่อยากรู้

อยากเห็นนั้น มันมีจำนวนมากพอที่จะทำให้หนังสือพิมพ์ของเขา
แพร่จำนวนออกไป เขาอดได้ยาก ถ้าโอกาสที่จะขยายปริมาณ
มันเปิดให้ แม้จะต้อง “ดับ” คนทั้งคนสักคนสองคนหรือสามคน...

การแพร่ปริมาณออกไปได้มาก ๆ โดยไม่ต้องอาศัยความเป็น
“จริยธรรม” ความเป็น “กุศลธรรม” อะไร อาศัยเฉพาะ “ความ
มาก” สร้างความดัง มันก็ยอมโด่งดังได้เหมือนกัน

และด้วยไฟโมหะอีก ผู้ที่ยังไม่แมนยังไม่เปรี้ยงลงไปได้ว่า
“ความโด่งดัง” นั้น มันไม่ใช่สาระแน่นอน ๆ ของสภาพที่เป็น “ความ
สูงส่ง - ความประเสริฐ” แห่งมนุษย์แท้ ๆ ก็คงยังจะสร้าง “ความ
โด่งดัง” ให้แก่ตนแก่หมู่ของตน โดย “ดับ” คนอื่นอย่างโหดร้าย
หรือเลือดเย็น ได้อยู่

“ความโด่ง” อาจจะไม่เป็น “ความสูง” และ “ความดัง” นั้น
ไม่ใช่ “ความประเสริฐ” ก็ดังได้ ดังที่เป็นดังที่มีให้เห็นกันอยู่
เกลื่อนกลาดในสังคม ในโลก

ทำไฟโมหะให้เหือดหาย ทำไฟราคะไฟโทสะให้เบาบาง
บรรเทากันลงบ้างเถิด เพื่อนมนุษย์ร่วมสังคมของ “ปฏิโลต”
เอ๋ย!!!

และก็ขอขอบคุณต่อนักหนังสือพิมพ์ผู้สร้าง “ความดัง”
นั้นแหละอีก ที่ได้ยืนย่นครองความเป็น “ตัวลัทธิธรรม” ให้โลก
รู้โลกเห็นว่า “การเดินกินรำกิน” นั้น มันก็ยังยืนอยู่ว่า ไม่ใช่
“ความสูงส่ง” ไม่ใช่ “ความประเสริฐ” ที่แท้จริง อะไรหรอก
หากว่าไว้ “จริยธรรม”

มันก็คือ โลกียชนผู้เมื่อหมกมุ่นอยู่แต่กับเกมส์กาม แม้จะ

เป็นเพียงเกมส์สมมุติ ๆ ที่เขาต้องแสดงแล้วแสดงเล่า เขาก็หา
ได้ยืนอยู่อย่างผู้ “พ้นสมมุติ ” นั้น ๆ ได้ไหม

เขาเอง ก็ต้องถูกจุดให้มดิ่ง “ดับ” กับ “ความโด่ง” ของ
ตนเพิ่ม “ความดั่ง” ให้แก่ตนขึ้นอีกจนได้ เพราะลักษณะแห่งไฟ
ราคะมันยังไม่ “ดับ” จึงเพิ่ม “ความดั่ง” ได้อย่างดุเดือดด้วย
เลือดแห่งคาวโลกีย์ ดังที่ดั่ง - ๆ - ๆ อยู่นี่เอง

“ดารา” เอ๊ย! ถ้าจะเป็นนักแสดง ก็จงแสดงอย่างใช้ปัญญา
เลือกบทเลือกบาทบ้างเถิด อย่าแสดงแต่บทที่อุบาทว์ด้วยหวัง
แค่เพียง “ความโด่งดั่ง” เท่านั้นเลย

ถ้าจะให้ดีที่สุดยิ่งกว่าที่เป็นอยู่แล้ว ดาราผู้ที่ปรารถนาจะ
“โด่งดั่ง” ลอยเด่นอย่างสูงอย่างประเสริฐแท้สมเกียรติถูกแก่น
จริง ก็จะต้องเป็นตัวแทนแห่ง “ศีลธรรม” และ “จริยธรรม”
อย่างถูกต้องดีจริง ทั้งในบทและนอกบท

จะทำได้ จะเป็นได้ ก็ต้องศึกษา “ธรรม” กันบ้างว่า อะไรคือ
“ศีล” อะไรคือ “จริยา” เกิดเป็นคน หากขาด “ธรรม” มันสูงส่ง
ประเสริฐจริงไม่ได้

แม้รู้ได้แล้ว ก็ยังจะต้องมาฝึกตนให้เป็นผู้มี “ศีล” นั้น ๆ มี
“จริยา” นั้น ๆ จริงจังให้ได้อีก นั้นแหละจะเป็น “ดารา” แท้ที่
โด่งและดั่งอย่างไม่มีวันดับ

“ปฏิเสด” ๒๖ ก.พ. ๒๑

เหรียญดวงพระพุทเจ้า คัมภีร์ให้ลาภ

ควายเงิน

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒ เมษายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คดีวันนี้... เมื่อภิกษุเจริญด้วย “ไตรจีวรนิวา” มากยิ่งเท่าใด ๆ “พุทธศาสนา” ก็ยิ่งบรบลัยมากด้วยเท่านั้น ๆ

เมื่อไม่กี่วันมานี้ อ่านข่าวพระภิกษุ “อุตริ” แนะนำคนที่เป็นพ่อค้าทำภาพยนตร์ ซึ่งแน่ละเขาย่อมเต็มไปด้วยกิเลสอยู่และเขาย่อม “ไม่รู้” (อริชชา) แต่พระนั่นสิ!... แทนที่จะช่วยเขาบ้าง กลับกระหน่ำเขาให้เหิมเกริมเสริมกิเลสหนักขึ้นเป็นบาปนรกซ้ำไปเสียอีก คือ...

อุตริแนะนำให้เขาสร้างเหรียญ “ดวงพระพุทธรเจ้า” ขึ้นมาได้ให้คนที่ไม่รู้ (อริชชา) เมามาย งมงายหนักยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกจากที่ได้เมามาย งมงายอยู่แล้วกับเหรียญ มหาเหรียญเกจิอาจารย์ อภิมาหาอาจารย์ ซึ่งนับไม่ถ้วนกันแล้ว กับควายธนูยอดฤทธิ์อีกบ้าง กับจิ้งจก ๒ หางยอดเดชอีกบ้าง กับพระพุทธรูป ๙ หน้า น่อง ๆ ทศกัณฐ์อันสุดจะวิถถารอีกบ้าง แล้วยังจะวิถถารสร้างเหรียญ “ดวงพระพุทธรเจ้า” ขึ้นมามอมเมาคนเสียอีก พระพุทธรเจ้าหรือก็ทรงลู่อุตสาหะสอนว่าอย่าได้งมงายกับ “ดวง” กับ “ดาว” กับฤษฤษกับยามเลย ก็ไม่ใ้ใจเรียนไม่ใ้ใจ “รู้” ให้ได้

ยังอุตริมาแนะนำสร้างให้ออกนอกกริตนอรอยพระพุทธรศาสนา อันเป็นบาปประเด็นที่ ๑ แล้ว เพราะพาคนหลงทาง (มิฉฉามรรค คือ แทนที่จะบอกทางไปสวรรค์หรือไปนิพพาน กลับบอกทางไปนรก) เท่านั้นยังไม่พอ ยังอุตสาห์ลากจูงเอาเหรียญบาป ๆ นี้ ไปสมคบดิงเอาภิกษุอื่น

ให้มาทำบาปร่วมด้วยขึ้นไปอีกคือ เอาไปให้หลวงปู่ นั่น หลวงพ่อ
นี่ ฯลฯ ทำ “การปลุกเสก” ด้วยมนต์คาถาหรือกรรมวิธีแบบ
“เดรัจฉานวิชา” อันเป็นการผิดศีลของพระภิกษุแท้ ๆ ที่ใน
“ศีลชั้นธรรวรค” ที่ธนิกายทุกพระสูตร บอกไว้ชัดเจนจริง ๆ ว่า...

“ภิกษุทั้งหลาย จงเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วย
เดรัจฉานวิชา เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก
ฉันทโฆชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยัง (มีหน้า) เลี้ยงชีพโดยทางผิด
ด้วยเดรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ ๆ (เสียอีก) คือ...เป็นเกจิอาจารย์
ปลุกเสก (เป็นหมอปปลุกเสก)... ฯลฯ แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการ
หนึ่งๆ” ดังนี้ ชัดเจนไหม?

ดิ้งพระให้ “ผิดศีล” มันก็บาป มันก็นรกแน่ ๆ ชัด ๆ ทำไมยัง
ทำกันอยู่ได้ ทำไมไม่ศึกษาศีลกันแล้วหรือ? (พระไม่มี “ศีลลิกขา” หรือ?)

พระผู้ใหญ่ผู้เจริญบางจำพวกนั้น ก็แสนกระไร ก็ช่างทำกิจที่
“ผิดศีล” กันอยู่ได้อยู่ดีเสียจริง “ปฏิโสต” ไม่อยากจะเชื่อว่า
พระผู้ใหญ่ พระผู้เจริญเหล่านั้น ๆ ทั้งหลายไม่รู้ว่ กิจนี้ “ผิดศีล”...
จริง ๆ !

มันไม่ใช่เรื่องลึกลับ มันไม่ใช่เรื่องสูงส่ง หรือเรื่องยากเย็น
อะไรเลย ลึกซึ้งก็ยังไม่ได้ลึกซึ้ง มันแค่ “ศีลลิกขา” โฉง ๆ แจ้ง ๆ
ง่าย ๆ ฟื้น ๆ แท้ ๆ ทำไมเป็นพระภิกษุจึงไม่ทำตนให้บริสุทธิ์ศีล
ง่าย ๆ ฟื้น ๆ แค่นี้ ๆ

แล้วศาสนาพุทธจะไม่บรรลัย์ไม่เสื่อมโทรมยังไงไหว?

ในเมื่อพระภิกษุไม่รู้ศีล ละเมิดศีลเป็นว่าเล่นอยู่ แคมยังทำ
ตนเป็นผู้รับใช้พ่อค้า อย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยตกเป็นเครื่อง-

มือโฆษณาให้แก่พ่อค้าทั้งหลายอย่างชัดเจนก็ยังไม่รู้ตนรู้ตัว

ผู้แนะนำบาป ผู้ทำบาปบาปเพราะพาพระผิตศีลบาปเพราะ
จุดศาสนาตกต่ำดังกล่าวแล้ว....ยังไม่เท่านั้น

บาปข้อสุดท้ายก็คือ เหริยญ “ดวงพระพุทธรเจ้า” นี้ ถูกดึง
เอาสมมุติลงไปเกลือกกลั้วเทียบเคียงคลุกเคล้าผสมผสานตีสนิท
กับสมมุติต่ำ ๆ ของภาพยนตร์ที่อาศัยบัญญัติสมมุติชื่อว่า “ดวง
เพชรฆมาต”

ก็บัญญัติคำว่า “เพชรฆมาต” กับ “พระพุทธรเจ้า” นั้น มัน
เป็นดวงสมพงค์กันนักหรือ? มันต่ำมันสูงพอจะตีสนิทพอจะทำ
เกลือกกลั้วกันเล่น ๆ ได้โดยไม่เกรงบาปเกรงกรรมเกรงต่ำเกรง
สูงเลยหรือ?

ดูเอาเถิด “ผี” ตีเสมอ “พระ”!! แถมไม่ใช่พระเล็กพระน้อยใด ๆ
เสียด้วย เหมินหาญไปดึงเอา “พระพุทธรเจ้า” โนนแฉะมา “ตีเสมอ”

มันไม่บาป ไม่นรกรรมหาอเวจีเมื่อนี้แล้ว จะไปตกมหาอเวจี
เมื่อไหนกันเล่า? คิดกันดี ๆ สำนึกกันให้ถูก ๆ เถิด

และมหาอเวจีมือนี้ ใครร่วมด้วยก็ได้ไปแล้วทั้งนั้น หากใคร
ได้รู้สำนึกรู้เท่าทัน ก็จงรีบถอดถอนตัวออกจากบาปจากนรก
นั้นเทอญ

“ปฏิโสต” ไม่ปรารถนาจะให้ใครแม้สักครึ่งคนตกนรก ด้วย
ความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ

“ปฏิโสต” ๒ เม.ย. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๙ เมษายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้....การ “เอาจริง” กับสิ่งที่เรามั่นใจด้วยปัญญา
อันบริสุทธิ์แล้วว่า “ประเสริฐจริง”....นั่นแหละ คือทางแห่งความ
สำเร็จ ของ “เอกบุรุษ” ที่จะได้ “เกิดจริง” (ประสพผลสำเร็จ=อรหัตผล)
หรือ ได้ “ตายจริง” (หมดสิ้นสิ่งเลวร้ายๆ สนิท=วิมุตติ) อย่างแท้จริง

ในบรรดาความยอดเยี่ยมวิเศษ แปลกประหลาดยิ่ง
ทั้งหลายที่ได้เกิดขึ้น หรือได้มีอยู่ของคนปัจจุบัน โดยเฉพาะใน
สังคมมนุษย์อันแสนดั้น - แสบร้อน นี้

ไม่มี ความยอดเยี่ยมวิเศษแปลกประหลาดใด ที่จะยอดเด็ด
มหัศจรรย์เท่า... การเอาเป็นเอาตายให้คนอื่นเดียเล็กตี้ม
เล็กเสพติดเครื่องทองของเมาของนายกรัฐมนตรีนินเดียผู้มีนาม
ว่าโมราจิ เดชชายเลย

นับเป็นนโยบายในการสร้างสรรค์จริง ประเทศชาติหรือช่วย
มนุษยชาติ อันยอดเด็ดที่เหมาะสมแก่การเคารวักการะอย่างสูงสุด
ที่พึงมีมนุษย์ผู้นำ ผู้บริหารประเทศ สามารถจากกล้ากระทำ

มันเป็นสัญลักษณ์แห่งความมีปัญญาสุดชาญฉลาด และเป็น
สัญลักษณ์แห่งความมีอำนาจจิตที่กล้าแข็งสูงส่งจริง ๆ

ยังไม่เคยมีใครอาจหาญแกล้วกล้าลงมือใช้มาตรการกระทำ
กันอย่างแข็งขันจริงจังและตรงเป้าเอากับ “เรื่องเลวร้าย แสบ
จะทำลายมนุษยชาติ มานานกับกัลป์” อย่างนี้

ซึ่งที่จริง มันควรจะต้องถึงเวลากระทำกับเรื่องนี้ อย่างนี้กันมา

นานกว่านี้แล้ว แม้แต่ในเมืองไทย

เพราะสังคมมนุษย์ก่อนจะมาถึงวันนี้ได้ถูกสิ่งเสพติดเครื่องดองของเมาผลาญพลาลิตรอนทำลายให้เสื่อมต่ำ จนจะเสริมสร้างบูรณะ ความเป็นมนุษย์ให้เป็นมนุษย์กันไม่ขึ้นแล้ว ก็ยังไม่รู้ตัวรู้ตนกัน

สังคมคนรวย ก็เป็นทาสสิ่งนี้ และแถมสร้างค่า “นิยม” ให้้อครฐานภาคภูมิหน้าช่วยยวณผู้ด้อยกว่าให้เป็นที่น่าเอาอย่างเสียอีก สังคมคนจน ก็เป็นทาสสิ่งนี้ทรมาณล้นดีที่สุดใน “ไท” กันไม่ได้สักที ทั้งคนรวยทั้งคนจน

การร่ำร้องครวญครางของมนุษย์ชี้เหล่าชี้ยานั้น ไม่ใช่สรรพเสียงที่น่าเมตตาน่าสงสารหรือก สำหรับผู้เห็นแจ้งถึงลัทธิธรรม เพราะเป็นเสียงคร่ำครวญของเขาเอง ที่ร้องขอให้ผู้อื่นมาช่วยฆ่าเขาเองแล้วมันเป็นฐานะที่น่าเอาฐานะนี้หรือ? ดังนั้น หากผู้ใดเห็นแจ้งจริงแล้วดังนี้ ก็จะกลับเห็นว่าเป็นเสียงร้องที่น่าเขี่ยนเสียด้วยซ้ำ ส่วนที่ร่ำร้องโอดครวญและค่อนข้างจะขู่เข็ญก้องดังเสียงหนึ่งนั้น ก็คือเสียงของผู้เสพผลประโยชน์อยู่บนความเสื่อมความทุกข์ยากของ “ทาสที่เสพติด” นั้นเอง ซึ่งถ้าใครเมตตาสงสารคนผู้เสพผลประโยชน์พวกนี้แล้วไซร์ก็ต้องนับว่า-ผู้นั้นอำมหิตร้ายกาจแท้ ไม่เช่นนั้นก็เป็นยังเป็นผู้ยังเห็นแจ้งไม่ได้ด้วยปัญญา (ผู้ยัง “อวิชชา”) จริงๆ

ผู้เสพผู้รับประทาน ย่อมทำวินาทีปัจจุบัณของตนให้เสื่อมสติทรมาณหลงประทุษร้ายต่อปัญญาของตัวเอง และสังสมการเสื่อมสติทรมาณปัญญาให้แก่ตนเพิ่มขึ้น ๆ ไปในอนาคตข้างหน้า

เสมอทุกเสี้ยวของวินาที ซึ่งรู้ได้ไม่ยากเลย ถ้าพยายามพิจารณาดี ๆ

มนุษย์ที่เฉลียวฉลาดและมีสมรรถภาพ โดยไม่อาศัย
สิ่งเสพติด ไม่ใช่เครื่องดองของเมานั้น ไม่มีหรือในโลก?

และมนุษย์ที่เฉลียวฉลาดและมีสมรรถภาพได้ โดยไม่ต้อง
เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเครื่องดองของเมานั้น ไม่
ดีกว่า ไม่บริสุทธิ์กว่า ไม่ว่างกว่า ไม่เบากว่า ไม่ประเสริฐกว่าไม่ต้อง
เปลืองกว่า ไม่ได้เวลาขึ้นมามากกว่า ฯลฯ ผู้ต้องเกี่ยวข้องกับหรือ ??

นักเขียนที่จะเฉลียวฉลาดและมีสมรรถภาพ ทำงานได้ ก็ต่อ
เมื่อได้ดื่มเหล้า หรือได้สูบบุหรี่นั้น ประเสริฐบริสุทธิ์กว่า นักเขียน
ที่เฉลียวฉลาดและมีสมรรถภาพได้ โดย “ว่าง” โดย “ปราศจาก”
เหล้าปราศจากบุหรี่กระนั้นหรือ ?

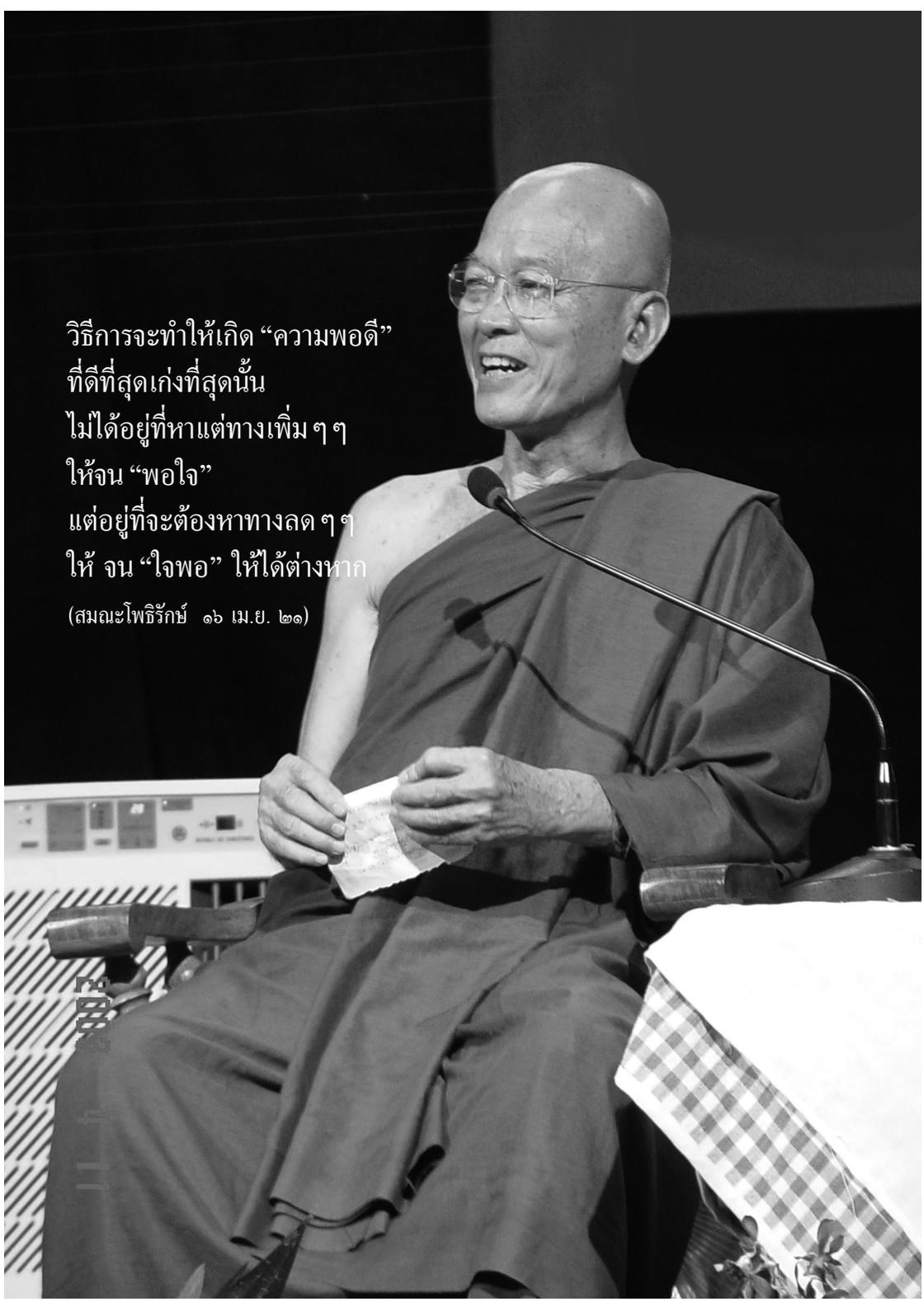
ยิ่งผู้ใดไม่ต้องดื่ม ไม่ต้องดูด ก็ทำงานได้ ก็ฉลาดได้แล้ว ยัง
จะไปตกเป็นทาสเครื่องดื่มเครื่องดูดนั้นอยู่ผู้นั้นก็คือ “ทาสมายา
ของโลก” เห็นกันได้แท้ ๆ ชัด ๆ กระนั้น ๆ

ไม่เป็นทาส รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ก็เป็นทาสค่านิยม
หรือ “หลงตาม ๆ” (ไฟโมหะ) แล้วก็ทำตาม ๆ เขา โดยไม่มีปัญญา
รู้ความทำลาย ร้ายกาจ นี้เอาเสียจริง ๆ

ซึ่งมันเป็นเรื่องที่มนุษย์ควรเลิก ละ หลุดพ้น ว่างขาด ให้เป็น
ตัวอย่างแก่มนุษย์สัตว์เมือง ผู้ยังง้ออยู่แล้ว ผู้นั้นจะเป็น “ผู้นำ”
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ได้มีเมตตาธรรมค้ำจุนโลกแท้ ๆ จริง ๆ

“ปฐวีโสต” ๙ เม.ย. ๒๑

วิธีการจะทำให้เกิด “ความพอดี”
ที่ดีที่สุดเก่งที่สุดนั้น
ไม่ได้อยู่ที่หาแต่ทางเพิ่ม ๆ ๆ
ให้จน “พอใจ”
แต่อยู่ที่จะต้องหาทางลด ๆ ๆ
ให้ จน “ใจพอ” ให้ได้ต่างหาก

(สมณะโพธิรักษ์ ๑๖ เม.ย. ๒๑)

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๑

โดย... “ปฐวิโสต”

คดีวันนี้... วิธีการจะทำให้เกิด “ความพอดี” ที่ดีที่สุดแก่ที่สุดนั้น ไม่ได้อยู่ที่หาแต่ทางเพิ่ม ๆ ๆ ให้จน “พอใจ” แต่อยู่ที่จะต้องหาทางลด ๆ ๆ ให้ จน “ใจพอ” ให้ได้ต่างหาก

โลกทุกวันนี้ มัน “บาน” มากแล้ว จนไม่รู้จะบานทะเลโลกกันอย่างไรอีก ถ้าขึ้นแก่เศรษฐกิจด้วยวิธีเพิ่ม ๆ ๆ ให้มาก ๆ ๆ ยิง ๆ ขึ้น ก็ยิ่งนับวันแต่จะบานออก ๆ และหนักยิ่ง ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีวันสิ้นสุด

จึงมีแต่นับวันจะตายดิน จะร้อนระอุ จะระเบิดแรง!

ทุกคนต่างก็มองออกไปแต่นอกตัว แล้วก็เกิดแต่ “ความต้องการ” ที่จะหอบหามาให้แก่ตัวเพื่อให้ตัว “เป็นดีอยู่ดี” หรือไม่ก็มองออกไปเห็นแต่ความผิด ความเอาเปรียบของคนอื่น ไม่มีใครจะแก้ปัญหาความ “เป็นดีอยู่ดี” ของตัวด้วยการมองเข้ามาหาตัว และแทนที่จะ เพิ่ม “ความต้องการ” ให้แก่ตัว ก็กลับหาทางพยายาม “ลดความต้องการ” ที่มีอยู่แล้วของตัวนั้นแหละลงให้ได้ ให้มากอย่าง มากเรื่องลงไป ๆ ๆ เรื่อย ๆ เสีย

จึงไม่มีความสุขเย็น ไม่หมดเดือดร้อน ไม่จบความดินทुरน-ทुरายลงได้

ความสงบราบรื่นแห่งชีวิตจึงไม่เกิด สังคมก็ไม่สงบไม่ราบรื่นด้วย บ้านเมืองหรือประเทศชาติจึงไม่เรียบร้อย

ซึ่งถ้าผู้ใดเป็นพุทธศาสนิกชนแท้จริง ก็จะทำตนอยู่ในมรรคในทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริงคือจะ “ตรวจตน”

เอง จะลดตนเองลงแล้วลงอีก ๆ ๆ จะตรวจภายในบ้านของตน
จะลด “ความต้องการ” ที่เกินที่เห็นชัด ๆ ว่าควรลดภายในบ้าน
ลงแล้วลงอีก ๆ ๆ จะตรวจภายในประเทศของตน จะลด “ความ
ต้องการ” ที่เกินที่เห็นชัด ๆ ว่าควรลดภายในประเทศลงแล้วลง
อีก ๆ ๆ ให้ได้ด้วยมาตรการที่เอาจริงเด็ดขาด แล้วจะประสบผล
บรรลุลุความสุขเย็น หอมเดือดร้อน จบความดี้นทุรนทุรายลงได้

จะเป็นอริยชนหรืออารยบุคคลที่แท้จริง อย่างน้อยก็ตน
นั้นแหละ จะได้จะเป็นดี จะอยู่ดีจริง ๆ ก่อนใคร ๆ

และจะไม่ “ฉวยโอกาส” ซ้ำเติม ถ้าประโยชน์ให้แก่ตนในขณะที่
ผู้คนอื่น ๆ กำลังดี้นจริง ๆ สำหรับอริยชนแท้ จะรู้จักความ
เดือดร้อนของสัตว์โลก จะมีเมตตาอย่างจริงใจ ไม่มีแฝง “ความ
ปรารถนาซ่อนเร้น” ซ่อนอยู่แม้ในสุดจิต สุดลึกของตนเป็นอันขาด

ผู้เป็นอริยะแท้เป็นอารยบุคคลจริง จะมีความเสียที่กล้าเสีย
กล้าให้ออกไปอย่างสะอาดบริสุทธิ์ “ปราศจากเมตตาประสาเสื่อ”
อย่างแท้จริง หมดลายทั้งนอก สะอาดเกลี้ยงลื่นลายทั้งข้างใน
กันบั้งของจิตอย่างจริง ๆ

มันเป็นความบริสุทธิ์ที่โลกต้องการอย่างเหลือเกิน มันเป็น
ความหาได้ยากที่ถ้ามนุษย์ผู้ใดมีแล้ว จะต้องแซ่ซ้องคารวะกัน
สุดเกล้าสุดเศียรสุดดี

ซึ่งแม้ยากอย่างไรปานใด ก็เป็นสัจธรรมที่จะต้องให้มีให้เกิด
ในมนุษย์ให้ได้

การตะโกนร่ำร้องขอเพิ่ม ๆ ๆ กันอยู่ทุกรี่ทุกวันนี้นั้น จึง
ไม่ใช่ความเป็นอริยชนหรือความเป็นอารยบุคคลแห่งพุทธ-

ศาสนิกชนที่พยายามเดินตามมรรคตามแนวทางตามพฤติกรรม
อันประเสริฐของมนุษย์ ตรงตามพระบรมศาสดาได้ประทาน
แบบอย่างและคำสอนไว้เลย !

การตามใจโดยการเพิ่ม ๆ ๆ ให้ตะพึดให้สม “ความต้องการ”
ก็ไม่ใช่วิถีทางแห่งความเมตตาแต่อย่างใดเลย ตามแนวทางของ
พุทธธรรมที่เป็นสังฆธรรมและเป็น “สัลเลขธรรม” (ซัด ๆ เกลา ๆ กันไว้ให้ได้)

ผู้ปรารถนาความสุขเย็น พ้นความเดือดร้อน และจบสิ้น
ความดิ้นทุรนทุรายในชีวิตอย่างสงบสนิทได้แท้จริง ไม่กลับดิ้น
ตามโลกตามสังคมอีก แม้โลกเขาจะเดือดร้อนจะต้องดิ้นขึ้นมา
อีกเมื่อใด ๆ เพราะความไม่เที่ยง เราก็จะไม่เดือดร้อนดิ้นตามอีก
เลยอย่างเที่ยงอยู่ทีเดียว

ก็มีวิธีเดียวเท่านั้น คือต้องหันมาตรวจดูตน อุดรुरूวของตน
“ลดความต้องการ” ที่เกินที่เห็นซัด ๆ ว่าควรลดของตนให้ได้ก่อน
ใคร ๆ ซึ่งมันจะมีอยู่ให้ “ลด” ได้เสมอ ๆ จริง ๆ ทุกคนขอให้ค้นให้
เจอ トラบที่ยังไม่บรรลุลถึงความเป็น “อรหันต์” แล้ว ยังจะต้อง
มีให้ “ลด” ทุกคนอยู่จริง ๆ นั้นแหละเป็น “มรรควิธี” แห่งอริยสัง
ที่จะประสพผลสำเร็จสุดยอด

แล้วเราจะได้เป็นหลักแก่ผู้อื่นภายในบ้าน

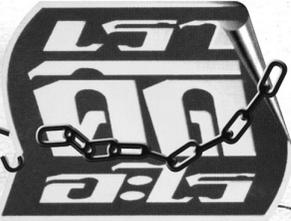
และแล้วเราจะได้เป็นหลักแก่ผู้อื่นภายในสังคม

ยิ่งผู้ใหญ่ผู้นำประเทศกระทำได้ กระทำถูกต้องจริงเป็นจริง
ได้นั้นแหละ คือการเป็นหลักแก่ประเทศชาติได้อย่างมีอารยธรรม

เพราะท่านคือ อาริยบุคคลหรืออัจฉริยชนแท้

“ปฏิโสด” ๑๖ เม.ย. ๒๑

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 271 กุมภาพันธ์ 2556

คนพังกาส ชาติ พังกาทูกช

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้... ผู้ปลดปล่อย “ความเป็นทาส” ให้แก่นุชชชาติ ได้อย่างเก่งกาจน่าทึ่งที่สุด ก็คือ ผู้สามารถทำให้มนุษย์ชาติ มี.. “อิสระ” จาก โลกธรรม ๘ ได้แท้ ๆ จริง ๆ

ถ้าเราจะได้เพิ่มขึ้นเพิ่มยศหรือเพิ่มรายได้ให้แก่ตน โดยการลงทุนถึงขั้นฆ่าคนอย่างไม่ปราณีปราครัย ผู้เป็นทาส โลกธรรม ๘ อย่าง นรก-อเวจี เหลือแสน ก็จะทำให้ได้อย่างง่ายดาย

หรือ เราจะได้เพิ่มสรรเสริญได้เพิ่มโลกียสุขให้แก่ตน แม้จะต้องลงทุนถึงขั้นฆ่าคนอย่างไม่ปราณีปราครัยก็ยังทำได้ลงคอ ผู้นั้นก็เป็นทาสโลกธรรม ๘ อย่างโง่หูโง่หัวไม่ขึ้นอยู่จริง ๆ ย่อมตกนรกหมกไหม้อยู่แท้ ๆ

หรือ หากผู้ใดยังหลงเป็นทาส ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขอยู่ แม้จะต้องลงทุนถึงขั้นฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่ปราณีปราครัย เขาก็ยังทำได้อยู่ ผู้นั้นก็ยังถูกผูกถูกจำจองอยู่กับนรก จะ “อิสระ” แท้ หลุดรอดแท้จากความเป็นทาสยังไม่ได้อยู่นั่นเอง นี้ก็เพียงนรกแค่ขั้นต่ำเท่านั้นที่เรากำลังหมายถึง

หรือ ผู้ใดยังหลงเป็นทาส ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขอยู่ แม้จะต้องลงทุนถึงขั้นต้องยื้อแย่ง แฝงปล้น ทุจริต คดโกง ก็ยังกล้าทำ เพื่อแลก ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุขนั้น ๆ มาให้แก่ตนอยู่ เขาผู้นั้นก็ยังเป็นทาสที่ถูกจองจำอยู่กับนรกแท้ ผูกอยู่

กับความต่ำทราม จริง ๆ นั่นเอง เป็นลัทธิธรรม

“โลกียสุข” ทั้งหลายในโลกนั้น คือ “มายา” ตัวใหญ่เหลือเกิน ที่คนทั้งหลายน่าจะรู้จักมันให้ชัดให้แจ้ง แล้วก็ปลดปล่อยตนเองให้หลุดรอดออกมาจากความเป็นทาสมันเสียให้ได้

แล้วท่านจะเห็น “ความอิสระ” อันบรรเจิดจ้าเหนือความสุขยิ่งกว่าความสบายที่ท่านจะเห็นได้เมื่อท่าน “อิสระจริง” จริง ๆ

“สรรเสริญ” ทั้งหลาย มันก็เป็นเพียง “ความจริง” กับ “ความหลอก” ที่มีอยู่ครองโลก เพื่อสนตะพายคนผู้ยังหลงเป็นทาสอันปล่อยไม่ไปจริง ๆ เท่านั้น

ผู้พ้นความเป็นทาสจาก “สรรเสริญ” ได้แท้จริงนั้น แม้ท่านจะได้รับสรรเสริญนั้น และเป็น “ความจริง” แห่งสรรเสริญนั้น ๆ ด้วย ท่านก็จะเพียงรู้ “ความจริง” นั้น ก็เท่านั้น จะมีไขความสุขความชื่นชมเหลือล้นอันใดไม่เลย ป่วยการกล่าวถึง “ความหลอก” แห่งสรรเสริญใด ๆ

“ยศ” ทั้งหลายในโลก ก็ไม่ได้หมายถึง ฐานแห่งอำนาจใด ๆ หรือยิ่งจะไป “หลงผิด” ว่า คือที่มาแห่งลาภ ทรัพย์สมบัตินั้น ก็ยิ่งโง่งมงายผิดลัทธิธรรมไปอีกใหญ่โต

แท้จริง “ยศ” คือ ฐานแห่งสมรรถภาพของบุคคลแต่ละบุคคลแท้ ๆ ไม่ต้องมีใครแต่งตั้ง ก็เป็น “ยศ” ที่แท้จริงแล้ว ถ้าผู้นั้น ๆ มีความสามารถ-มีสมรรถภาพอย่างนั้น ๆ จริง

แม้จะมีการแต่งตั้งสมมุติเครื่องหมายกันขึ้นในโลก เพื่อชี้บอกความสามารถ - ความมีสมรรถภาพจริง ของคนเรียกกันว่า “ยศ” ผู้มี “ลัทธิธรรม” จริง ก็จะได้รับชั้นรับยศที่ “ตน” มีจริง มี

เพียงพอสมฐานะ แห่งชั้นแห่งยศอย่างยืนยงได้นั้น ๆ เท่านั้น
ผู้มี “สัจธรรม” จริง จะไม่รับชั้นรับยศที่ “ตน” ไม่มีจริงเป็น
อันขาด เพราะมันน่าอายเกินกว่าผู้มี “สัจธรรม” จริงจะลวงโลก
ได้ลงคอ

และแม้ที่สุด “ลาภ” ก็คือ ผลผลิตของเจ้าของงาน “ลาภ”
คือ สิ่งที่มีคุณงามความดีจะได้อย่างเต็มใจจากผู้ศรัทธา
เลื่อมใสเห็นจริงใน “คุณงามความดี” จริง ๆ นั้นแท้ ๆ

“ลาภ” ไม่ใช่สิ่งที่จะได้มาลอย ๆ จะได้มาอย่างไม่สมค่า หรือ
ได้ด้วยเหตุจรต “ยศ” ก็ไม่ใช่สิ่งที่ได้มาเพราะแกลังแต่งตั้งกันหรือ
ยื้อแย่งเอาได้ “สรรเสริญ” ก็ไม่ใช่สิ่งที่ได้มาหรือเจตนา
จะทำให้มี ยิ่ง “โลกียสุข” แล้ว ยิ่งไม่ใช่สัจธรรมเลย มันคือ
“มายา” ที่แทรกอยู่ในทุกอณูแห่งวิญญานของผู้ที่ยังได้ชื่อว่า
“ทาส”

“ปฐกโศต” ๕ มี.ค. ๒๑

เท่าที่ตัวหนังสือนี้บอก ก็หมายความว่า คุณ“ประสก” ยึดมั่นเลยว่า
พระอรหันต์ท่านจะประกาศตัวว่า “ท่านสำเร็จแล้ว” ไม่ได้!

นี่คือ “ความเข้าใจผิด” ของพุทธมามกะ

โดยเฉพาะผู้ที่ได้ร่ำได้เรียนทางพุทธธรรมมาบ้าง..

ขอยืนยันว่า การประกาศสังขจะอันเป็นสังขธรรม เช่น

“ตัวเองสำเร็จแล้ว” นั้น ประกาศได้

คุณ“ประสก” หรือใคร ๆ ที่ยึดมั่นตายตัวจุดนี้ โดยนัยะดังกล่าวนี้

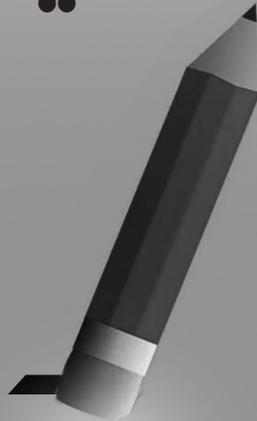
ก็กรุณาทบทวนความรู้ให้รู้จริงให้ละเอียดด้วย

ไม่เช่นนั้น พุทธศาสนาฉิบหายหมดแน่ๆ

ยิ่งยุคกาละนี้ยิ่งจำเป็นที่สุด

ที่ผู้บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว “จริงๆ” (ต้อง “จริงๆ นะ!)

ยิ่งจะต้องประกาศตนทีเดียว ให้เป็นการรับรองสังขธรรม

เข้าใจผิดแล้ว

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้....คนที่โง่ และเจียมตนอยู่ตามประสาโง่นั้น ไม่มีพิษ ไม่มีฤทธิ์ทำลายมนุษย์ปกติทำลายล้างสังคมได้ดอก แต่คนที่ฉลาด และหลงตนว่า ตนรู้ดี - รู้ยิ่ง นั้นต่างหาก ที่มีพิษมีฤทธิ์ทำลาย มนุษยชาติทำลายล้างสังคม ได้ร้ายกาจนัก

ข่าวจากหนังสือพิมพ์สยามรัฐ คอลัมน์ข้างวัด ของ “ประสก” เมื่อ ๖ มี.ค. ๒๕๒๑ นี้ ก็แจ้งว่า “อรหันต์กำลังจะเฟื่องในเมืองไทย”

และแล้ว “ประสก” ก็ไขคำไขความว่า ไปได้ข่าวหลวงพ่อบุญ อายุ ๔๙ ปี ลูกศิษย์หลวงพ่อบุญ ปานจันทร์ แห่งวัด ถ้ำกระบอกองค์หนึ่ง ซึ่งนับว่าแยกไปอยู่วัดถ้ำเขาสูง เลยสระบุรี ขึ้นไปลำน้ำรายณ์ ถึงอำเภอไชยบาดาล

รายละเอียดว่า “ท่านประกาศตัวเองว่า ท่านสำเร็จแล้ว !”

ซึ่ง คุณ “ประสก” ก็แสดงต่อออกทางตัวหนังสือนั้นมาด้วย ว่า... พอได้ยินเช่นนี้ คนกิเลสหนาเช่นผมก็เลยมี้อ่อน จะยกขึ้น สาธุพระอรหันต์เอาบุญสักหน่อย ก็ยกไม่ไหว

คุณ “ประสก” แจ้งความจริงใจ นั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่งแล้ว ขออนุโมทนาในความจริงใจอันนี้

แต่เท่าที่ตัวหนังสือนี้บอก ก็หมายความว่า คุณ “ประสก” ยึดมั่น เลยว่า พระอรหันต์ท่านจะประกาศตัวว่า “ท่านสำเร็จแล้ว” ไม่ได้!

นี่คือ “ความเข้าใจผิด” ของพุทธมามกะ โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับ ำได้เรียนทางพุทธธรรมมาบ้าง หรือเรียนมามาก หรือถึงขนาด เป็น “ผู้รู้ดี - ผู้รู้ยิ่ง” บางคนเป็นส่วนใหญ่เอาเสียด้วยซ้ำ แล้วมัก

จะเข้าใจกันเสียทำนองนี้

“ปฏิโสด” ขอยืนยันว่า การประกาศลัทธิจะอันเป็นลัทธิธรรม เช่น “ตัวเองสำเร็จแล้ว” นั้น ประกาศได้ คุณ “ประสก” หรือ ใคร ๆ ที่ยึดมั่นตายตัวจุดนี้ โดยนัยะดังกล่าวนี้แล้ว ก็กรุณา ทบทวนความรู้ให้รู้จริงให้ละเอียดด้วย ไม่เช่นนั้น พุทธศาสนา ฉิบหายหมดแน่ ๆ ยิ่งเป็นเดี๋ยวนี้ ยุคกาละนี้ยิ่งจำเป็นที่สุดที่ ผู้บรรลุปะเป็นพระอรหันต์แล้ว “จริง ๆ” (ต้อง “จริง ๆ” นะ!) ยิ่งจะต้อง ประกาศตนทีเดียว ให้เป็นการรับรองลัทธิธรรม

เพราะขณะนี้ ก็มีนัยะเดียวกันกับสมัยเมื่อ ๒๕๖๖ ปีมาแล้ว ที่พระพุทธเจ้า เมื่อทรงบรรลุลัทธิอย่างจริงยั้งแล้ว ก็ต้องรีบ ประกาศตัวว่า ท่านนี้แหละเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้บรรลุลัทธิมา- ลัมโพธิญาณแท้ อันไม่มีใครยิ่งไปกว่า เพื่อยืนยันลัทธิธรรม เนื่องมาแต่คนผู้แสวงหาในยุคโน้น กิตติ ก็เหมือนในทุกวันนี้ ที่ผู้ แสวงหาต่างก็พินเฝือ งงเด็ก จนไม่รู้ว่าจะเชื่อธรรมอย่างไร ? ของผู้ใดดี เพราะไม่มีใครกล้ายืนยันจริงอย่างเด็ดขาด

ถ้าพระอรหันต์เอง ไม่รับรองความเป็น “อรหันต์” แล้ว (“อรหันต์” เท่านั้นนะ อย่าเลยเถิดไปหมายเอาว่าเป็น ... “อรหันต์ลัทธิมาลัมพุทธะ” เข้าละ!) จะให้ แต่ปุถุชนและผู้ไม่สูงถึงขั้นนั้นจริง รับรองแต่ถ่ายเดียวอยู่ มัน ก็ไม่บริบูรณ์หนะซี และไม่เป็ “ลัทธิธรรม” อันจริงแท้เอาด้วย

เพราะพระอรหันต์เท่านั้น ที่จะรู้ “ความเป็นอรหันต์” ได้ แท้ ๆ !....ใคร ๆ ที่ศึกษามาดีก็รู้ชัต์อย่างนี้

ถ้าพระอรหันต์ไม่ประกาศความเป็น “อรหันต์” ของท่าน นั้น แสดงว่า ผู้นั้นยังไม่ใช่ “อรหันต์” เพราะท่านยังไม่พ้น “วิจิกิจฉา”

(ความกลางแกลงในตนยังมีอยู่) ยังไม่พ้น “อุทัจฉลสังโยชน” (ความละเพิน สะทั้นก่อเชินในตนยังมีอยู่) ยังไม่รู้ถูกรู้แท้รู้ตรงถึงขั้น “รู้เอง” (ปัจจัดตั้ง เวทิตตัพโพ วิทยุทธิ) เป็นที่สุดใตนจริง

พระอรหันต์แท้ ๆ จริง ๆ ท่านจะไม่เก้อยาก (มั่งง) เป็นอันขาด ที่ท่านจะบอกว่า “ท่านล่ำเร็จแล้ว” แต่ท่านจะฉลาดรู้ประมาณ รู้กาละ รู้หมู่คน รู้บุคคล ในการจะบอกอย่างไร ? แคไหน? คือ ต้องคำนึงถึง “อนุปัสสัมบัน” บ้างเท่านั้น แต่แม้จะขาดตกบกพร่อง - ล่วงเลย ไปบ้าง ใน “ปาจิตติย” ข้อนี้ พระอรหันต์แล้ว ก็ต้องถือเสียว่าบริสุทธิ์ได้ด้วย “สติวินัย เพราะวาสนาบารมีของ พระอรหันต์ก็ยังมีอีกหลายระดับ ไม่ต้องไปต่อท่านถึง “ปาราชิก”

“ผู้รู้” ทั้งหลายขอให้ทบทวน เป้าจุดนี้กันให้สำคัญ ๆ เกิด ไม่ เช่นนั้น “พุทธศาสนา” จะกลายเป็นศาสนาแห่งความเป็นคน ชี้อลาด ไม่อาจหาญแกล้าวกล้าเป็นที่สุด ไม่เป็นจริงไม่มีจริงเป็น ที่สุด เป็นศาสนาอำพราง เป็นอาณาจักรแห่งความหวาดระแวง แห่งความกลัว (ไม่สิ้น “ภยาคติ”) ประสิทธิภาพแห่งความจริง ก็ไม่ แสดงผล และสุดท้าย “ลัทธิธรรม” ก็ไม่มีเหลืออยู่ในโลก เนื่อง มาแต่ พระอรหันต์ท่านไม่รับรองลัทธิธรรมแห่ง “คุณธรรม” ของ ตน เป็นกิจจะลักษณะเสียแล้ว

“ลัทธิธรรม” ของพุทธ ก็เดินทางสู่ความอับปางเสื่อม สุกุสลายสิ้นหมด เท่านั้นแล

ตราบใดที่มีผู้ปฏิบัติชอบอยู่ โลกไม่ว่างจากพระอรหันต์ (หมายความว่า จะยังมี “ผู้ที่ตื่นแท้สูงสุดกว่าผู้อื่นในจำนวนผู้ที่ตื่นแล้วทั้งหลายอยู่เสมอ” ตราบนั้น ตามธรรมตามวินัยของพระพุทธเจ้าองค์นั้น ๆ)

ในที่นี้ ไม่ได้กล่าววิเคราะห์ไปจนถึงแง่ ชั้นต่ำ ที่คุณ“ประสก”
เล่าถึง พระอรหันต์องค์นี้ ซึ่งหลงตนว่าตัวเป็น “อรหันต์” ทว่า
แค่ศีลแค่วินัยของพระพุทธเจ้า “ไม่ถูกต้องกายหญิง” ก็ยังไม่รู้
อานิสงส์แห่ง “วินัย” อันควรอนุเคราะห์ให้เป็นไปในธรรมวินัย
นี้ และยังทำไม่ได้แล้ว ก็อย่าไปพูดถึงเลยว่า ขนาดจะต้องให้
ผู้หญิงนวดพั้นกันไปถึงชั้นลามก ขนาดกล่าว หยาบ ๆ ต่ำ ๆ อยู่อย่าง
ที่เล่าไว้นั้น “อรหันต์เก้” ผู้นี้ จะไปรู้ธรรมเรื่องเมถุนสังโยค ๓
ที่พระพุทธเจ้าทรงพร่ำสอนไว้กันนั้นไม่มีแน่ ก็ไม่ต้องพูดกัน

เพราะฉะนั้น ชั้นแค่นี้หลงให้หวยแมน แล้วตู่ວ່ານີคือ
“อรหัตตคุณ” ก็ยังไม่ต้องพูด

และยิ่งแม้อวดแสดงว่า ตนมี “อาเทศนาปาฏิหาริย์” ทายใจคน
ออก ตักใจคนได้ แล้วหลงว่า นี่คือ “พุทธคุณ” ซึ่งการเก่งอย่างนี้ก็
เช่นเดียวกับอาจารย์บุญมี เมธาภิบาล ผู้ก็กำลังกระทำ “เดรัจฉาน
คุณ” พร้อมกับการประกาศอย่างไม่เกรงว่า นี่คือพุทธธรรมอยู่
ทำลายศาสนาอยู่ จนแถมไปกระทั่งจูงเอา พ.ต.อ. ชลอ อุทกภานุ
มาร่วมรับรองว่า นี่เป็นของควรแสดง แล้วทำอ้างอิงพาดพิงมา
ถึงพุทธศาสนาเสมอ โดยมีความรู้ในเรื่อง “โอปปาติกะ” ก็ดี รู้ใน
เรื่อง “ปาฏิหาริย์” ก็ดี ยังไม่ “ล้มมาทิฎฐิ” ตามทางแห่งพุทธ-
ศาสตร์เอาเลย ยังเป็นเสียง “จิตศาสตร์” และเป็นแค่ “ผี-เทวดา
ศาสตร์” อันไม่เป็น “เบื้องต้น” แห่งพุทธศาสนาที่อยู่นั่นเอง

ก็ยังไม่มีโอกาสพูดในที่นี้ (เกรงใจ บ.ก. ยิ่งแล้ว)

ก็เลยต้องขอให้ย้อนกลับไปอ่าน “คดีวันนี้” นั้นเถิด เป็น
ประโยชน์ครบแห่งบทความตะลุมไฟในมือนี้

“ปฏิวัติ” ๑๒ มี.ค. ๒๑

สาวโดนคุณไสย นิมนต์พระทำพิธีขับไล่

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฐวิโสต”

คิดวันนี้...จะไม่มีใครสามารถทำลาย “พุทธศาสนา” ลงจากหัวใจของพุทธมามกะได้เลยเป็นอันขาด นอกจากพุทธศาสนิกชนเอง โดยเฉพาะ “พระภิกษุสาวก” นั้นแหละ คือตัวผู้จะทำลาย “พุทธศาสนา” เสียเองอย่างสำคัญ!

“ปฐวิโสต” ได้อ่านข่าวเรื่อง “บัตริ่งควาน ไส้อาถรรพ์ผีตายโหง” จากหน้า ๑ คอลัมน์ ข่าวสุดท้ายของ น.ส.พ. ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๒๑ แล้วก็ยิ่งได้แต่ส่งสาร “พุทธศาสนา” และ

สงสารพุทธศาสนิกชนยิ่ง ๆ ขึ้น

เนื้อข่าวสรุปได้ง่าย ๆ ว่า ชาวบ้านประมาณ ๔๐๐ คนในย่านถนนเพชรบุรี กทม. ได้ร่วมใจกันนิมนต์พระอาจารย์วัฒน์ ทยาลุโก และภิกษุอีก ๘ รูป มาทำพิธีปิดรังควาน จัดเช่นไหว้วางวิญญานผู้เสียชีวิต เพราะอุบัติเหตุถูกรถชนตายที่ทางม้าลายถนนเพชรบุรี เขากล่าวถึง ซึ่งมีจำนวนรวม ๆ แล้วก็หลายสิบรายเต็มที

เนื่องจากบ่อมลัญญานไฟสว่างที่ติดตั้งอยู่เกาะกลางถนนที่ทางม้าลายแห่งนี้ ถูกรถชนพังไป และไม่มีการติดตั้งใหม่ เป็นเหตุให้บริเวณดังกล่าว มีดมากในเวลากลางคืน คนขับรถจึงมองไม่เห็นเวลามีคนเดินข้ามในเวลากลางคืน และขับรถพุ่งชนเกิดอุบัติเหตุเสมอ ๆ

และชาวบ้านก็หลงเชื่อกันว่ามี “วิญญานปีศาจ” ลิงสถิต ทำ “เฮี้ยน ๆ” อยู่ตรงนั้น จนเกิดอันตรายไม่หยุด ทำให้เกิดความหวาดกลัว “วิญญานปีศาจ” กันมากขึ้น ๆ

พุทธมามกะที่เกิดความกลัว เกิดความทุกข์เพราะความเข้าใจผิด (อย่างที่กำลังเข้าใจอยู่นี้แหละ) หรือยังด้อยในปัญญาอยู่ (อริชชา) แล้วก็ไปหาพระภิกษุสาวกอันเป็นรัตนตรัยส่วนหนึ่งของพุทธศาสนาเพื่อจะให้ ช่วยดับความกลัว ดับความทุกข์ หรือช่วยทำให้ฉลาดขึ้น และได้แก้ไขความบกพร่องให้ดีขึ้นนั้น ก็ได้กระทำแล้วตามหน้าที่

แต่พระภิกษุของพระพุทธศาสนา นั้นสิ ! ตามเหตุการณ์ของชาวนี จะเห็นได้ว่า ไม่มีส่วนที่ทำให้กับความกลัวกับความทุกข์

หรือทำให้ฉลาดขึ้นและได้แก้ไขความบกพร่องให้ดีขึ้นได้แต่อย่างใด นอกจากงมงายกันต่อ และกระจายความงมงายเผยแพร่กันต่อ ๆ ไปอีก ให้เอาอย่าง อันไม่นำเอาอย่างกันต่อ ๆ มา และมันก็ได้ทำกันต่อ ๆ กันมา จนกระทั่งบัดนี้ ๆ ดังได้เป็นได้มีกันอยู่นี้แล

เพราะ.....

๑. การที่พระภิกษุไปยอมรับด้วยอาการ ด้วยกิริยา หรือ ด้วยคำพูด หรือโดยปริยายใด ๆ ก็ตามว่า “วิญญานผีปีศาจ” แบบที่เข้าใจผิดไปจากพุทธธรรม (มัจฉาทิฏฐิ) กันอยู่นี้ว่า “มีจริง” คนก็ยิ่งกลัวใหญ่

๒. กรรมพิธีที่พระภิกษุนำ “น้ำพระพุทธรมรด” ไปพรหมที่บริเวณทางม้าลาย กับเสาสัญญานไฟเหลือง (กะพริบ) ด้วยหวังว่าจะดับความกลัวได้ ดับความทุกข์ได้ และช่วยให้ฉลาดขึ้น แก้ไขความบกพร่องได้ดีขึ้นนั้น เป็นความตลกสิ้นดีจะไม่ผลตามหวังเลย นอกจากจะเป็นไปในทาง “กลับกัน” ยิ่งขึ้น

เพราะพิธีกรรม “ลัญจนยัญ” (การทำพิธีโดยอาศัยน้ำเป็นเครื่องประกอบ) นี้ ไม่ใช่ลัทธิของพุทธศาสนา มันเป็นพิธีกรรมของลัทธิศาสนาเก่าแก่ที่ยังหลง “วิญญานผี-วิญญานเทวดา” (THEISM) อยู่เท่านั้นศาสนาพุทธ นั่นคือ “ตัวพัฒนา” จากลัทธิงมงายเก่าๆ นี้ต่างหาก

และแทนที่จะไปจัดการซ่อมลัญญานไฟ (ด้วยเงินที่เรี่ยไรมาได้ตั้ง ๒ พันนั้นแหละ แทนที่จะเอามาต้มน้ำพริกละลายแม่น้ำ ทำบุญไม่เข้าท่า ก็ยังได้ หรือไปช่วยกันเร่งเจ้าหน้าที่โดยตรงให้เขามาจัดการให้ได้ก็ยิ่งดี) และช่วยให้ “ไทยยาม” เข้าใจความแท้จริง “หายกลัว” ไม่เข้าท่าเสียจะได้ช่วยเฝ้าดูแล

และพระภิกษุก็แสดง “ลัทธิธรรม” ให้คนทั่วไป “รู้ถูก” ไม่ไปหลง
กลัว “วิญญานผี” ผิด ๆ เหลวไหล ๆ อย่างนี้ คนก็จะช่วยกันเป็น
หูเป็นตาให้แก่ผู้ซบถผ่านมาในทีตรงนี้ ไม่ให้ประมาทตาม
อำเภอใจ (แทนที่ “คน” ก็ยิ่งจะกลัวผี แล้วไม่มีใครกล้าอยู่ตรงนั้น) เมื่อมีความ
สำนึกเกรงใจ เหตุการณ์ก็จะดีขึ้นทุก ๆ อย่าง

นี่อะไรได้...พระภิกษุ พานำไปสู่อาณาจักรแห่งความกลัวยิ่ง
ขึ้น เมื่อไม่บำบัดเหตุ ก็ปลดทุกข์ไม่สำเร็จแน่ แถมโง่งมงาย
(อริชชา) ยิ่ง ๆ ขึ้น พุทธศาสนานอกจากจะไม่มีผลให้แก่คน เยี่ยง ๆ
นี้เอง เป็นต้นแล้ว คนก็นึกว่า “ตัวแทนศาสนา” ท่านพาทำถูก
แล้วเสียอีก อนุชนรุ่นหลัง “ผู้ไม่รู้” ก็จะหลงเอาอย่างตามผิด ๆ

และมันก็ได้ตามกัน “ผิด ๆ” มาจนหลงกันว่าเป็น “ถูก” อยู่
จนเห็น ๆ กัน กระนั้น ๆ เอง !!

“ปฏิโลต” ๑๙ มี.ค. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยกไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสด”

คิดวันนี้... “คน” ผู้ไม่รู้จักบาป ไม่รู้จักบุญ ก็คือ ผู้ไม่มี “ศาสนา”
แม้เรื่องการแก้ไขเศรษฐกิจของคนใจดำอำมหิต ด้วยแบบ
วิธีเอาลูกไก่ไปทิ้งทะเลเป็นแสนเป็นล้านตัวนั้น จะมีผู้พูดถึงมา
มากแล้วปานใดก็ตาม “ปฏิโสด” ก็ขอตะลุยกไฟโมหะกองนี้ด้วยคน
ก็คงจะรู้ข่าวกันถ้วนทั่วแล้ว โดยไม่ต้องกล่าวสืบโยงถึงก็
คงจะได้ เรื่อง เขาแก้ปัญหาเศรษฐกิจกันด้วยการเอาลูกไก่ไป
โยนทิ้งทะเลเป็นแสนเป็นล้านตัวกันในประเทศไทยที่เป็นเมือง
พุทธแท้ ๆ

นั่นคือ ความล้มเหลวอย่างยิ่งของเศรษฐกิจศาสตร์สมัยใหม่
อันเป็นวิชาการที่ให้หลักการแก่มนุษย์ ก็หมายความว่า เพื่อจะให้สร้าง

ความเจริญแห่ง “ความเป็นมนุษย์” ให้สุดขีดในสังคมในโลก
แต่...มันเจริญอะไรกัน? ในเมื่อไร้ศีลธรรมก็ปานนั้น ไร้
ศักดิ์ภูมิ ขายชีพหน้าวิชาเศรษฐศาสตร์ก็เหลือแสนจริง ๆ มนุษย์
โลกที่สาม หรือมนุษย์ที่ยังเรียกเขาว่า ชาวป่าเถื่อน เขายังไม่
อ่ามติดกันถึงปานนี้

เอาเถิด.....อะไร ๆ ก็พอว่า แต่ที่มันน่าตระหนกเป็นที่สุดก็คือ
อริบดีแห่งกรมการศาสนาของประเทศไทย ซึ่งได้ชื่อว่าเมือง
พุทธ ที่เริ่มต้นด้วยศีลด้วยธรรมข้อแรกแท้ ๆ ก็ว่า “ปาณา-
ติปาตา เวรมณี” นั้นลี ซ่างเผยวาทจาประกาศภูมิออกมาได้ว่า...
“การเอาลูกไก่ไปทิ้งทะเลทั้งเป็น ๒ ล้านตัวนั้น ไม่บาป
ไม่กรรมอะไรหรอก..” !!!

มันส่อลางให้เราตระหนักชัดว่า คนเอ๊ย! จวนตัวแล้วหนา!
เพราะผู้นำ ผู้บริหารชั้นหัวหน้าของสังคมเมืองแท้ ๆ กำลังนำคน
เข้าไปสู่ความอ่ามติดตายนะ

ถ้าคนทั้งหลายไม่หันเข้าหา “ศาสนา” กันอย่างแท้จริงแล้ว
“ปฏิโลต” มองไม่เห็นทางรอดของมนุษย์เลยจริง ๆ

“ปฏิโลต” ๒๖ มี.ค. ๒๑

เพราะ “พระเครื่อง - พระบูชา” ในวงการพระพุทธรศาสนา
ทุกวันนี้ มันยิ่งกว่าโผมหาประลัยที่กำลังผลาญเผาพระพุทธร-
ศาสนามองต่อหน้าต่อตาเอา “จริง ๆ” (สังฆกรรม)

การฆ่า “พระพุทธรศาสนา” ที่อำมหิตและร้ายแรงที่สุดชนิด
หนึ่งในปัจจุบันนี้ ไม่มีอะไรบาปหนักเท่าการช่วยกันทำให้คน
ทั้งหลาย “เข้าใจเพี้ยน หลงผิด” (โมหะ, มิจฉาทิฐิ) คิดว่า พระเครื่อง
พระบูชาที่ทวิการสร้างกันขึ้นมา นั้น คือ “พระ” กันจริง ๆ หรือ
คือ “ที่พึ่ง” (สรณะ) แล้วพุทธรศาสนิกชน แม้อัตลอดจนกระทั่งผู้ไม่ใช่
พุทธรศาสนิกชน ซึ่งรู้เท่าไม่ถึงการณ์ทั้งหลายต่างพากันหลง “พึ่ง”

แล้วก็พลอยเข้าใจผิดถนัดถนี่ไปเป็นว่า..... คือ “ที่พึ่ง” (สรณะ)
ของศาสนาพุทธ... นี่เป็นเรื่องของพุทธรศาสนาแท้ ๆ ตรง ๆ

อันที่จริงแล้วเป็นมิจฉาทิฐิ และโมหะ, อวิชชา แท้ ๆ !

ใครไม่เห็นก็ตาม แต่ “ปฏิโลต” เห็น! (ขออวดดีโดยบอกโดยกล่าวนี้
ด้วยเถอะ)

เห็นอย่างแจ่มชัด เห็นอย่างสว่างแจ้ง อย่างไม่พรั้มเกิน และ
ไม่มีผิดพลาดเลยจริง ๆ ! จึงจะขอพูดด้วย “การเห็น” หรือด้วย
“ความเห็น” นี้ของคนตามลัทธิมนุษยชน ผู้มีลัทธิเต็มอันเป็น
เจตนาที่จะปกป้องพระพุทธรศาสนาอย่างบริสุทธิ์ใจจริงใจเป็น
ที่สุด

จะขอพูดอย่างไม่อ้อมค้อม ไม่มีเจตนาจะพูดอ้อมข้อม ไม่มี
เจตนาจะใส่ร้ายใครหรือกระทบกระเทียบใครใด แต่เป็นการว่า
ตรง ๆ กล่าวอย่างผ่า ๆ ผาง ๆ ตัดลีนอย่าง “แยกขาด” (วิเคราะหฺ,
ธรรมวิจัย) และอย่าพาลเข้าใจผิดว่า จะก่อ “ความแตกแยก” เป็น

อันขาด เพราะก็บอกแล้วว่าขอ “แยก” ให้ชัด ขอ “แตก” ออก ให้เห็นเป็นผิด - เป็นถูก เป็นดี - เป็นไม่ดีกันเลย มันก็ต้องแตก มันก็ต้องแยกแน่ ๆ

ใครจะไปอะลุ่มอล่วย ใครจะอนุโลมกันทีไหน? เมื่อใด? ก็ ย่อมได้ ย่อมเป็นสิทธิของแต่ละคน “ปฏิโสด” ก็เคยอนุโลม และ ก็ยังมีคราวที่พูดอนุโลม แต่คราวนี้ ขอพูดผ่า พูดแยก พูดแตก ชนิดตรงไม่เอียง ไม่อ้อมอย่างเด็ดขาดกันเสียที ตามที่ได้พูดมา ทั้งหมดนี้ เป็น “ความจริงใจ” แห่งความเห็นแจ้งของ “ปฏิโสด” เองจริง ๆ

อิฐ-หิน-ดิน-ปูน-โลหะ จะเลิกยดอย่างไร ก็เป็น “พระ” ไม่ได้ อดไปมัวปลุกมัวเสกกันอยู่ เป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้า แล้วไป “เป็นหมอปลูกเสก” (ลิววิชา) เข้า ก็ผิด “ศีล” อยู่ไหนไหน ใน “มหาศีล” ข้อ ๑ สุตตัน. ทิม. สีสันธ. ทุกสูตร ผู้ศึกษาค้นดูเถิด) เพราะไปเป็น สาวกของพระคิระ (ลิว) ไปมัวทำ “วิชา” ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า เจริญงานวิชากันอยู่ แล้วยังจะเถียงเพื่อ “ทำ” ความผิด นั้น ๆ อยู่ได้ยังไง ควรจะละอาย ควรอนุโมทนากับคนสอนที่ถูก ต่างหาก

วิชาการอย่างนั้นมันเป็นวิชาของพวกเขา “เทวนิยม” คือ ศาสนา ที่นับถือ “พระเจ้า” นับถือ GOD เช่นในสมัยพระพุทธเจ้าท่านก็ ตรัสชัด ๆ แท้ ๆ ว่า เตียร์ถีย์เหล่านี้ ก็คือผู้มี “ลิววิชา” อันหมาย เอาว่า ผู้เอาแต่เก่งแบบเสกแบบเป่า แบบพ่นมนต์ อย่างนี้นั้น มันไม่ใช่ “พุทธวิชา” หรือ ผู้มี “ภูตวิชา” อันเป็นแบบหลงฤทธิ์ หลงพลังอำนาจศักดิ์สิทธิ์บันดาล มีอำนาจผี อำนาจเทวดา

บันดลบันดาลต่าง ๆ นี้ เป็นต้น หรือผู้มี “ภุริวิชา” อันเป็นแบบไปมัวทำเลขทำยันต์ เจิมนั่น ลักนี้ ทำเลข ทำเล่ห์ด้วยพฤติกรรมอำพรางอย่างต่าง ๆ โดยใช้ความฉลาดที่แฝงโลภอยู่ก็ล้วนแต่เป็นวิชาการที่ “อวิชา” อยู่ทั้งสิ้น ผู้เรียนรู้อุตองพยายาม “รู้” และทำความเข้าใจให้ได้ว่า “ถูก” คืออย่างไร “ผิด” คืออย่างไร

แม้จะทำตามที่ “ถูก” นั้น ๆ ยังไม่ได้ ก็ไม่ควร “ขัด” ไม่ควร “แย้ง” แนวทางที่ถูก (มรรคอรยสัง) หรือขัด - แย้ง “ความถูกต้องแท้ ๆ” (สังธรรม) เพียงเพราะ “ตัวเอง” ยังทำไม่ได้

ทุกวันนี้ เดรัจฉานวิชาอันเป็น “ลิววิชา” (เป็นอาจารย์ปลุกเสก) ก็ “ภุติวิชา” (เป็นอาจารย์ที่ยังคบผี ทรงเทวดา ทำอำนาจลึกลับ) ก็ดี “ภุริวิชา” (เป็นอาจารย์เก่ง เป็นผู้ทรงภูมิ ยังลงยันต์ ยังเจิม ยังลัก ยังลงอักขระ หรือ ยังใช้เลขเล่ห์แห่งปัญญากระทำพิธีกรรม เพื่อแลกแลกยศแลภสรเสริญ แลกโลกียสุขแฝงปนอยู่) ก็ดี ล้วนเป็นการกระทำที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเป็น “ศีล” ห้ามไว้ ซึ่งพระภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าทุกรูปจะต้องศึกษา และ ละเว้น เลิก หยุดกระทำให้ได้ นั่นต่างหาก เพราะศาสนาเก่า ๆ หรือศาสนาที่ยังยึด “เทวะ” (อำนาจศักดิ์สิทธิ์ หรือ GOD) เขาหลงผิด หลงเห็นดี งมงายอยู่ เขาหลงยึดอย่างนี้กันมาก่อนศาสนาพุทธเกิดเสียอีก เขา งมงาย เพราะคนยังไม่เจริญ ยังมีปัญญาไม่สูง พระพุทธเจ้าตั้งศาสนาขึ้นมาแก้มาล้างความงมงายนี้ ไม่ใช่ให้วนกลับไปงมงายอย่างเดิม หรือมีแข่งอยู่อย่างเก่า

พระพุทธเจ้าเป็นคนพัฒนา เป็นคนศิวิไลซ์ เป็นคนมีเหตุ

มีผล มีปัญญาที่ลึกซึ้งจริง ๆ จึงพาพระสาวกเล็กงมงาย ทรงห้ามเป็น “ศีล” ตรง ๆ อธิบายเป็นธรรมก็อีกมาก แล้วไม่ทำตาม ไม่เลิกให้ได้ ไม่หลุดให้ได้ ทั้ง ๆ ที่เรียนกันมาก ๆ บางคนเรียนมาจนจะแก่ตาย

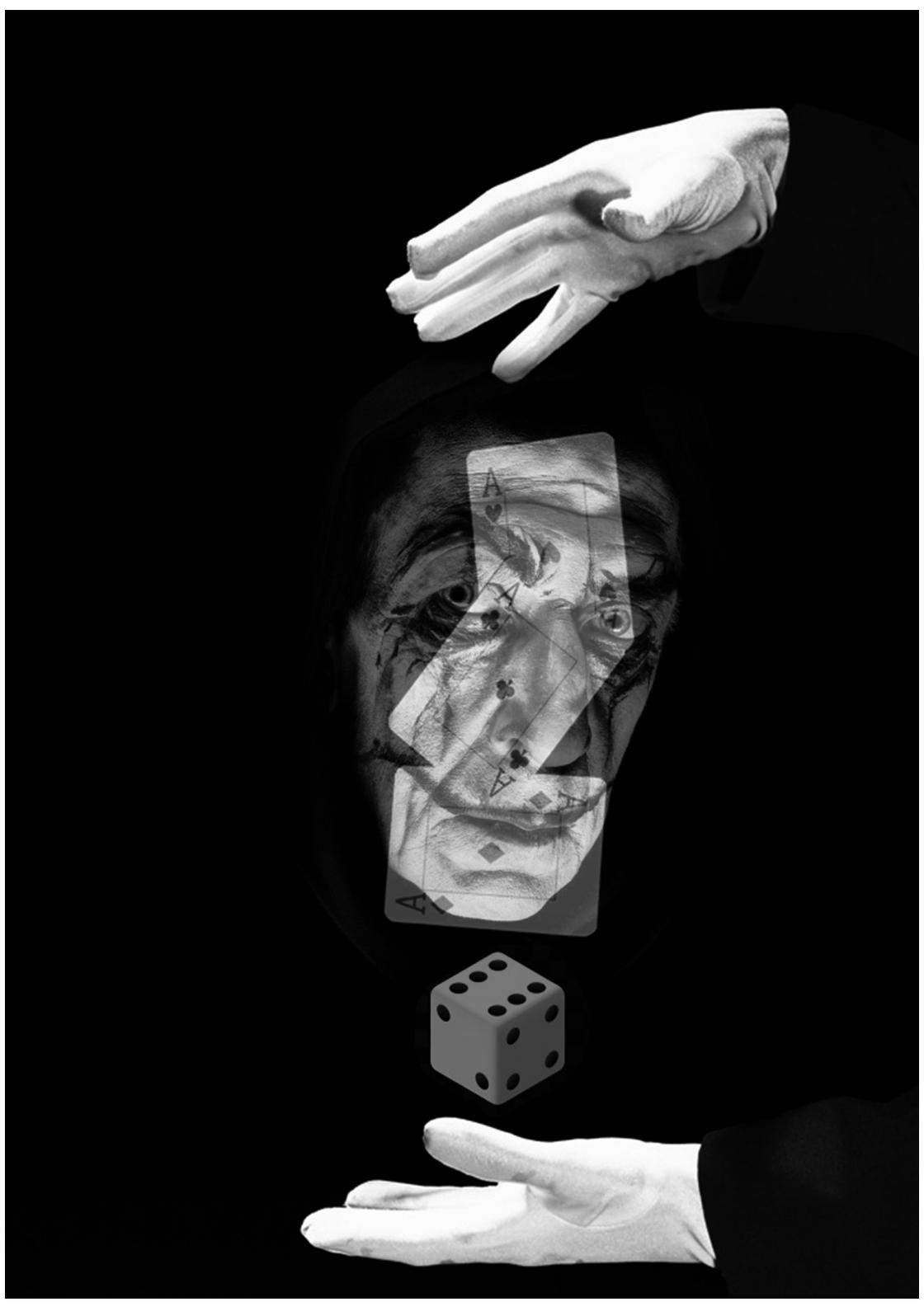
แล้วยังจะนั่งหลับตาทำ “สมาธิ” (งมงาย) จนหลงผิดใช้ฤทธิ์เดชแห่งอวิชาทั้งหลาย อันมี “สิ่ววิชา” บ้าง “ภูตวิชา” บ้าง “ภูริวิชา” บ้างนี้ เป็นต้น มาล้าง “ศีล” ของพระพุทธเจ้า ซึ่งถ้าสาวกใดทำได้ตาม “ศีล” ก็จะได้เกิดชาติถัดไปเป็น “สมาธิ” อันเป็น “สัมมาสมาธิของพระอรหัต” เอาด้วย

แต่สาวกที่หลงผิดลิ กลับโพลไปนั่งหลับตาเอา “สมาธิ” เอาพลัง เอาอำนาจ (ที่ตนก็ไม่รู้จริง) มาปลุก มาเสก (สิ่ววิชา) กลับโพลไปหลงพลังลึกลับ อำนาจผี อำนาจเทวะ อำนาจศักดิ์สิทธิ์มางมงาย (ภูตวิชา) หรือกลับโพลไปทำเลขทำยันต์ กลับไปเจิมไปสักไปทำยัญพิธีอันไม่สิ้นเลศเล่ห์ ด้วยปัญญาเพื่อแฝงอยู่แฝงกิน (ภูริวิชา) นั้น ว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ เป็นสิ่งเก่งที่น่าภาคภูมิใจมันก็เป็น การ “ย่อนคร” กับทิศทางแห่งพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ากันเท่านั้นเอง

อย่างนี้แล้ว พุทธศาสนาไม่ตาย ไม่เสื่อมสูญเมื่อนี้ จะไปดับไปสูญเมื่อไหนเล่า ?

คิดกันดี ๆ เห็นกันให้ได้เถิด.....แล้วรีบกลับตัวกลับใจกลับทิศทางตรงกับพุทธศาสนาที่เป็นของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแท้ ๆ กันเทอญ

“ปฏิโสด” ๒๓ เม.ย. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้.....มนุษย์ที่หลงเหยื่อ ทั้งไม่รู้ว่า มีความเสียหายร้ายกาจซ่อนปนอยู่กับเหยื่อนั้น และทั้งที่รู้ๆ อยู่ด้วยซ้ำ ทว่าด้วยความหลงจัดหรือด้วยความประมาทอวดดี ก็ล้วนคือผู้ตกอยู่ในความฉิบหายแล้วทั้งสิ้น

เมืองไทยกำลังจะฉิบหายด้วยการจะตั้งบ่อนคาลิโนขึ้นมา เพราะเห็นแก่เหยื่อ ใครผู้หลงในเหยื่อ ก็จะต้องสนับสนุนกันทั้งนั้นแหละ

บางคนนั้น เหยื่อ คือการได้มาซึ่ง ลาภ-อำนาจ อย่างมหาศาลทันทีทันตาทีเดียวโดยตรงของเขา บางคนอาจจะได้มาทางอ้อมทางซ่อนเร้นแอบแฝง แม้จะมีนิทานเป็นส่วนที่ต้องเสียแลกเปลี่ยนไปบ้าง ก็ยังจะอุตส่าห์พยายามยินดีพลีเป็นทุนแลกอย่างเต็มใจ

บางคนนั้น เหยื่อ คือการได้มาซึ่ง “โลภกิยรส” แม้เขาจะต้องพลีลาภ พลีอำนาจ และพลีการนิทานให้แก่มันตรงๆ เขาก็จะไม่เสียดายเลย ผู้นี้ยิ่งคือผู้ทำความฉิบหายให้แก่ตนอย่างสิ้นใจสิ้นเนื้อ หรือยังสิ้นเชื่อสิ้นชาติ (แห่งความเป็นมนุษย์) กันทีเดียว ก็มีอยู่มากในประชาคน

คนที่ตกอยู่ในไฟโหมเหะ ดังกล่าวนี้ มีมาก กระจายอยู่ทั่วไปหมด แม้กระทั่งข้างๆ หัวใจของคุณ อย่าพึ่งเถียง! ตรวจสอบดูดีๆ ก่อนเถิด ถ้ามันไม่มีจริง ก็เป็นมหาบุญมหาบารมีล้นพ้นสำหรับ

คนผู้นั้น

และเขาเหล่านี้ จะพยายามออกความเห็นสนับสนุน ด้วย เหตุผลตรง ๆ ทั้งเชิงชั้นอันเหนือเมฆ ที่ดูประหนึ่งเขาไม่ได้ สนับสนุนเลย เพียงเขาหันไปโพนทะนาถึง ความได้ - ความเสียของ สิ่งที่เกี่ยวข้องอันไกลแสน กับการณ์อย่างเอาเป็นเอาตายเท่านั้น มันก็ยอมส่งผลแรงได้ตามปริมาณ ความเกิดที่มีสัมพัทธภาพจริง

คนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้นำสงสาร อันมาแต่ไฟโมหะ และไฟ ราคะ

ถ้าหากผู้มีอำนาจที่จะสั่งการระงับให้เลิกได้อย่างแท้จริงไม่ ช่วย คือใช้อำนาจสั่งระงับ สั่งเลิกเสีย อย่าให้มี เขาก็จะต้องมี ฉิบหายและฉิบหายมาถึงท่านผู้มีอำนาจเองเอาด้วยก็ได้ โปรด ช่วยเขาด้วยเถิด

แม้การช่วยเขา จะเป็นการ “ขัดใจ” เขา ก็นั่นแหละ คือ “ลัทธิธรรม” อันหมายความว่า เป็นการรักษาโรคชนิดขัดใจบ้าง ไม่เต็มใจให้เท่าใดนัก ก็ต้องทำกันละ หรือจับวางยาฆ่าตัดกันเอา โรคออกได้จริง ๆ ละ ๆ หรือไม่ยอมก็ต้องทำ ซึ่งเป็นหลักการ สำคัญของพุทธศาสนาวิธีหนึ่งทีเดียว

เหมือนกันเลยกับ พุทธศานากำลังจะฉิบหาย ด้วยการ สนับสนุน เสริมสร้างพระเครื่องขึ้นมา เพราะเห็นแก่เหยื่อ ใน เมืองไทยปัจจุบัน ผู้ที่หลงในเหยื่อ ต่างก็สนับสนุนกันทุกแบบ ทุกวิถีทางมากแบบมากท่ามากที มากวิธีสัมพันธ์ที่สุด จนยก ตัวอย่างก็ยังไม่ไหวในที่นี้

และเช่นเดียวกัน บางคนนั้น เหยื่อ คือการได้มาซึ่ง ลาภ-

อำนาจ อย่างมหาศาลทันทีทันตาทีเดียวโดยตรงของเขา
บางคนอาจจะได้มาทางอ้อม ซ่อนเร้นแอบแฝง แม้จะมีนินทา
เป็นส่วนที่ต้องเสียแลกเปลี่ยนไปบ้าง ก็ยังจะอุตส่าห์พยายาม
ยินดีพินทุ์เป็นทุนแลกอย่างเต็มใจ

บางคนนั้น เหยื่อ คือการได้มาซึ่ง “โลภียรล” ที่ได้จากพระ
เครื่องเอาจริง ๆ ดังนั้น แม้อ พลิลาภ พลีอำนาจ และพลีการถูก
นินทาให้แก่การนี้ตรง ๆ เขาก็จะไม่เสียตายเลย

คนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้นำสงสาร อันมาแต่ไฟโมหะ และไฟ
ราคะทั้งสิ้น

ถ้าหากผู้มีอำนาจที่จะสั่งการระงับให้เลิกได้อย่างแท้ ไม่ช่วย
เขา พุทธศาสนาจะต้องฉิบหาย และจะฉิบหายมาถึงท่านผู้มี
อำนาจเองเอาด้วยแน่ ๆ โปรดช่วยเขาด้วยเถิด

แม้การช่วยเขาจะเป็นการขัดใจผู้ช่วยเอง ก็นั่นแหละคือ
“สัลเลขธรรม” แท้ ๆ อย่างถูกอรรถ ถูกพยัญชนะ ตามหลักของ
พุทธศาสนาตรง ๆ เลยเชียวแหละ

“ปฏิโลต” ๓๐ เม.ย. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๑

โดย... “ปฐิโสต”

คิดวันนี้....ผู้เกิด “ความฉลาด” ที่จริง (อริยะ) และพบความถูกต้อง “ที่ตรง (สังกรรม)” เท่านั้น ที่จะสำนึกว่า “ตัวโง่” แล้วแก้ไข

ความร้อนอันแสนร้อนเพราะฤดูร้อน ทำให้คน “ร้อน” จนเป็นบ้าไปนั้น มีอยู่ทุกปี และเป็นความจริงที่สุด

เหตุเพราะคนไม่รู้ความจริงของ “ความร้อน”

ก็เมื่อฤดูร้อน พระอาทิตย์ต้องเวียนมาทำอย่างนี้ทุกปี ช่วงระยะหนึ่งแล้วจะผ่านไป ก็อยู่อย่าง “รู้” ตามสภาพที่เป็นจริงนี้ เสียใจผู้รู้นั้นก็วางก็ปล่อยไปตามฤดูตามที่เป็นจริง เพราะเราจะไปบังคับไปห้ามฤดูร้อนไม่ได้ มันก็จบ มันก็สลายใจ แม้กายจะร้อน

คนที่รู้ได้และ “วางใจ” ได้อย่างนี้ ก็ไม่เป็นบ้า เพราะรู้ความจริงแท้ว่า ความร้อนทางโลกก็ต้องมี

ส่วนคนที่ไม่รู้ “ความร้อนของโลก” จริง วางไม่เป็นและยิ่งไปหลงตามโลกีย์มายา เช่น หลงเชื่อเขาว่า จะต้องหาแอร์มาติดหาพัดลมมาเป่า ฯลฯ คนนั้นก็ยิ่งจะร้อนหนัก แล้วก็จะต้องเกิด “ความร้อนเศรษฐกิจ” ให้แก่ตัวเองหนักหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น และเคยตัว-เคยใจ ยิ่งขึ้น

ถ้าไม่ได้ตามใจ หนัก ๆ เข้า ๆ ก็จะเป็นบ้า

ส่วนคนฉลาดแท้ รู้เท่าทันความจริง แม้จะมีเงินมีทองเพียงพอจะซื้อหาเครื่องประเทืองเหล่านั้นมาใช้ ให้เคยตัว - เคยใจยิ่งขึ้นก็ได้ แต่เขาก็จะไม่ซื้อ ไม่ดีนรนฟุ้งเฟ้อ รู้จักความจริง

รู้จักอดทนผ่อนปรน สำคัญที่สุดคือ รู้จัก “วางใจ” เขาก็จะอยู่ เป็นสุขสมสภาพ หากร้อนจัดสุดทนสักที อาบน้ำสักหนมนัก บรรเทา ทำงานไปอีกได้สบาย “ความร้อนเศรษฐกิจ” ก็ไม่มี ไม่ต้องอ่อนแอ โดยเฉพาะมีปัญญาอริยะและรู้จัก “วางใจ”

ส่วนคนที่ติดขัด หลงโลกีย์มาയാจัด เชื้อโลกหลอกว่า จริง ไม่มีน้ำอดน้ำทน ด้อยปัญญาเอาเสียด้วย ก็จะมีทั้ง “อยากอวด” มีทั้ง “อยากได้” วัตถุอย่างนั้น ๆ มาเสพสมสุขสมตรง ๆ แม้ไม่มีเงิน ก็ไปซื้อผ่อนส่งมาบ้าง ผู้นี้ความร้อนก็ขึ้นถึงขั้น “ร้อนดอก” ซึ่งเป็นความร้อนที่ทำให้ “บ้า” ได้ง่ายยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

ผู้รู้จัก และเก่งยิ่ง จะรู้จัก “ความร้อนของโลก” ตามเป็นจริง ผู้ไม่รู้จัก ไม่เก่งยิ่ง ก็จะมี “ความร้อนเศรษฐกิจ” ตามมา ยิ่งเป็นผู้โง่ไปเลย และไม่มีน้ำอดน้ำทนเลย ก็จะมีถึงขั้น “ร้อนดอก” ดังกล่าว

ยิ่งโง่หนัก ไม่มีน้ำอดน้ำทนหนัก ทำตามโลกมาก อยากใหญ่ อยากดังมาก ก็จะมี “ร้อนใจ” ทุกระบบค่านิยมของโลกีย์มายา เล่นงานเอา ที่สุด “ความร้อนใจจัด” นั้นแหละคือ ความบ้าที่แท้ หรือ คือ ความทุกข์อริยสัจ

ดังนั้น ยิ่งคนที่หลงตามโลกว่า ถ้าร้อนก็ต้องดับร้อนด้วยการไปพัทยา ไปบางแสน ฯลฯ เป็นต้น นั่นแหละยิ่ง “โง่” ใหญ่ และยิ่งคือ ผู้ก่อ “โลภีมายา” ให้โลกหลงตาม เอาอย่างตาม ๆ กัน เพิ่มปริมาณคนให้ “บ้า” ให้พบความทุกข์อริยสัจกันมากขึ้นใหญ่

เพราะคนที่จะดับร้อนด้วยการไปพัทยาไปบางแสนอะไรนั้น แท้จริง ทุกลอกก็ให้ไปพบกับความร้อนที่ยิ่ง ๆ ขึ้น เพียงออกจาก

“ร่มบ้านพัก” ไปเบียดเบียดยัดเดินทาง มันก็ลื่นร้อน ๆ แล้ว แม้จะมีความหวังว่า จะไปแช่น้ำทะเลแล้วจะเย็น มันก็เย็นแต่ ส่วนที่แช่ เนื้อตัวส่วนที่ถูกแดดมันก็ยังร้อน ยิ่งถูกแดดเผาก็ยัง ร้อนกว่าอยู่ในบ้าน อยู่ที่ทำงาน จนผิวไหม้ ผิวแตก ต้องซื้อ น้ำมันมากันมาทาเสียอีก หัวร้อนก็ต้องไปซื้อหมวก ซื้อผ้ามา คลุม แช่น้ำเค็มก็ต้องมาหาน้ำจืดอาบอีกอยู่ดี

อะไรไม่อะไร ทุกคนต่างร้องว่า เศรษฐกิจแย่แล้วเรา ทำ “เศรษฐกิจ” ของเราอย่างนี้แหละหรือ ดีแล้ว! ถูกแล้ว! ยิ่งคนที่ “เห็นข้างขึ้นแล้วขึ้นตามข้าง” ทั้ง ๆ ที่ตนก็ไม่ใช่ข้างสักหน่อย นั้นแหละยิ่งจะถึงขั้น “ร้อนดอก” กันทีเดียว ก็ยิ่งจะ “ร้อนใจ” เป็นบ้า - เป็นทุกข์ กันง่ายกันใหญ่

คนฉลาด ถ้าจะแช่น้ำให้เย็น ก็นอนอยู่ที่บ้าน หาอ่าง หา กะละมังใหญ่ ๆ มานั่งแช่นอนแช่ก็ได้ สะดวกกว่าเป็นไหน ๆ เศรษฐกิจก็ถูกกว่าไปพื้ทยาแน่ ๆ อยู่ในร่มบ้านเสียด้วยเย็นแท้ ไม่ต้องไปเหน้อยวิ่ง เหนื่อยเดินทางด้วย พักพอแล้ว แช่พอแล้ว จะลุกออกจากอ่างมาทำงาน ก็ได้เสียอีก ไม่เสียเวลา ไม่เสียแรง ไม่เสียงาน ไม่เสียเงินที่จะถูกหลอกอื่น ๆ อีกนานปีการ

คนที่สร้างค่านิยม ว่า การดับร้อนในหน้าร้อน ต้องไปพื้ทยา ไปบางแสน ฯลฯ จึงหลอกได้เฉพาะ “คนโง่” จริง ๆ เท่านั้น

นี่คือ ความจริงที่ “ปฏิเสธ” เห็น ถ้าเป็นความหลงผิด “ปฏิเสธ” ก็คือ “คนโง่” ที่จริงกว่า และ “ปฏิเสธ” ยินดีที่จะโง่

“ปฏิเสธ” ๗ พ.ค. ๒๑

เปิดทุกประเด็นร้อน

สื่อลามก

ห่วงโซ่ ~~ทนาย~~ ในสังคมไทย

ความรับผิดชอบของ

“สื่อ”

ในการรายงานข่าว

ความรุนแรงทางเพศในเด็ก

เปิดโปง... ตีแผ่
เจาะทุกประเด็นร้อน

โดย ทีมข่าว

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฐิโสต”

คดีวันนี้..... เพียงหยดน้ำ ก็ยังสามารถทำลายให้หินกร่อน
สลายไปจนหมดได้ฉันใด ถ้าสื่อสารมวลชนทุกประเภททุกรูป
แบบ ไม่ช่วยกันลดรูป - ลดรูป - ลดกลืน - ลดเสียง - ลดสัมผัส
ประโลม อันนำพาเชื่อมโยงไปสู่กามราคะ ลงไปให้ได้ด้วย
มาตรการเอาจริงเอาจังแล้ว คคิข่มขืน - ผ่า ก็จะมีวันเพิ่มขึ้น
หายน่ะยิ่งขึ้นได้อีกเสมออย่างแน่นอน ฉนั้น

เชื่อไหมว่า คนที่กระทำการ “ข่มขืน” ทั้งหลายนั้น เจ้าตัวก็
ล้วนเข้าใจดี รู้ดีกันทั้งลึ้นว่า การข่มขืนนั้น คือ ความชั่วช้า ความ
บาป และเป็นความผิด ยิ่งข่มขืนแล้วก็ “ฆ่า” ช้ำเสียอีก นั้นแหละ
ยิ่งยืนยันว่า มันผู้นั้น รู้ในความชั่ว ความผิดนั้น มันจึงยิ่งทำ
ความผิดความชั่วเพิ่มเติมร้ายกาจเข้าไปได้อีก

แต่ทำไม มันจึงยังต้องทำอยู่เล่า ?

ก็เพราะ “จิตวิญญาน” ของมัน “อดไม่ได้ - ทนไม่ได้ หนีไม่พ้น !

และก็เป็นการอดไม่ได้-ทนไม่ได้จริงๆ ตามขนาดของมัน
ผู้นั้นๆ เหมือนกันกับคุณเอง ก็ยังทำในสิ่งที่คุณก็รู้ว่า ยัง “ไม่
ประเสริฐ” อยู่ตามขนาดของคุณ เพราะคุณก็ “อดไม่ได้ - ทน
ไม่ได้” เช่นเดียวกันนั้นแหละ จะ “ชั่วมาก” ขนาดไหน จะ “ชื่อน้อย”
ขนาดไหน มันก็ตามขนาดของผู้นั้นๆ จริงๆ

“จิตวิญญาน” ที่ขึ้นถึงขนาด “อดไม่ได้ - ทนไม่ได้” นี้ ในตัว
ของคุณเป็น ๆ ทั้งหลายนี้เอง อย่าไปหลงมกมายถึง “จิตวิญญาน” หลอก ๆ ที่ไหน ๆ เป็น

อันชาติ) คือ เชื่อที่ได้รับเพิ่มรับเติมเป็นไฟราคะ มาจาก รูป - รส - กลิ่น - เสียง - สัมผัส รับสะสมเข้ามา จนมันมีจริง เป็นจริงในคน คนโง่มากก็รับเอาง่าย ๆ รับเอาแบบหยาบ ๆ ชั่ว ๆ ร้าย ๆ มากมาก แล้วเมื่อมันมีปริมาณ มีคุณภาพถึงขนาด มันก็มีอำนาจเต็มขนาด แล้วมันก็มีอำนาจเหนือคน จนคนต้องกระทำชั่วร้ายอยู่ แม้คุณก็ยังกระทำในสิ่งซึ่งทั้ง ๆ ที่ก็รู้ด้วยปัญญาว่า ยัง “ไม่ประเสริฐ” อยู่ตามขนาดที่ยังทนไม่ได้ ของผู้นั้น ๆ

“ร้ายมาก” มันก็เกิดแบบ “พรวดโพล” ขึ้นเองเป็นเองไม่ได้ มันก็ต้องมาจาก “ร้ายน้อย” อันประหนึ่งน้ำที่หยดลงชะหิน - ทำลายหินนั้นแหละ และหรือมาจากตัวที่ “ร้ายมาก” โดยตรงก็ใช่

การจะมัวเกียะ มัวโทษแต่พวก “ร้ายมาก” โดยผู้มีความ “ร้ายน้อย” ก็ไม่พยายามลดหรือปราบความ “ร้ายน้อย” ของตน เสียด้วย หรือเสียก่อนนั้น

ก็คือ “ความฉลาดน้อย” (โง่ = อวิชชา) ที่ผู้นั้นไปมัวสะสมเชื่อ หรือหวงแหน “ความร้าย” ของตนไว้ในจิตวิญญาณ ให้มันโตวันโตคืนอย่างประมาทถือดี (ปมาทภูฐานา) โดยตรง นั้นหนึ่ง

ทั้ง ๆ ที่ “ร้ายน้อย” อันจะลด ละ ล้าง ได้ง่าย ได้เร็วกว่า ผู้เขามี “ร้ายมาก” กลับไม่รีบทำ มันก็เป็นความประมาทแท้ ๆ (ปมาทภูฐานา) อีกหนึ่ง

และแม้เราจะมี “ร้ายน้อย” มันก็คือไฟราคะที่ยังน้อย ยังไม่สิ้นเชื้อ เมื่อไม่ลด ไม่ล้างมันให้สูญสิ้นสนิท มันก็ต้อง ลังเคราะห์ - ลังขาร (จิตวิสัย) กับ รูป - รส - กลิ่น - เสียง - สัมผัส

ซึ่งมีอยู่ในโลก เคลื่อนโลกเต็มโลก (วัตถุวิสัย) อีก ยิ่งๆ ขึ้นอยู่จน
อาจสามารถเป็น “ร้ายมาก” เท่าเทียมกับผู้ที่คุณกำลังประณาม
เขาอยู่ได้อย่างแน่ๆ

และขอให้คุณเชื่อเถิดว่า ไม่มี “ความมาก” ใด ที่สามารถจะ
มากทันที โดยไม่เริ่มไปจาก “น้อย” ก่อน

และคุณเชื่อไหมว่า คนที่เขาเก่งกว่าคุณจริงๆ ก็เคยมีมา
แล้ว แต่เราก็ยังได้พลาดเป็น “เลวร้ายหายนะ” ลงไปจนได้
เพราะความอวดดี ถือดี แล้วประมาท (ปมาทภูฐานา) ของเขา จริงๆ

สื่อสารมวลชนทั้งหลายเอ๋ย! ถ้าท่านจะช่วยมนุษย์ ท่านก็
จะทำได้ มาก-มาก จริงๆ เพราะ “สื่อสารมวลชน” ทุกประเภท
ทุกรูปแบบ ในทุกวันนี้ มีอิทธิพลเหลือเกินในสังคมมนุษย์ แต่ถ้า
สื่อสารมวลชนไม่คำนึงถึงสิ่งที่ทำนั้นให้มันเป็น “บุญ” ซึ่งจะเป็น
“บุญ” มาก-มาก ก็จงระวังเถิดว่า มันก็จะเป็นบาป มันก็จะ
มาก-มาก ได้โดยนัยะเดียวกันจริงๆ

“ปฏิเสด” ๑๔ พ.ศ. ๒๑

ดูกรภิกษุทั้งหลาย
 เราฉันอาหารที่อาสนะแห่งเดียว
 เมื่อเราฉันอาหาร
 ที่อาสนะแห่งเดียวอยู่แล
 รู้สึกว่ามีอาหารน้อย
 มีความลำบากกายน้อย
 มีความเบากาย มีกำลัง
 และอยู่อย่างผาสุก
 (พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๒
 พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๔ ข้อ ๒๖๕)

แต่ทั้งในฐานะแพทย์และจากประสบการณ์ของตัวเอง
 ผมกลับบอกได้เลยว่า “ความคิดที่ว่าการกินอาหารอย่าง
 สม่าเสมอจะทำให้ร่างกายแข็งแรงนั้นเป็นความคิดที่เก่า
 แล้ว” ในทางตรงกันข้าม ผมยังกล้ายืนยันอีกด้วยว่า “เมื่อ
 ท้องร้องเพราะหิวจะส่งผลต่อร่างกาย โดยจะค่อย ๆ
 เริ่มจากในระดับเซลล์แล้วทำให้กลับไปเป็นหนุ่มสาวอีก
 ครั้ง”

ผมเริ่มดำเนินชีวิตด้วย “การกินอาหารวันละมือ”
 เมื่อประมาณสิบปีก่อน ตั้งแต่ตอนอายุ 45 ปี ผมมีเหตุผล
 ที่ต้องทำเช่นนั้นครับ

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑

โดย... “ปฏิโสต”

คดีวันนี้...ความถูกต้องอย่างแท้จริง (สังฆธรรม) ไม่จำเป็นจะต้องคือ ความเห็นพ้องของคนหมู่มาก หรือไม่จำเป็นจะต้องคือ ความมีความเป็นกันมาก ๆ ในยุคนั้นกาลสมัยนั้น ๆ

เชื่อกันไหมเอ่ยว่า คนเราทุกวันนี้ มี “ความไม่ถูกต้องอย่างแท้จริง” (อสังฆธรรม) ในเรื่องของ “การกิน” อยู่มากมายทั่วโลก

ทั้งผู้ที่สามารถกินได้ตามที่ตัวเองเห็นว่า อย่างที่ตนกำลังทำ ให้แก่ชีวิตอยู่เป็นประจำทุกมื้อทุกขณะทุกวันนี้แหละ คือ “ความถูกต้องอย่างแท้จริง (สังฆธรรม)” แล้ว ทั้งผู้ที่ไม่สามารถจะกินได้ตามที่ตัวเองเห็น ตัวเองเข้าใจ เพราะความไม่มีเงิน ไม่มีโอกาส จะกินได้ตามที่ตัวเองเห็นนั้น ๆ แต่ก็ยังเห็น ยังเข้าใจอย่างแน่ใจ อยู่ว่า ต้องกินให้ได้อย่างที่ตัวเองยึดมั่น เข้าใจอยู่นั้น ๆ นั่นแหละ คือ “การกินดีอยู่ดี” ของคนอันพึงควรได้ ควรมี ควรเป็นในชีวิต และที่กำลังพยายามอยู่อย่างขะมักเขม้นที่จะเป็นตั้ง “ความเห็น” นั้น ๆ ให้ได้

วิเคราะห์กันดูก็ได้ เอาแค่ประเด็นพื้น ๆ ง่าย ๆ เช่น ปกติ คนทุกวันนี้ที่มีความเห็นสนิทใจว่า กินข้าววันละ ๓ มื้อ เป็น “ความถูกต้องอย่างแท้จริง” (สังฆธรรม) นั้น “ปฏิโสต” ขอยืนยันว่าเป็นความล้มเหลวใน “การกิน” ให้แก่ชีวิตอย่างยิ่ง เป็นความหลงผิดที่ได้ล้มเหลวตาม ๆ อย่างกันมาแล้วนานครันด้วย และ คือ “ความไม่ถูกต้องอย่างแท้จริง” (อสังฆธรรม)

และขอบอกได้ก่อนเลยว่า แนวโน้มในการกินของคนทุกวันนี้ ไม่ได้หยุดยั้งแค่ ๓ มือแล้ว มันกำลังเดินทางไปสู่ความเป็น ๔ มือ และ ๕ มือขึ้นเรื่อย ๆ

และ “ปฏิโสด” ก็ขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ที่อาชีพ หมอหาเงินได้มาก งานมีชุกอยู่ทุกวันนี้ นั่น ก็เนื่องมาแต่ คนไป หลงกินกันวันละตั้ง ๓ มือนั่นเอง เป็นเหตุใหญ่เหตุหนึ่ง โรคจึง มาก ความบกพร่องของสุขภาพของคนจึงเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ และ ที่สุดถ้าผู้อยู่ในฐานะมีอันจะกิน ได้ประพฤติกินอันบริบูรณ์ ครบครันมาดังกล่าวนี้อายุมากขึ้นหน่อย ร่างกายก็จะ “อ้วน” อันเป็นความบกพร่องชนิดหนึ่งของมนุษย์แท้ ๆ จนสุดท้ายก็ต้องมาถูกหลอกให้กินยาลดความอ้วน จนศาสตราจารย์ทางแพทย์ ต้องออกประกาศห้ามว่า กินยาลดความอ้วนนั้น ระวังเถอะจะ เพ้อคลั่งกันนะ! เพราะมันเป็นยาเสพติด ซึ่งก็เป็นเพียงการแก้ไข ความบกพร่องของชีวิตแบบแก้ปลายเหตุเอาด้วย และที่แท้ไม่ใช่ การแก้ด้วยซ้ำ กลับเป็นการทำลายตนเข้าไปเสียอีก เห็นไหม ?

จะขอผ่าน “การกินที่ไร้ปัญญา” ซึ่งเป็นเรื่องฟุ้งเฟ้อ เลอะเทอะ มากไปด้วยกิเลสจนเกินกว่าจะพูดถึงได้ในที่นี้ไปก่อน เช่น การกินเลี้ยงกินโชว์โอ้อวด กินสูงกินแพงแข่งขันกันทับถม กัน กินงามกินสวย กินตบกินแต่งให้สูญแรงงานผลาญข้าวของ และการกินเล่นกินหัว กินจุบกินจิบ กินเพราะถูกหลอกจนเคยตัว จนไม่รู้ตัวจนติดนิสัยให้ทำร้ายตนเองอย่างไม่ฉลาด ฯลฯ เป็นต้น ผู้ยังเป็นอย่างกล่าวนี้อย่างนี้อยู่ ก็คือ ผู้ยังห่างไกล “ความ ถูกต้องอย่างแท้จริง” (สัจธรรม) แห่งการกินอยู่ลิบลิ้นนั่นเอง

มาพูดเข้าเป้าแค่คนที่มีปกติกินวันละ ๓ มื้อเท่านั้น ก็ยังเกินกว่า “ความถูกต้องอย่างแท้จริง” อยู่แท้ ๆ จริง ๆ มันทำให้เปลืองทั้งเวลาที่ควรจะไปทำงานทำประโยชน์อื่นได้ หรือได้กวนเวลาพักของมนุษย์อย่างแท้จริง ทั้งปริมาณอาหารที่รับเข้าไปนั้น มันก็มากเกินไป มันจึงทำให้สะสม ตกตะกอน จนเพิ่มร่างเพิ่มกายให้แก่ผู้กินมากไป

นอกจากจะ “อ้วน” ซึ่งเกิดเป็นความขัดแย้งขึ้นในสรีระเกิดการเพิ่มแย่งสัดส่วนของอวัยวะแล้ว ก็ขอบอกได้เลยว่าโรค “มะเร็ง” นั้น มีสมุฏฐานเนื่องมาจากการกินเกินโดยไม่รู้ “ความถูกต้องอย่างแท้จริง” (สังขารม) นี่แหละเป็นเหตุสำคัญสังเกตดูดี ๆ เกิด คนผู้ “กินดีอยู่ดี” (ที่จริงกินแล้ว เพราะไม่รู้สังขารมแห่งการกิน) นั้นแหละส่วนมากที่เป็น “มะเร็ง”

ความหลง (ไฟโหมะ) ว่า ถ้าเราได้กินมาก ๆ เป็นดี เป็นกำไร ความหลงเพราะถูกสร้างอุปาทานมาล่อหลอกว่า อร่อย ว่า เป็นสุข (ถ้าได้กิน) ความหลงเพราะถูกยั่วยุ ถูกหลอกด้วยรูปแบบวิธีการนานาชนิด คนจึงต้องกินมาก และเลยไม่รู้ “ความถูกต้องอย่างแท้จริง” ของการกิน

คนจึงป่วย จึงเป็นผู้บกพร่อง จึงไม่แคล่วคล่องเบาง่าย จึงไม่มีแรงไม่มีกำลัง จึงไม่เป็นอยู่ผาสุก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีแนวโน้มสอนคนให้ลดการกินลงมาด้วย “ศีล” ด้วย “ธรรมะ” หัวข้อต่าง ๆ มากมายเพื่อให้คนได้ลดได้รู้แจ้ง ถึงสังขารมในการกินนั้น มันไม่ใช่มาตรการต้น ๆ เขิน ๆ อันไร้สาระเลย

ถ้าผู้ใดตั้งใจเรียนธรรมะ และตั้งใจลด ตั้งใจประพฤติ ให้ตนเองกินได้อย่างถูกต้องอย่างแท้จริง (สังฆกรรม) แห่งการกินแล้ว นั่นคือ ผู้นั้นจะทั้งไม่ป่วย (อัมพาพารัง) ไม่เป็นผู้บกพร่อง (อัมพาตังกัง) แคล้วคล่องเบาง่าย (ลหุภูฐานัง) มีแรงมีกำลัง (พลัง) เป็นอยู่ผาสุก (ผาสุวิหรัง) ได้อย่างแท้จริง ทั้งจะเห็นความทันสมัยยิ่งแห่งพระธรรม คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างน่าฉงนทีเดียว

เพราะพระพุทธองค์ทรงสอนทรงยืนยันกับพุทธบริษัทไว้ อย่างนี้จริง ๆ ผู้พิสูจน์คำสอน (อนุสาสนี) อันวิเศษของพระองค์นั้น จะประสบผลผาสุกได้จริง ๆ จะเกิด “อธิปัญญา” แท้ ๆ

และจะช่วยเศรษฐกิจทั้งของตนเอง ทั้งของสังคมได้ชะงัด ที่สุด เพราะเป็นการแก้ “ต้นเหตุ” แห่งเศรษฐกิจอันเป็นจุดสำคัญเหลือเกินในโลกปัจจุบันนี้

“การกินดีอยู่ดี” จึงไม่ใช่อย่างที่ทุกคนเข้าใจเพียงผิวเผิน หรือเข้าใจอย่างถูกกิเลสครอบงำว่า คือได้กินมากเป็นดี ได้กินตั้งวันละ ๓ มื้อ หรือได้กินพิลึกพิลั่นต่าง ๆ นั้น “เป็นดีอยู่ดี” ไม่เลยจริงๆ !

คนทุกวันนี้จึงไม่ใช่ “ไม่มีจะกิน” แต่มันหลงผิดกลายเป็น “กินกันจนจะไม่มี” ต่างหาก !!

“ปฐวีโสต” ๒๑ พ.ศ. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสด”

คิดวันนี้... “ลัทธิการเมือง” นั้น จะต้องมึพฤติภาพ (Character) และสถานภาพ (Status) ของ “การศาสนา” เป็นดรรชนีชี้ค่าแห่ง ลัทธิธรรมอย่างชัดแจ้ง ไม่เช่นนั้นแล้ว “ลัทธิการเมือง” ก็มึคักดี แค่ “ลิเก” ที่มึกิลเลสเป็นโต้โผและตัวรับกิน

ไม่ต้องใช้ความลังเกด หรือไม่ต้องสึบคั่นละเอียดล่ออะไร ประชาชนคนไทยทั้งหลาย ก็คงจะด้รับรู้ รับเห็น การเคลือ่นไหว ของวงการพุทธศาสนาว่า มึ “ชีวิตชีวา” ขึ้นมามาก ซึ่งในช่วง ระยะเวลาหนึ่งก่อนหน้านี้นั้นมันเจียบสุญ ไม่มีข่าวคราวอะไรเลยของ พุทธศาสนา เหมือนลั้มหายตายจากไปจากสังคมมนุษย์ชาติเสีย แล้ว โดยเฉพาะสังคมเมืองไทย อันขึ้นชื่อลือฮาว่า “เมืองพุทธ” แต่ๆ ปัจจุบันนี้ ด้ฮือฮามี “ชีวิตชีวา” ขึ้นมาอย่างน่าชื่นใจ แม้จะฮือฮาขึ้นมามีพวก “อลัซซี” คือ หมายถึงพระที่ประพฤดิ

ผิดศีลผิดธรรม นอกเรีตนอกรอยของพุทธศาสนาอย่างน่าไม่าย
ดังตุมตามปรากฏขึ้นกับมากเรื่องมากราว นำหน้ามาก่อนก็ตาม

ก็นั้นแหละ คือ ความจริง ที่ถูกต้องแล้ว

ประหนึ่ง คนไข้ที่ถูกโรคร้ายเข้ารุมรานอย่างแรง จนซ้อค
สลบไสลไปเสียหลายเพลากาล ครั้นมีหมอกระโดดเข้าตรวจค้น
จับสาเหตุ มันก็ต้องพบโรค หรือ “เหตุร้าย” นั้นแหละก่อน ฉนั้นใด

การพลิกฟื้น “ชีวิตชีวา” ของพุทธศาสนาขึ้นมา นี้ จึงมีการ
แสดงตัวตนออกมาด้วย “ตัวเชื้อโรค” ถูกจับได้ นำเรื่องขึ้นมา
ก่อน ฉนั้นนั่น ซึ่งต้องตื่นเต้นดีใจกันเป็นเปลาะแรกก่อนทีเดียวจึง
จะถูก แต่คนส่วนใหญ่ที่ยังไม่เข้าใจสัจธรรมข้อนี้เยี่ยงนี้ กลับไป
นึกเสียใจกันนั้น ก็ลองไตร่ตรองใหม่ดูดี ๆ เกิด

เพราะการเจอ “เชื้อโรค” หรือ การมีการประกาศตัวผู้ร้าย
ออกมานั้น มันหมายถึงว่า หมอได้เริ่มทำงาน รักษาคนไข้ป่วย
หนัก ที่ได้สลบไสลไปหลายเพลากาล การช่วยชีวิตพุทธศาสนา
ได้เริ่มขึ้นโดยสัจภาวะแล้วจริง ๆ

จนต่อจากนั้นมา ก็มีการแสดงถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของพุทธ-
ศาสนาออกมา มากพฤติกรรมภาพ (Character) มากสถานภาพ (Status)
ขึ้น อันนอกจากจะมีข่าวคราวการพบอสังขีมากขึ้นแล้ว ก็ยังมี
ข่าวคราวการพบพระอริยเจ้ากันขึ้น จริงบ้าง ไม่จริงบ้างอีกด้วย
และมีทั้งการเปิดเผยถึงสารสัจธรรมมีทั้งการเปิดเผยถึง
อสาระ หรือ อสังขธรรม จนถึงขั้นโต้แย้ง ถกเถียงก็มี มีทั้งการ
วิเคราะห์ วิจัยหาสารสัจจะกันแท้ ๆ ก็ตกตื่นแผ่ร้อนขึ้นอย่าง
มากมายกว้างขวาง

เช่น บทวิเคราะห์ที่ว่า...

ศาสนา เป็นเรื่องของ “จิตวิสัย” อันมีส่วนสนิทสัมพันธ์กับความเป็นสัตว์มนุษย์ ประเทศไทยเป็นประเทศที่มี “ศาสนา” มีความรู้เรื่องจิตวิญญาณ มีความสำคัญของมนุษย์ต่อมนุษย์ ลึกซึ้งในเรื่องแห่งอารมณ์จิตมาก และโดยเฉพาะ พุทธศาสนา มีความเชื่อมั่นว่า ความสุข - ความทุกข์ เป็นเรื่องของจิตวิญญาณ เหตุแห่งสุข - แห่งทุกข์ก็สำคัญอยู่ที่ จิตวิญญาณ มิใช่ ความสุข - ความทุกข์อยู่ที่วัตถุ ไปตีโพยตีพายเอาความสำคัญแต่ที่วัตถุ

จนถูกลัทธิการเมืองที่เรียกกันว่า คอมมิวนิสต์ ซึ่งมีฉายา “ลัทธิแห่งวัตถุนิยม” ตู๋ท้วงกล่าวโทษเอาว่า ศาสนาเป็น ลัทธิแห่งจิตนิยม

ซึ่งการกล่าวตู่ศาสนา โดยเฉพาะหากรวมเอา “พุทธศาสนา” เข้าด้วยว่า งามายต่อจิตวิญญาณ เพราะตัวผู้ตู่ไปยึดหลงอยู่กับวัตถุเป็นสำคัญ จึงเป็นการกล่าวตู่ที่ยังผิดพลาด ที่จริงนั้นพุทธศาสนาเข้าใจลึกซึ้ง ทั้ง “วัตถุ” (รูป) และทั้ง “จิตวิญญาณ” (นาม) ผู้บรรลุล้ำจริงมีอริยพุทธธรรมชั้นวิมุตติแท้ จะไม่เป็นทั้งทาสวัตถุ และไม่เป็นทั้งทาสจิตวิญญาณ เป็นอันขาด

แต่นั้นแหละ พุทธศาสนิกชนที่ยังศึกษาพุทธธรรมยังไม่ถ่องแท้ ยังไม่ได้อบรมประพุดติจนมีวิมุตติธรรมแท้ จึงบ้างก็ยังคงเป็นทาส “วัตถุ” กัณอยู่อย่างหนักก็มี บ้างก็ตกเป็นทาส “จิตวิญญาณ” กัณอยู่ก็หลาย

ส่วนคอมมิวนิสต์ลิ ไม่ได้เน้น “จิตวิญญาณ” เลย เน้นแต่ทางด้าน “วัตถุ” จึงได้ถูกขนานนามว่า แมททีเรียลลิสซึม หรือเป็น

ลัทธิวัตถุนิยม

เรื่องของ “วัตถุนิยม” นั้น ขอให้ไตร่ตรองกันให้ลึกซึ้ง รู้จัก พฤติภาพมันให้จริงเถิด แม้แต่ใน “พุทธศาสนา” นี้เองแท้ ๆ ก็ดี ก็ให้เห็นความเป็นแม่บทที่เรียกลิสซิม หรือ เป็นคอมมิวนิสต์ แซมปน อยู่เยอะเยอะเลย ทั้ง ๆ ที่มีบางผู้บางคนซึ่งอยู่ในรูปของพระด้วยซ้ำ พูดต่อกันว่ากราดคอมมิวนิสต์อยู่แท้ ๆ ถึงขนาดว่าจะฆ่าคอมมิวนิสต์ จะฆ่าพวกวัตถุนิยม ปลุกระดมให้คนฆ่าคอมมิวนิสต์กันเถิด - ไม่บาป ฯลฯ แต่ที่แท้ ๆ นั้นผู้พูดนั่นเองแหละ คือ ตัวการใหญ่แห่ง คอมมิวนิสต์ คือ เป็นพวกวัตถุนิยมที่ซ่อนกลอยู่ในพุทธศาสนา อยู่จริง ๆ เขาก็ไม่รู้ตัวได้ง่าย ๆ ดอก

ฆ่าความเป็นคอมมิวนิสต์ในตัวเองนั้นเถิดให้ได้ จะได้เป็นผู้มีพุทธสาระเบื้องต้นกับเขาบ้าง

ตัวอย่างการวิเคราะห์วิจยหาสารลัจจะแห่งพุทธธรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ เยี่ยงนี้ ก็จะทำให้เราเห็นพฤติกรรม และสถานภาพที่มีอยู่จริงในสังคมมนุษย์ของทุกบ้านทุก ๆ เมืองขึ้นมาได้

เห็นไหมล่ะ! ว่า พุทธศาสนามีชีวิตชีวาขึ้นมาจริง ๆ

ที่สุด หากวิเคราะห์วิจยด้วยประเพณีปฏิบัติกันจริง ๆ ด้วย จนเกิดพฤติกรรมและสถานภาพแห่งพุทธลัจจะธรรมกันได้จริง ๆ ก็ จะรู้ได้ไม่เฉพาะแต่ว่า ใครเอ่ยมีแต่ลัทธิการเมือง - ไม่มีการศาสนา และใครบ้างมีลัทธิการเมืองที่ดีประเสริฐ แค่นี้ ๆ บ้าง

แม้กระทั่งว่า ใครเป็น “นักการเมือง” แท้ และใครคือ “นักการเมือง” จริง!

“ปฏิวัติ” ๒๘ พ.ค. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้... “ความเสียดสละอย่างแท้จริง” ยังมีไม่มาก หรือ “ความเห็นแก่ตัวแก่พวก” ยังมากอยู่ในสังคมใดตราบใด ศาสนาที่มีประสิทธิภาพล้นเข้าไปขัดเกลาจิตวิญญาณมนุษย์ได้จริง ก็เป็นความต้องการอย่างแรงกล้าของสังคมนั้น ๆ ตราบนั้น

“ปฏิโสต” เคยยืนยันในคอลัมน์ “ตะลุยไฟ” นี้ และในที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง และจะยังยืนยันอยู่เสมอว่า “ศาสนา” มีความจำเป็นมากที่สุดในการสังคมมนุษย์ปัจจุบันนี้

โดยเฉพาะประเทศไทยที่อาจสามารถทำทลายทฤษฎีโดมิโนได้ อยู่จนกระทั่งถึงขณะนี้ นั่นก็เพราะผลวิบากและคุณวิเศษของ “พุทธศาสนา” ที่เป็นจริงมีจริงในประเทศไทยมาแต่อดีตถึง

ปัจจุบันนี้ แท้ ๆ

คนที่ไม่เชื่อ หรือ ไม่เห็นด้วย ก็คงจะมีมาก

เพราะถ้าเชื่อ หรือถ้าเห็นด้วยอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะต้องใส่ใจในศาสนา อุตสาหกรรมวิริยะในศาสนาหรือโน้มน้ามนักด้นเอา ทฤษฎีและลัทธิแห่งศาสนามาใช้แก้ปัญหาให้แก่ชีวิตสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะกับตนเองอย่าง เห็นได้รู้ได้ออกชัดเจนแน่ ๆ

แต่ที่เห็นได้ชัด รู้ได้เจนโดยไม่ต้องใช้วิชาสำรวจหรือสถิติอะไรเลยเดี๋ยวนี้นั้น ก็คือ สังคมมนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งไม่ต้องไปเอา อื่นไกล เอาแค่ของประเทศไทยนี้แหละ ก็มันอยู่แต่กับทฤษฎี และลัทธิแห่งเทคโนโลยี และการเมืองกันอย่างไม่เฉลียวใจไปหา “ศาสนา” เลย เห็นอยู่ได้ง ๆ

ภาวะปัจจุบันนี้ คนทั้งหลายได้มีความเก่งทางด้านเทคโนโลยี หรือมีความรู้ทางวิชาการ และมีชั้นเชิงแห่งปัญญาค้นคิดกัน เยี่ยมยอดแล้วจริง ๆ การแก้ปัญหาในสังคมมนุษย์ทุกวันนี้ จึงเหลืออยู่แต่ทางด้าน “จิตวิญญาณ” กันเท่านั้น

อันเป็น ลัทธิธรรม คือ การเอาจริงเอาจังกันให้เกิด “ลัทธิธรรม” จนหยั่งลงไปรับ “ธรรม” กันให้เกิด “จริง” (ลัจจะ) สัมผัส “รสดี” จนถึงจิตวิญญาณ ก็จะไม่สยบต่อความประเสริฐแท้ เอาจริงแท้ เป็นจริงแท้ อย่างไม่เปลี่ยนแปลงเลย และอย่างไม่เพียงแค่ “คิดได้” ไม่เพียงแต่ “รู้” ไม่เพียงแค่ “พูด - เขียน” ไม่เพียงแค่ “ผักชีโรยหน้า” แต่จะถึงเนื้อถึงแก่น และจะเป็นจริงเห็นจริงออกมาให้สัมผัสได้ จนถึงภายนอก ถึงผิว ถึงเปลือก เห็น “ความจริง” นั้น โทนโท ได้ทั้ง “นอก” ที่ตรงกับ “ใน” ได้ทั้งจริงตามพูด เป็นจริง

ตามพูดตามรู้นั้นทีเดียว

เช่น ที่พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย และผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบก ได้เผยแพร่ผลการดำเนินงานการปราบปราม ผกค. ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ให้สมาชิกสโมสรรู้ชื่อชาวต่างประเทศฟังกที่ห้องมยุรา โรงแรมเพชรชชีเด็นท์ เมื่อไม่นานมานี้ ได้ยืนยันความสำเร็จของรัฐบาลที่ประสบผลในการปราบปราม ผกค. ก็โดย....

วิธีการต่อสู้ของฝ่ายรัฐบาล นั่นคือ การทำให้ข้าราชการของรัฐบาลมันใน “คาถา” ปราบ ผกค. ๕ ข้อ ได้แก่...

๑. ไมโกงกินริดไท

๒. ไมรั้งแกประชาชน

๓. ไมคอรัรับชั้น

๔. ไมแสวงหาผลประโยชน์จากพ่อค่านายทุน

๕. ต้องรับใช้ประชาชนด้วยจิตสำนึก

เห็นไหมว่า “คาถา” ทั้ง ๕ ข้อนี้ คือ หลักแห่งคุณธรรม เป็นสุจริตธรรมแท้ ๆ ดีเหลือเกิน ประเสริฐเหลือเกิน

แต่มันเป็นไปได้ มีได้ จริงจังกันถึงขั้น “จิตวิญญูณ” สยบต่อความประเสริฐแท้ เอาจริงแท้ เป็นจริงแท้ อย่างไม่แปรเปลี่ยนเลยได้แค่นี้ ในสถานภาพแห่งความเป็นจริง

ผู้ที่จะ “ไมโกงกินริดไท” แน่ ๆ ก็คือ ผู้ไม่มี “โลภะ” แน่ ๆ

ผู้ที่จะ “ไมรั้งแกประชาชน” ก็คือ ไม่มี “โทสะ - โมหะ” แน่ ๆ

ผู้ที่จะ “ไมคอรัรับชั้น” ก็คือ ผู้ไม่มี “โลภะ - โมหะ” แน่ ๆ

ผู้ที่จะ “ไมแสวงหาผลประโยชน์จากพ่อค่านายทุน” ก็คือ

ผู้ไม่มี “โลภะ - โมหะ” แน่ๆ

ผู้ที่ละ “รับใช้ประชาชนด้วยจิตสำนึก” ก็คือ ผู้ที่ไม่มี “ความเห็นแก่ตัว” และมี “ความเสียสละ” อย่างไม่มีมานะทิฏฐิ คือ ไม่ถือตัวถือตน ไม่ถือศักดิ์ถือศรีได้แท้ ๆ จริง ๆ และไม่มี โลภะ - โทสะ - โมหะ ด้วย “ญาณ” (รู้แท้ถูกต้องลึกซึ้งจริง) ด้วย “วิมุตติ” (จิตที่สะอาด บริสุทธิ์จริง)

จึงจะเป็นความสำเร็จที่จริง ๆ (สัจจะ) และถาวร ก้าวหน้า

ถ้าเป็นได้บ้าง หรือชั่วครั้งชั่วคราว ยังไม่มีท่าว่าจะมันจะคงเลย ท่านเรียกว่า “ขณิกสมาธิ” ถ้าเป็นได้จริงจางขึ้นมาเป็นรูปเป็นร่าง หรือจนใกล้ ๆ ความสำเร็จแท้ ท่านเรียกว่า “อุปะจารสมาธิ” ถ้าเป็นได้แน่ ๆ มันคงร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านเรียกว่า “อัปปนาสมาธิ”

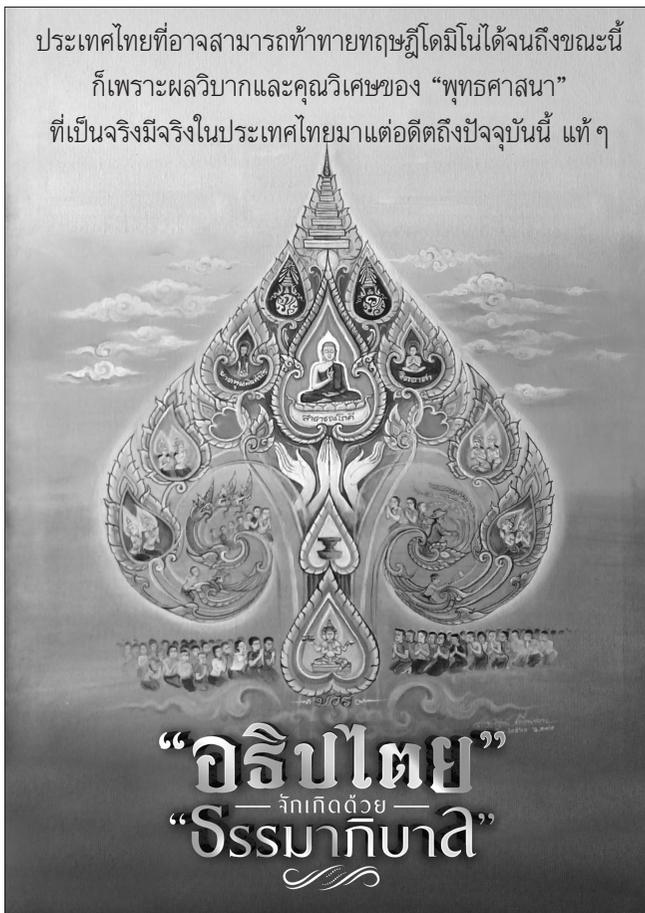
มันต้องให้ “จิตวิญญาน” ของมนุษย์ ละ ลต โลภะ - โทสะ - โมหะ ได้กันจริง ๆ “คาถา” นั้นจึงจะได้ผลบริบูรณ์ถึงขั้นสูง - ขั้นสุดแท้ และไม่แปรไม่เปลี่ยนอีกเลย เพราะผู้เกิด “ญาณ” เกิด “วิมุตติ” จริงนั้น มี “ธรรมรส” ที่เลิศรสกว่า การโกงได้ - รีดไถได้ - รังแกประชาชนได้.. ฯลฯ อย่างเทียบกันไม่ติดจริง ๆ ผู้นั้นจึงจะไม่ไปทำ “ทุจริต” นั้น แม้อย่างซ่อนแฝง หรือแม้เล็กน้อย

เห็นได้ไหมเอ่ยว่า “ศาสนา” สำคัญมากสำหรับสังคมมนุษยชาติ

เพราะ แม้แต่ตาม “คาถา” เพียงเท่านี้แหละ ก็จะต้องมีการฝึกปรือ เพื่อให้เกิด “จิตวิญญาน” ที่มันจะไม่บงการไปละเมิดทุจริต หันมาทำแต่สุจริตได้กันจริง ๆ มันจึงจะ “ทรงไว้ซึ่งความเป็นจริง” (สัจธรรม)

หากเป็นได้จริง และไม่เพียงแต่ชั้น “ขณิกสมาธิ” มีจริง เป็นจริงได้ถึงชั้น “อุปปจารสมาธิ” เมืองไทยก็เป็นอยู่สุขแล้ว และหากเป็นได้จริงถึงชั้น “อัปปนาสมาธิ” ด้วยละก้อ ขอรับรองว่า “โดมิโน” ตัวสุดท้ายนี้ จะไม่ล้มอย่างถาวร ก้าวหน้า เต็ดขาด จะเป็นหลักชัยให้แก่มนุษยชาติทั้งโลกด้วย

“ปฏิโลต” ๔ มิ.ย. ๒๑

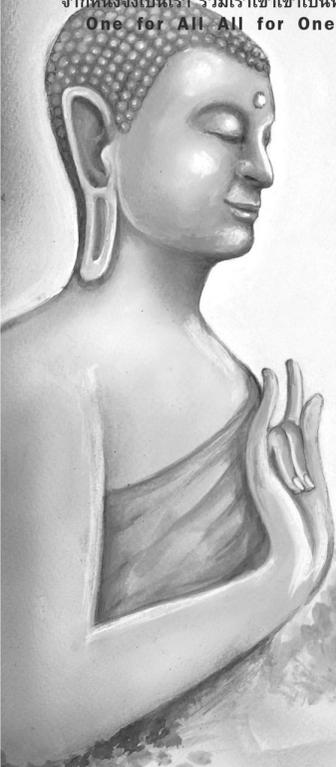

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

สังคม ประชาธิปไตยสุด ต้อง “บวร”

ศีลเด่น เป็นงาน
ชาญวิชา

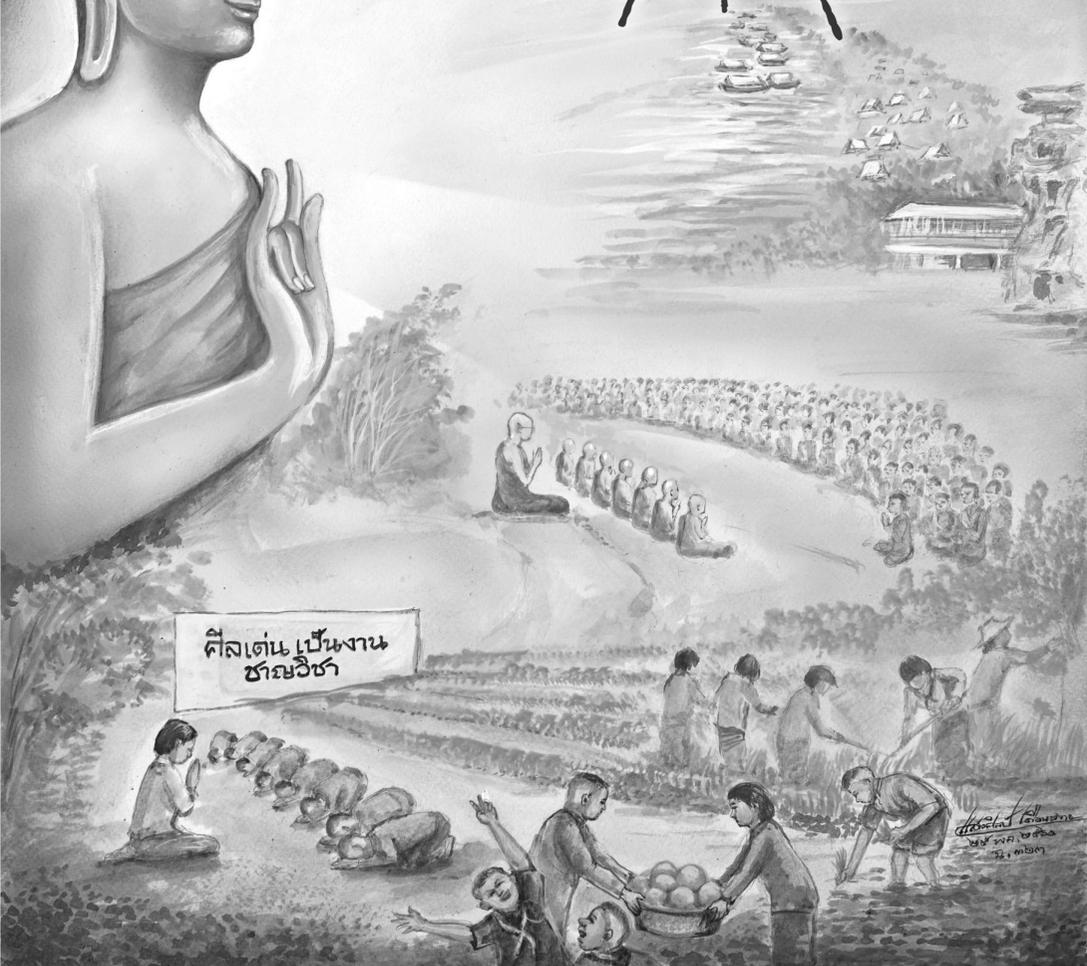

Illustration by [Signature]
มิถุนายน ๒๕๖๐
หน้า ๓๒๓

เดลิโทม์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฐิโสต”

คดีวันนี้...ความสงบสุขที่แท้จริง และความเจริญที่แท้จริง แห่งมนุษยชาตินั้น ต้องมี “ศาสนา” อันมีประสิทธิภาพสูง เป็นรากฐาน

อายุของโลกยิ่งนานปีนานวันขึ้น มนุษย์โลกก็ยิ่งพัฒนา ทั้งวัตถุ ทั้งความฉลาดเฉียบแหลม ได้มากขึ้น ๆ ทุกคนก็คงจะ เห็นจริง และคงจะเชื่อว่า จริง

ความจริง ก็เป็นจริง แต่ความจริงที่สุด มันก็ยังไม่จริง

แม้แต่ “วัตถุ” มนุษย์โลกทุกวันนี้ ต่างพัฒนากันจนมั่วจนเพื่อ ก็ไม่ได้รู้เท่าทันกันเท่าไรหรอก สร้างกันทำกันกระทั่งถ้าจะเรียก ขานกันว่า “มาก” ว่า “ใหญ่” ละก็อ จริง และยังคงบ้าแข่ง “มาก” แข่ง “ใหญ่” กันให้หน้าหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งอีกนัก กว่านัก

ทว่า...นั่น มันไม่ได้หมายถึง “ความเจริญที่แท้จริง” แห่ง มนุษยชาติเลย

ยิ่ง “ความฉลาดเฉียบแหลม” ด้วยแล้วละก็ เขายังได้ พัฒนากันให้เฉียบคม ให้แหลมเปี้ยบกันสูงสุด จนสามารถเชือดมนุษย์ แทนเพื่อนร่วมโลกร่วมสังคมได้ร้ายกาจยิ่งเหลือ กระทั่งผู้ถูกแทง ไม่รู้สึกตัวว่าถูกแทง ถูกเชือดกันนั้นเทียว แต่ต้องตาย ต้องตก เป็นเหยื่อ ต้องทุกข์เจียนตาย เพราะความคมความแหลมนั้น (อย่างไม่รู้สีกตัว) กันได้จริง ๆ มันเป็น “ความฉลาดเฉียบแหลม” ที่

ภาษาบาลีเรียกว่า “ฉนโถ” ของมนุษย์

ซึ่งมันไม่ได้หมายถึง “ความฉลาด” ที่นำไปสู่ “ความสงบสุขที่แท้จริง” และ “ความเจริญที่แท้จริง” แห่งมนุษยชาติกันดอก

“ความฉลาด” ที่พาไปสู่ “ความสงบสุขที่แท้จริง” และ “ความเจริญที่แท้จริง” นั้น ถ้าได้เรียนจริง ปฏิบัติจริงตามหลักธรรมของศาสนา ก็จะทำให้มีแท้ ภาษาทางพุทธศาสนาเรียกขานว่า ญาณ หรือ อธิปัญญา หรือ กุศล หมายถึง “จิตวิญญาน” ที่สุจริต ไร้กิเลส

ซึ่งถ้ามนุษย์มีกันจริง มีสมลัดสมส่วนกันแท้ ก็นั่นแหละ คือรากฐานของความสงบสุข ของการเมือง ของสังคม ฯลฯ

ได้อ่านพบคำบรรยายของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช อดีต นายกรัฐมนตรีของไทย ในเรื่อง “อนาคตและความอยู่รอดของประเทศไทย” ที่รวมพิมพ์อยู่ในหนังสือ “คึกฤทธิ์พูด” ว่าไว้ว่า

“อนาคตของประเทศไทยในทรรศนะของกระผมเอง ซึ่งก่อนอื่นก็อยากจะขอเรียนอีกเหมือนกันว่า เป็นอนาคตที่รุ่งเรือง สุกใสมากในสายตาของกระผม ยังมองไม่เห็นที่จะมีทางอัปจน แต่อย่างไรทั้งสิ้น สำหรับประเทศไทยจะมีอนาคตเป็นอย่างไรต่อไปนั้น ก็ขึ้นอยู่กับสภาพในทางเศรษฐกิจ ในทางการเมือง และในทางสังคมของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ และที่จะมีต่อไปในอนาคตอันใกล้ ตลอดจนสภาพต่างๆ บางอย่างในอดีต อดีต และปัจจุบันมาบวกกันเข้ามันก็เป็นอนาคต ก็อยากจะขอพูดเรื่องเหล่านี้ไปที่ละเรื่อง ตามลำดับ จะได้พูดถึงเรื่องเศรษฐกิจก่อน เพราะเศรษฐกิจเป็นรากฐานของความสงบสุขของ

การเมือง และของสังคม อย่างที่ไม่มีผู้ใดจะเถียงได้ และไม่ต้องสงสัยอันใดทั้งสิ้น....”

ก็ไม่ขอเถียงอะไรกับท่านผู้บรรยายไว้นั้นหรอก และก็จะไม่ขอลูแก่สงสัยอีกด้วย เพราะเห็นจริงอยู่ว่า

เศรษฐกิจดี ๆ อันเป็นเศรษฐกิจทางวัตถุถ่ายเดียว อย่าง “อาหรับ” อภิมหาเศรษฐกิจน้ำมันนั้น ซึ่งการ “ศาสนา” ของเขายังแข็งขันมั่นคงอยู่พอดูด้วยซ้ำ แต่จะมีประสิทธิภาพสูงเท่าใด ผลแท็กก็แจ้งความจริงนั้น ๆ อยู่ ก็เห็นอยู่รู้ๆ ยืนยันว่า มีความสงบสุขกันเท่าไร... ทั้งการเมืองก็ยังคงเหยิงอยู่อย่างใด... ทั้งสังคมก็อลวนขนาดใด

ความสงบสุขที่แท้จริง ความเจริญของการเมืองที่แท้จริง ความเจริญของสังคมที่แท้จริง นั้นมันขึ้นอยู่กับ “เศรษฐกิจ” กันเท่านั้นแหละ หรือ เป็นรากฐานสูงสุด ?

“ปฏิโสด” ก็เห็นด้วยอยู่จริง ๆ อย่างที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เห็นนั้น เพราะเป็นส่วนแห่งวัตถุ และ “ปฏิโสด” ก็ขอเห็นต่อไปอีกสักหน่อยเถิดว่า

มนุษย์เรากูวันนี้ ลืมความสำคัญของ “ความเป็นจริงมีจริง” (สัจธรรม) แห่งมนุษย์ส่วนหนึ่ง อันคือ “จิตวิญญาณ” กันเกือบสนิทแล้วหนอ (ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นทุกข์กัน ก็เพราะจิตวิญญาณ) และได้ทิ้ง “ศาสนา” ดูแคลน “ศาสนา” ปล่อยปละละเลย ไม่เอาจริงเอาจึ่งใน “ศาสนา” กันจน... “ศาสนา” ไม่มีประสิทธิภาพสูงพอที่จะไปปรับ “จิตวิญญาณ” ของมนุษย์ได้กันแล้ว แต่ก็ยังไปหลงเพ่งอยู่ที่ “สมุทัย” (ต้นเหตุ) อันเป็นเพียงวัตถุ ส่วนเดียวอยู่นั่นเอง

มนุษย์จึงไม่ได้ประสบความสงบสุข (สันติภาพ) อย่างแท้จริง
จริง ๆ ดังเห็นได้รู้ได้กันอยู่ตายดวยกระนี้ ๆ ทั้ง ๆ ที่ปรารถนากัน
จริง ๆ

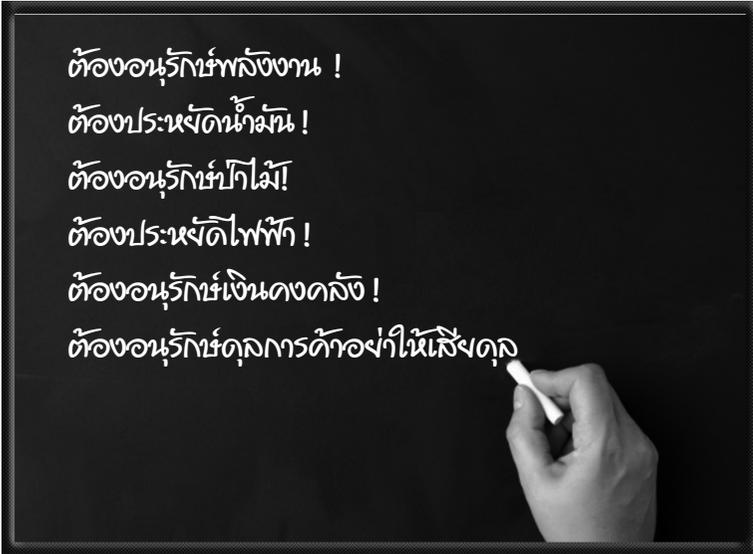
จึงขอฝากพุทธภษิตไว้อีกลัคนิดด้วยเถอะ เพื่อผู้ยังศรัทธา
ยังมั่นใจในพระปัญญาธิคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแท้ ก็จะได้
ได้เห็นจริง

“มโนปุพพังคมาธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา” และขอแปล
อย่างนอกครูให้เข้ากับเรื่องนี้โดยเฉพาะตามประสา “ปฏิโลต”
ด้วยว่า ..... “จิตวิญญาน” ของมนุษย์นี้แหละ เป็นรากฐานแห่ง
สิ่งทั้งหลาย ไม่ว่าจะไปเป็น เศรษฐกิจ หรือการเมือง หรือ การ
สังคมอะไรก็ตาม และหรือแม้ที่สุด ความสงบสุขอย่างสมบูรณ์
(Absolute) โดยเฉพาะของสัตว์สังคมเช่นมนุษย์

และ “จิตวิญญาน” ในที่นี้ ก็ขอบอกด้วยว่า จะไม่ใช่อย่าง
มีฉันทิภูลล หรืออย่างที่ชอบไปหมายเอาแก่นักกว่า คือ สิ่งล่องลอย
อยู่ทั่วบรรยากาศในโลก คอยฉวยโอกาสจะเข้าทรงอยู่เรื่อย
ก็มี ไร้ที่ไม่เข้าทรง ก็มี หรือสิ่งลู่อยู่ตามกาลเจ้าบ้าง ตามต้นไม้
บ้าง ตามรูปทวะบ้าง อื่น ๆ อีกเยอะแยะต่าง ๆ นั้นเป็นอันขาด

แต่คือ “จิตวิญญาน” ที่อยู่ในร่างกายของมนุษย์เป็น ๆ
ทุกผู้ทุกคนนี้แหละ หากได้ช่วยกันเล่าเรียนแล้ว “พัฒนา” มัน
จริง ๆ จัง ๆ ด้วยระบบของศาสนาอันมีประสิทธิภาพสูง ก็จะได้พา
ไปสู่ความสงบสุขสมบูรณ์จริง ๆ ผู้ได้จริง เข้าถึงผลสำเร็จจริง
จะพบจริงและจะยืนยันความสงบสุขสมบูรณ์ นี้ก่อนผู้อื่นเสมอ

“ปฏิโลต” ๑๑ มิ.ย. ๒๑

เดลีไทม์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คดีวันนี้...การอนุรักษ์ นั่นคือ จะต้อง “ทำลาย” ให้ถึงแก่น และการประหยัด นั่นก็คือ จะต้อง “จ่าย” “เสีย” ให้หมดเนื้อหมดตัว

คดีที่ให้ไว้ข้างบนนี้ ไม่ใช่ความผิดเพิน และไม่ใช่อะไรเล่นๆ แต่เป็นลัทธิธรรมที่สำคัญที่จะต้องพยายามกระทำกันให้ถูกต้องให้ได้จริงในความเป็นมนุษย์ทุกผู้ทุกคน แล้ว “การอนุรักษ์” ก็จะมีสัมฤทธิ์ผล “การประหยัด” ก็จะไม่ชื่อว่า ล้มเหลว

ก็ได้ยินได้ฟังกันทุกวัน จนหูจะแฉะจนหูจะฉีก ไม่ว่าจะจากประธานนักวิชาการ จากนานานักคิดนักเขียน จากยอดนักรู้

นักเห็น จากนักบริหาร นักlinger และนักบังคับ นักออกกฎหมาย มาบีบบังคับ แม้แต่จาก “นัก ลงมือทำจริง ๆ” จาก “นักอนุรักษ์” ผู้ยอมทุ่มแรงโถมชีวิตจนตัวอ้วนตัวใหญ่ จาก “นักประหยัด” ผู้ไม่ยอมให้เปลืองให้กระเซ็นแม้ธูลิ จนตัวเหลืองตัวผอม

ต่างล้วนประกาศชี้ชวนแสดงภูมิแสดงฤทธิ์แรง ให้ “อนุรักษ์” ให้ “ประหยัด” กัน โครม ๆ ตุ่ม ๆ เปรี๊ยะ ๆ อยู่สนั่นหวั่นไหว ใครบ้างที่ไม่ได้ยิน ?

ต้องอนุรักษ์พลังงานนะ ! ต้องประหยัดน้ำมันนะ ! ต้องอนุรักษ์ป่าไม้ นะ ! ต้องประหยัดไฟฟ้านะ ! ต้องอนุรักษ์เงินคงคลังนะ ! ต้องประหยัดรายจ่ายอันเป็นเงินภาษีของราษฎรเขานะ ! ต้องอนุรักษ์อัตราค่าแรงงานกรรมกร นะ ! ต้องประหยัดอัตราเงินเดือนข้าราชการนะ ! ต้องอนุรักษ์ดุลการค้าอย่าให้เสียดุลนะ ! ต้องประหยัดการล้างของฟุ่มเฟือยจากต่างประเทศนะ ! ต้องอนุรักษ์อย่าให้สินค้าขึ้นราคานะ ! ต้องประหยัดอย่าให้ตั้งธนาคารขึ้นอีกนะ ! ต้องอนุรักษ์ประชาธิปไตยไว้นะ ! ต้องประหยัดการเป็นเผด็จการหรือการเป็นคอมมิวนิสต์ให้ได้นะ ! ต้องอนุรักษ์สันติภาพ - ความสงบสุขไว้นะ ! ต้องประหยัดสงครามความรุนแรง ประหยัดการข่มขืน ฆ่า การทุจริต คอร์รัปชัน ฯลฯ นะ ๆ ! ต้องอนุรักษ์ความร่ำรวยไว้นะ ! ต้องประหยัดความยากจนเข็วยนะ ๆ ! ต้องอนุรักษ์ความเสียสละให้ได้นะ ๆ ! ต้องประหยัดความกอบโกยให้ได้นะ ๆ ฯลฯ ๆ ๆ

แต่แล้ว “การอนุรักษ์” หรือ การประหยัด เหล่านี้ ล้มฤทธิ์ผล หรือ ล้มเหลว เป็นประการใดบ้างละ ? ?

ความขาดแคลนในสิ่งที่ไม่ควรจะขาด ก็ขาดยิ่งขึ้น ใช่มั้ย? !
ความเพ้อในสิ่งที่ไม่ควรจะมีมากขึ้น ไม่ควรจะมีเพ้อออกมา
มากขึ้น ก็ยิ่งเพิ่มยิ่งขึ้น ใช่มั้ย ?!

ทุกคนรู้ว่า สิ่งนี้ขาดแคลนไป ไม่ได้ สิ่งนี้มากไป ไม่ได้ และ
ต่างก็โถมแรงเสริมสร้าง ทุ่มแรงทำลาย แต่อยู่กับวัตถุ-รูปสมบัตินี้
สิ่งของ รูปแบบ ระบบ ลัทธิ กรรมวิธี ฯลฯ โดยเฉพาะมีแต่ปาก
กับคำสั่งให้ผู้อื่นทำ เพื่อจะให้การอนุรักษ์ จะให้การประหยัดนั้น
สัมฤทธิ์ผล และไม่ล้มเหลว

แต่น้อยกว่าน้อยคนนัก ที่จะ “ทำลาย” ไปให้ถึงแก่น คือ มุ่งพุ่ง
ลงไป “จิตใจ” ของคนโดยเฉพาะ “ของตน” หรือแม้จะเป็น
“ของผู้อื่น” ก็จะต้องมีจุดมุ่ง มีกรรมวิธีชี้ชัด ให้กระทำให้ตรงไป
ถึงเป้าหมาย “จิตใจ” ของเขาให้ได้ เป็นสำคัญ

มิฉะนั้นแล้ว จะไม่มีการแก้ไข ปรับปรุงอะไรได้เลยในความ
เป็นสังคมมวลมนุษยชาติ ซึ่งมีแต่วันจะมากทวีเพิ่มขึ้น ๆ นี้

แต่ถ้าหากได้ “ทำลาย” ความโลภ อັນมีจริง จากใจจริง ๆ
“ของเรา” (ของใครก็ตาม ทุก ๆ “เรา” นั้นแหละ) และ “ของเขาทั้งหลาย”
ลงได้ถึงแก่นแท้แล้ว “การอนุรักษ์” ก็จะสัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริง
ถาวรได้

และถ้าหากได้ “จ่าย” ออก ได้ “เสีย” ความเห็นแก่ตัวออกไป
ไปจากตัวเราให้จริงจัง ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ครอบครัวของตัวเอง
ไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัว ได้จริงได้ตรงแท้แล้ว “การประหยัด”
ก็จะประหยัดได้จริง ๆ แท้ ๆ ถาวรด้วย

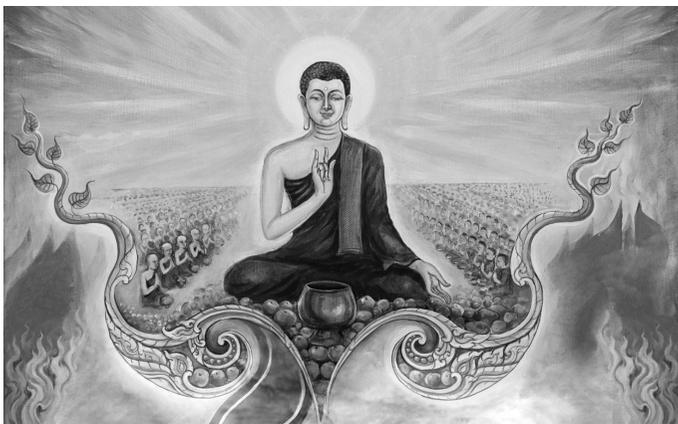
และ “การประหยัด” ชนิดนี้ จะไม่ใช่เป็น ความซีหวง ความ

ชี้เหนียวเป็นอันขาด แต่กลับจะเป็น “การสร้างสรร” เป็น “การเสียดสละ” เพื่อผู้อื่น เพื่อสังคมโดยตรง เพราะหมดความเห็นแก่ตัวจริง ผู้นี้จึงไม่จำเป็นจะต้องมีอะไรสะสมไว้ที่ตัวมากเลย นอกจากจะมีชีวิตอยู่ เพื่อเสียดสละร่างกาย เสียดสละแรงสมอง เสียดสละต้นทุน เสียดสละเวลา ให้แก่โลก ให้แก่มวลมนุษยชาติในสังคมนี้คือ “ความประหยัด” และ “ความอนุรักษ์” ของ ผู้ประสพผลสำเร็จแท้

จะเป็นได้ มีได้ ก็ต้องตั้งใจหันมาใช้ระบบ หรือ ทฤษฎี ของ มหาบุรุษ ที่เรียกขานว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” กันให้จริงจัง แม้จะไม่ได้มาก ได้น้อยก็ยังดี ดีกว่าไม่ได้เลย อย่างที่เห็น ๆ อยู่ในสังคมโลกส่วนใหญ่กันขณะนี้

“ปฏิโลต” ๑๘ มิ.ย. ๒๑

“ความประหยัด” และ “ความอนุรักษ์” ของ ผู้ประสพผลสำเร็จแท้จะเป็นได้ มีได้ ก็ต้องตั้งใจหันมาใช้ระบบ หรือ ทฤษฎีของมหาบุรุษที่เรียกขานว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” กันให้จริงจัง

เดลิโทม์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้.... “ผี” นั้นมีจริง ๆ ในโลก และผู้ที่เห็น “ผี” ได้จริงถูกเนื้อถูกตัวนี้แท้ แล้วรีบฆ่า “ผี” เสียให้ตายได้นั้น ก็มีแต่ “พระ” แท้ ๆ อันเรียกว่า “อริยบุคคล” เท่านั้น

“ผี” แท้ ๆ นั้นมีจริง คือ จิตวิญญาณของคนเป็น ๆ นี้เอง ที่ “หลอก” ชาวบ้านชาวเมืองเขาอยู่ทุกที่ทุกวันนี้คือ “ลัทธิธรรม” ที่ไม่พยายามจะ “รู้” กันให้ชัด ๆ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นความจริงที่จำเป็นยิ่งที่สุดสำหรับมนุษย์

ส่วน “ผี” หลอก ๆ นั้น ก็มีจริง เช่น จิตวิญญาณที่เกี่ยวได้เอามาเชยู่ทรงกันอยู่โครม ๆ บ้าง จิตวิญญาณที่เกี่ยวได้บอกกันว่า อยู่ตามป่าช้าบ้าง อยู่ตามต้นไม้ใหญ่บ้าง อยู่ตามศาลเจ้าบ้าง อยู่ในที่มืด ๆ บ้าง อยู่ที่ศพคนตายบ้าง หรือล่องลอยอยู่ทั่วไปเข้าทรงได้ก็มี เข้าทรงไม่ได้ก็มีบ้าง ฯลฯ ดังนี้ เป็นต้น นั้นก็เกิด ก็มีอยู่มากมายเกลื่อนกล่น

เพราะคนเป็น ๆ นี้แหละ หลอกกันว่า “มี” อยู่ตลอดเวลา ดังนั้น “คนผู้หลอก” ใคร ๆ เขาว่า ผีชนิดนี้มีนั่นเองแหละที่คือ ตัว “ผี” เองแท้ ๆ จงจับตัว “ผี” ให้ถูกตัวเถิด

ส่วน “ผีหลอก” ดังที่กล่าวถึงมาก่อนนั้นเป็นต้น จึงคือ “ผีหลอก” แท้ ๆ ที่เป็นเรื่อง “หลอก” กันจริง ๆ ไม่มีตัวตนจริงเลย แต่ก็ถูกหลอกกันจนคนเห็นว่า จริงได้ หลอกกันจนปั่นลม ๆ แล้ง ๆ เป็นตัวเป็นตนขึ้นมาเห็นได้ (มโนมยอัตตา) จนแน่ใจกันว่า มีจริงได้

แก๊งค์เงิน เหยื่อกว่า 100 ราย พิถีพิถันเมือง

อดีตพนง.โรงพยาบาลจอมทองโลก

www.lnews.co.th

เข้าทรุด! ถูกหลอกโอนเงิน
สูญกว่า 1.5 แสน

ปลัดอิมแพ็ค
วางตาข่ายไทยโอนเงิน

หลอก
คนโลก
อุปโลกน์ความรวย
หาย
ลูกแชร์แม่เม่น

สูญเงิน6ล้าน

สาวนักตุน!
หลอกจะพาเหยื่อไปทำงาน ตก.

เลียหลอกสาว

เชื่อว่าจริงแท้ นี่เองคือ “มายา” ในโลกที่คือ “อสังขาร” จริง ๆ
เห็น “มายา” กันไหมเอ่ย ?

ใครว่า “อสังขาร” ไม่มีเล่าในโลก!

มันกลับจะมีมากเสียยิ่งกว่า “สังขาร” เสียอีก !!

และใครล่ะที่ไม่รู้ว่า สังขาร นั้นหมายความว่า “ความจริง” !
หรือใครล่ะที่ไม่รู้ว่า อสังขาร นั้นหมายความว่า “ความไม่จริง” !
คือ “ความหลอก” !

ดังนั้น “ความหลอก” หรือ “ผี” หรือ มายา” จึงมีอยู่เต็มโลกทีเดียว
และคือ “คน” เป็น ๆ ผู้มี “จิต” (วิญญาณ) ที่ไม่จริงใจ มี “จิต”
(วิญญาณ) ที่ไม่ตรง - ไม่ซื่อ ที่ยังต้องคดต้องโค้ง ต้องเบี้ยวเพื่อ
ตัวเอง ต้องโกงงอเข้าหาตัวเอง อันเรียกว่า ต้อง “โกง” อยู่เพื่อ
ตัวเอง ไม่โกงมาก - ก็โกงน้อยโกงนิดอยู่ นี่เองแหละคือ “ผี”

ซึ่งภาษาที่นักศึกษาระยะจากท่านอริยพุทธทาส เรียกกันว่า “ตัว
กูของกู” นั่นเอง คือ “ผี” ดังกล่าวนี้ เป็น “อิตตา” แท้ ๆ ที่มันละเอียด
ลึกซึ่งหลายชั้นหลายเชิงเหลือเกิน จะรู้แจ้งจริง ทำให้หมดสิ้นไปจาก
ตัวได้จริงนั้น มิใช่ทำได้ง่าย ๆ เพียงแค่อ่าน แค่ฟัง แค่คิด ก็สำเร็จ
เท่านั้นไม่ ต้องมีการพากเพียร ฆ่ากันแล้ว ๆ อีก ๆ อย่างจริง ๆ จัง ๆ

มันเป็น “ผี” แท้ ๆ ที่มันทำให้มนุษย์ตกต่ำอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันนี่
เป็น “ผี” แน่ ๆ จริง ๆ ที่มันทำให้สังคมมนุษย์เดือดร้อนวุ่นวาย
จนหาสันติภาพกันไม่ได้เท่าที่ควรอยู่ทุกวันนี้

จงจับ “ผี” ให้ได้เถิด

และจงฆ่าผีให้ตายให้ได้ด้วย

เมื่อ “ผี” ใดได้ตายจากจิตวิญญาณของใคร จิตวิญญาณนั้น

ก็จะเกิดเป็น “พระ” (คนประเสริฐ, คนดีพิเศษแท้) ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้อง
หมายเอาว่า คือ ผู้โกนหัวนุ่งจีวร นั้นมันเพียงเนียนอกไม่ใช่
“จิตวิญญาน” ที่อยู่ในตัวอีกที แม้เนียนอกจะนุ่งห่มจีวรโกนหัวแล้ว
แต่จิตวิญญานยังโกงเข้าตัว ยังเบี้ยวเพื่อตัว ยังโด้ง ยังคด ฯลฯ
และไม่ฆ่าความเป็น “ผี” นั้น ๆ ให้ตาย มันก็ยังเป็นเพียง “พระผี” ๆ
อยู่เท่านั้นแหละ สมมุติ (มายา) นั้นก็ว่า เป็น “พระ” แต่ลัจจะ
นั้นลี่ยังเป็น “ผี” อยู่นั่นเอง ถ้าคนผู้ใดทำความเป็น “พระ” แท้ ๆ
ได้ทั้งจิตวิญญานทั้งเนียนอก ก็เป็น “พระ” จริง ๆ ทั้งใน - ทั้งนอก
ส่วนผู้ทำจิตวิญญานอันเป็นเนื้อในให้เป็น “พระ” ได้จริง แม้เนียนอก
จะยังไม่นุ่งห่มจีวรไม่โกนหัว แต่จิตวิญญานของผู้ทำได้จริงนั้น
ก็เป็น “พระ” จริงแล้ว เรียกว่า พระอริยบุคคลแท้ ๆ

หรืออย่างน้อยเมื่อ “ผี” ได้ตายจากจิตวิญญานของคนผู้นั้น
ลงบ้าง แม้ยังไม่ถึงขั้นจะเรียกว่า “พระอริยบุคคล” เต็มขั้น
เต็มระดับของบางขั้นบางระดับก็ดี ก็จะเกิดเป็น “เทวดา” ทุกที่
ไป (อุบัติเทพ) ซึ่งจะเกิดได้เป็นได้ก็เพราะในจิตวิญญานได้ถูกฆ่า
ความเป็น “ผี” ลงด้วยอำนาจแห่งการกระทำดี กระทำความ
จริง ๆ กระทำความถูกต้องได้แท้ จิตวิญญานจึงได้ฐานะใหม่
เกิดใหม่แท้ ดีขึ้นจริง สูงขึ้นจริง จึงเรียกว่า “เทวดา” จริง ๆ

จงรู้เห็น “เทวดา” แท้ ๆ กันให้เป็น จงเห็น “ผี” แท้ ๆ กันให้ออก
จึ้งรู้พระ “หลอก” - พระ “จริง” ที่เป็นอริยบุคคลให้ถูก ๆ ตรง ๆ
ให้ได้เถิดเทอญพุทธศาสนิกชนผู้ต่างก็รู้ภาษาคำว่า เทวดา - ผี -
พระ ฯลฯ กันมาแล้วทั้งหลายเอ๋ย !

“ปฏิโลต” ๒๕ มิ.ย. ๒๑

เดลินิวส์ ตะลุยไฟ

ประจำวันอาทิตย์ที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๑

โดย... “ปฏิโสต”

คิดวันนี้....ผู้ที่หลงโง่ตัวเอง - ประคบประหงมตัวเองอยู่มากเท่าใดก็คือผู้เป็น “ทาส” ทรมานตนเองอยู่มากที่สุดเท่านั้น ๆ ตลอดกับกัลป์

“คน” นี้สุดจะทรมานตนเองอย่างที่สุดจริง ๆ

ถ้ามัน “อยาก” อะไร ? ก็จะต้องพยายามซอก ๆ หามาให้มันอยู่นั้นแล้ว คอยโง่ - คอยประคบประหงมคอยเป็น “ทาส” บริการมันอย่างไม่ยอมมเล็กไม่ยอมมจบจึงคือการ “ทรมานตนเอง” อยู่ตราบตายแล้วก็ตายอีกอยู่นิรันดร ชนิดไม่ยอมมฉลาด (อริชชา) ขึ้นมาให้ได้สักที

เหตุเพราะไป “โง่” แรก (อริชชา) มาก่อน คือ ไปหลง “ติด” สิ่งนั้น ๆ อย่างนั้น ๆ มาชะนี้!

เมื่อ “ติด” แล้วก็เลิกยาก ก็ต้องคอยบริการตัวเอง จึงชื่อว่าต้องเป็น “ทาส” ตัวเอง เป็น “ความไม่มีอิสระภาพ” อันแท้จริง

“ความอิสระ” ที่สุดประเสริฐ ดังกล่าวนี้แหละก็คือ “อิสระเสรีภาพ” ที่ลัมบูร์น (Absolute) ที่สุด

ที่ถ้าผู้ใด “ได้” ผู้ใด “เป็น” แล้ว ไม่ว่าจะ เป็น “อิสระภาพ” ในเรื่องใด ในแง่ใดของความ “ติด” ใด ๆ ที่คนติดอยู่จริง ก็จะเป็น “อิสระเสรีภาพ” ที่สิ้นความเป็นทาสอย่างสูงสุดบริบูรณ์เหนือสุดเหนือ ไม่มีอำนาจอะไรจะมา “ข่ม” ได้อีก ไม่มีอำนาจอันใดจะมา “เกี่ยว” ไว้ได้อีกเลย

จึงเรียกสภาพนี้ว่า “ความหลุดพ้น” (วิมุตติ, นิพพาน) อย่างแท้ ๆ
จริง ๆ

ซึ่งเป็นเรื่องที่จะพึงทำ พึงฝึก พึงตัดเอาได้ สำหรับคนผู้ตั้งใจ
เรียนรู้ทั่วไปทุกคน เมื่อทำได้แล้วผู้นั้นก็จะ “ว่าง” จะเสรี จะมีเวลา
จะไม่ต้องไปมัวลงทูลลงแรงอะไรกับเจ้า “สิ่งที่เคยติด” นั้นอีก

เมื่อว่าง เมื่อเสรี เมื่อมีเวลาแล้ว จะอยู่เฉย ๆ ก็สบายแล้ว
และยิ่งจะเอาเวลา เอาทุน เอาแรงนั้น ๆ ของเราไปสร้างสรร
ไปจรรโลง อะไรที่น่าทำ ที่เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมต่อผู้อื่น
ก็จะทำได้เป็น ประโยชน์จริงเป็นประโยชน์แท้ในโลกในสังคมยิ่ง ๆ
ขึ้นได้เสมอ

นี่คือ การทำคนให้ “หลุดพ้น” (นิพพาน) แท้ ๆ และจะ “เกิด”
เป็นคนมีประโยชน์แก่โลกแก่สังคมจริง ๆ

ดังนั้น “คน” ที่จะพ้นความเป็น “ทาส” ผู้ทรมานตนเอง
เพื่อตนเอง เพราะหลงใ้อัตนเอง - ประคบประหงมตนเองได้ ก็
ต้องลองฝึก ลองหัดทำ “ความหลุดพ้น” บางชนิดของตนเองดู
ให้เห็นจริง รู้จริง แล้วเราจะรู้จัก “ความเจริญ-ความประเสริฐ”
แท้ ๆ เมื่อเราได้ “หลุดพ้น” จากความเป็น “ทาส” อันทรมานนั้น ๆ

ก็ต้องลองหันมาตรวจตัวเองดูจริง ๆ ลัง ๆ ว่าเราไป “โง่” แรก
(อริยชา) หรือคือไปหลง “ติด” อะไรกันอยู่บ้าง? แม้เรื่องติด ๆ เล็ก ๆ
น้อย ๆ ใด ๆ

ตรวจตั้งแต่ความหยาบต่าที่เรา “ติด” อยู่ไปเลย คือ
“อบายมุข” ทั้งหลาย เป็นต้น

อย่าประมาทเป็นอันขาด อย่าคิดแต่ว่า มันเป็น “ความสุข”

ถ้าได้เสพลสมสุขสมกับสิ่ง “ติด” นั้น ๆ เป็นอันขาด

ก็เจ้า “ความสุข” เพราะได้เสพลสมสุขสมที่เหละ คือการบริการ
อย่าง “ทาส” โง่ของเราอันจะไม่มีวัน “หยุดสนิท” หรือ “หลุดพ้น”
ความเป็น “ทาส” ธรรมดาได้เลยตลอดกับตลอดกาลป้จจริง ๆ

“อบายมุข” แม้น้อยก็ต้องหยุดต้องเลิก ต้องตั้งใจเอาจริง
พิจารณาเห็นโทษ เห็นภัย (วิปัสสนาญาณ) ของมันให้มาก ให้เห็นให้
ได้ทุกแง่ทุกมุมซอกซอนรู้เข้าไป และพร้อมกันนั้นก็พิจารณาเห็น
คุณในเมื่อเลิกได้ หยุดได้ ให้ดี ๆ ชัด ๆ ถึงความอิสระ ความ
เบาว่าง ความสิ้นภาระ ความลอยตัวของเรานอกจาก “สิ่ง
ติด” นั้น ๆ ให้ได้

เราต้องทำจริง มีการลงมือ เลิก - หยุด - ขาด - พราก - ห่าง
จนสำเร็จให้ได้จริง ๆ

เราจึงจะมี “ความหลุดพ้น” หรือ “ความอิสระ” ที่แท้จริง ในตน
มิใช่เพียง “เข้าใจ” ด้วยเหตุผลอยู่เท่านั้น

แล้วก็จะสมความหลุดพ้น หรือ ความอิสระเสรีนี้ ให้มาก ๆ ขึ้น
เช่น เรายัง “ติด” ยังเป็นทาส รูป - รส - กลิ่น - เสียง - สัมผัส
เสียดสีต่าง ๆ ที่ล้วนไป “โง่” แรก (อริชชา) มาทั้งนั้นว่า ถ้าได้
เสพรูป - เสพรส - เสพกลิ่น - เสพเสียง - เสพสัมผัสเสียดสี อย่าง
นั้น ๆ ว่าเป็นสุขสมใจ ก็ต้องมาลด มาหัดเลิก ให้หลุดพ้น ให้
ขาดสิ้นอีกจริง ๆ

ทั้งความ “โง่” แรกที่ไปหลง “ติด” ลาก.. “ติด” ยศ... “ติด”
สรรเสรี... “ติด” โลกียสุขใด ๆ ทั้งหมด ก็จะต้องฝึกละ ฝึกลด
กันออกมาให้พ้นความเป็นทาสที่แสนทรมาณออกมาให้ได้จริง ๆ

ยิ่งได้มาฝึกหัด ตัดละ ออกจากความหลง “ติด” ในอะไร
ต่างๆ มากอย่าง มากแ่งเท่าใด นั่นแหละเราจะยิ่งเห็นแจ้ง เห็น
ใหญ่ เห็นชัดใน “ความอิสระเสรี” แท้ ๆ หรือจะรู้แจ้งใน “ความ
หลุดพ้น” (นิพพาน) ที่จริงได้อย่างแสน “สุข” (แบบ “อุปสมสุข” - สุขอย่าง
ว่าง, อย่างหลุด) อัน “ยิ่งกว่าสุข” (คือ “ปรม สุขะ”) ที่เราเคย “โง่”
หลงติด “สุข” (แบบ “โลกีย, สุข”) อย่างโลก ๆ ที่พากันเป็น ที่พากัน
เหน็ดเหนื่อย ประคบประหงม ให้แก่ตัวเองกันอยู่ชนิดที่มีแต่ทำ
เพื่อ “ตัว” เห็นแต่แก่ “ตัว” อยู่นั่นเอง

จนเป็น “อิสระภาพ-เสรีภาพ” กันไม่ได้อย่างสัมบูรณ์ (Absolute)
แท้ ๆ ลักที่

“ปฏิโลต” ๒ ก.ค. ๒๑

หมายเหตุ

๐๐๐๐๐๐

“ตะลุยไฟ” บทที่ผ่านไปแล้ว (๒ ก.ค. ๒๑) เป็นบทสุดท้ายที่ลงใน น.ส.พ.เดลินิวส์

ส่วนที่นำมาลงใน “สารอโคก” ต่อไปนี้อีกสองบทนั้น

เราได้มาจากต้นฉบับที่ “ปฏิโลต” เขียนทิ้งไว้โดยตรง

rpr.org.ua/en/news/serious-risks-in-parliament
-to-rollback-anti-corruption-reform/

ตะลุยกไฟ

คิดวันนี้...คนดีที่รักดีเท่านั้น ที่จะพอใจฟังเขากล่าวถึงความช่วยเหลือได้ซ้ำ ๆ ซาก ๆ และทนนาน และคนชั่วที่รักดีนั้น ก็พอระงับใจฟัง ได้บ้างดอกชั่วครึ่งบางตอนซึ่งก็ไม่ทนเลย ส่วนคนชั่วที่ไม่รักดีนั้น แม้นตนเองจะพยายามระงับใจฟัง ถ้าทนได้ตลอด แม้สักหนึ่งครั้งก็เป็นบุญล้นล้ำเหลือยิ่งขึ้นไปอีก

คนเราโดยธรรมชาติสามัญแล้ว แม้จะโง่หรือฉลาด ก็ย่อมรู้จัก “ความชั่ว - ความดี” ที่รู้ ๆ กันทั่วไปอยู่กันทั้งนั้น

คนชั่วแท้ หรือชั่วหนักก็คือ คนที่จะต้องทำชั่วนั้น ๆ ให้ได้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าชั่ว และจะทนไม่ได้จะ “ทุกข์” ใจถ้าไม่ได้ทำชั่วนั้น ๆ เขาจะ “ทุกข์” จริง ๆ เขาจะทนอยู่ได้ยาก เขาจะต้องพยายามทำชั่วนั้น ๆ แม้จะต้อง “เสีย” ต้อง “จ่าย” ออกเอาด้วยซ้ำ มิใช่ “ได้” มาเลย เช่น เสียเงิน เสียเวลา เสียแรง เสียอะไร ๆ ก็แลกได้ ขอให้ได้ทำแม้จะเสี่ยง “เสียหน้า-เสียชื่อ” ก็ยอม

ความจริงดังกล่าวนี้ มีอยู่ทั่วไปในสังคมมนุษย์ ทั้งที่เรียกว่า

ชั้นสูง-ชั้นกลางหรือชั้นต่ำ

เป็นต้นว่าคนสูบบุหรี่อื่น สูบฝิ่น สูบกัญชา ต้มเหล้า ต้มน้ำเมา เสพสิ่งเสพติดต่าง ๆ ฯลฯ ดังนี้ ต่างก็รู้กันว่า “ชั่ว” และแม้จะเสียหน้า-เสียชื่อก็กล้าเสี่ยง และเสียเวลา เสียแรง เสียเงินนั้นเสียแน่ ๆ แท้ ๆ ตรง ๆ แต่ก็ต้องพยายามทำ ถ้าไม่ได้ทำแล้ว “ทุกข์” (เป็นอริยสัจ)

หรือ คนเล่นม้า เล่นไพ่ เล่นมวย เล่นการพนันต่าง ๆ ฯลฯ แม้จะเสี่ยงเสียหน้า-เสียชื่อ เสียเวลา เสียแรง แถมเสี่ยงเสียเงินก็ต้องทำและพยายามทำ ถ้าไม่ได้ทำแล้ว “ทุกข์” (เป็นอริยสัจ)

หรือ คนที่ราคาตัณหามาก ก็ดี ราคาตัณหาแปลกแบบพิลึกพิเรน (ลักเพศ เป็นต้น หรือชาติสม์ หรืออื่นๆ) ก็ดีเพราะเรื่องมี “ราคาตัณหา” นั้นแท้จริงแล้ว แม้น้อยก็ยังเป็น “ความชั่ว” มนุษย์จึงต้องระวังกันไม่แสดง หรือต้องปกปิดซ่อนเร้นให้มากที่สุดกันเป็นธรรมดา

คนทั่วไปยอม “รู้” ดีเช่นนี้ และทำถูกต้องตาม “ทิศทาง” ดังกล่าวนี้อยู่ทั่วไป ในสังคมทุกแห่งในโลก

นอกจากบางคนบางกลุ่ม จะพยายาม “ดันทุรัง” เพื่อจะเอาชนะความจริงนี้ ด้วยการกระทำสิ่งที่น่าปกปิดนั้น ออกมาให้โจ่งครึ้มเอาดี ๆ หรือไม่ก็แฝงเร้นด้วยปัญญา โดยเรียกว่า “ศิลปะ” บ้างเรียกว่า “ธรรมชาติ” ไปบ้าง เรียกว่า “สิ่งสุนทร” เอาบ้าง ฯลฯ แล้วแต่จะพยายามสร้างสมมุติขึ้นมากลอบเลื่อนเพื่อจะให้ได้ตามแรงกิเลสตนเท่านั้น ๆ

ซึ่งก็จะไม่ชนะส่วนใหญ่หรือส่วนสามัญไปได้หรอก แต่คนชั่ว

ก็จะพยายามดัน “ความชั่ว” ออกมาให้มันมี ให้มันเป็นบอย ๆ ให้ได้เสมอ ๆ เพื่อความหวัง (อันหลง ๆ) ว่ามันจะได้เป็น “สามัญ” หรือเป็นของธรรมดา ๆ ที่คนทั่วไปจะได้ยอมรับเสียที่ว่ามันไม่เป็น “ความชั่ว” แล้วผู้มีราคะนั้นจะทำได้ตามสบายเต็มที่

คนที่มีราคะตัณหาตั้งกล่าว จึงคงพยายามทำ เพราะถ้าไม่ได้ทำมันแล้ว “ทุกข์” ทั้ง ๆ ที่เสียงเสียหน้า-เสียชื่อ เสียเวลา เสียแรง เสียเงิน ก็ยังต้องพยายาม

การพยายามทำ หรือพยายามดันทุรังเอาเรื่อง พยายามสื่อที่จะยั่วราคะตัณหา เสริมราคะตัณหาออกมา จึงคือ “ความชั่ว” ที่คนชั่วแท้พยายามทำอยู่ทุกวิถีทาง ไม่เช่นนั้นเขา “ทุกข์” จริง ๆ

หรือ คนเล่น “การละเล่น” คนเอาจริงเอาจังก็ตามกับ “มหรสพ” ทั้ง ๆ ที่เสียเวลา เสียแรง และเสียเงินมาก ๆ เอาด้วยในทุกวันนี้ และที่จริงอีกคือ “เสียชื่อ-เสียหน้า” ไปจนหมดแล้ว แต่เขาได้ “หลงผิด” (ไฟโหมหะ) กลับเห็นว่าเป็น “ถูก” ก็นอย่างเกือบสนิทแล้วด้วย จนกลายเป็นว่า “มีหน้ามีตา-มีชื่อเสียง” ไปเสียเกือบ ๆ จะสนิทแล้วจริง ๆ อีกด้วย

จะมี “ผู้รู้” ซึ่งย่อมรู้จริงอยู่เท่านั้นที่จะยังฟัง ก็รู้ว่าการเล่น (การละเล่น, เกมส์ต่าง ๆ) คือไม่ใช่การจริง ไม่ใช่แก่นสาร ควรจะมีให้น้อย หรือมีแต่น้อยที่สุด ซึ่งไม่มีเรื่อง “การเล่น” ได้ก็ยิ่งคือคนจริง (สังฆบุรุษ) คนมีความเป็นแก่นสาร (คนมีศีลธรรม)

“มหรสพ” แท้จริงแปลเอาความหมายชัด ๆ นั้นหมายความว่า มันไปกันใหญ่แล้ว, มันกินลึกเข้าไปในจนกลายเป็นนอกแล้ว มันเห็นชั่วเป็นดีเห็นดีเป็นชั่วกันก็ได้แล้ว (มหร-ไปใหญ่,

ไปليبลับ ซึ่ง หมายถึง “ความไม่รู้” หรือ “กิเลส” นั่นเอง ไปใหญ่, สพ - ตัวมันเอง)

ทุกวันนี้ การละเล่น (เกมส์, กีฬา) กิติ มหรสพกิติ กำลัง เป็น “ไฟโมหะ” กองใหญ่ที่สุด ที่คนจะรู้ได้ยากเหลือเกินว่า มันไม่ใช่สาระ มันเป็นของเล่น ๆ มันไม่ได้คุ้มค่าควร ที่จะต้องเอาชีวิตมาจริงจัง ลงทุนลงแรงกันอย่างที่ทุกวันนี้เป็นกันอยู่เลย

แต่คนก็กล้าลงทุนกันเหลือเกิน กล้าโถมชีวิตให้มัน และ คนก็ “หลง” (โมหะ) รับเจ้า “ความเล่น” เหล่านี้เป็น “ความจริง” (ลัจจะ) เป็น “แก่นสาร” กันหนักขึ้น ๆ ด้วยฤทธิ์ “ความหลงผิด” (ไฟโมหะ) กันจริง ๆ

มันกำลังมีฤทธิ์แรงเหลือเกิน มีอำนาจเหลือเกิน ที่ทำให้คนหลงไหลตกเป็นทาส และมัวเมาสูญเสีย “เวลา” สูญเสีย “แรงงาน” (ทั้งร่างกายและแรงสมอง) สูญเสีย “ทุนรอน” ไปเปล่า ๆ ปลื้ ๆ

หากลัคนมนุษย์แปร “ทุนรอน” แปร “แรงงาน” แปร “เวลา” เหล่านี้ ของคนที่น่ามันไปจมกับ “การละเล่น” กับ “มหรสพ” นี้ ให้มาเป็น “การจริง” (ความจริง เรื่องจริง, สาระ) ให้มาเป็นเรื่องดีขึ้น “กู่กลับ” ไม่ให้ไปกันใหญ่” ได้แล้วละก็ เศรษฐกิจของมนุษย์จะกลับคืนมา “แก่นสาร” ของมนุษย์จะกลับคืนมา “ค่าของความ เป็นมนุษย์แท้” จะกลับคืนมา “ภราดรภาพ” จะกลับคืนมา”และ “สันติภาพ” จะเป็นที่หวังได้แน่นอน

แต่จะมีผู้รู้ผู้เห็นได้กี่คนเอ๋ย ? เพราะความหลง (โมหะ) มันก็เป็นความจริงในคน ผู้มีต้องมี “ความชอบ” (โลภะ) กิติ “ความไม่ชอบ” (โทสะ) กิติ มันก็เป็นความจริงที่มีในจิตของคนจริง ๆ คนจึง “เห็นได้-รู้ได้” ตามที่ผู้รู้นั้น ๆ รู้ผู้้นั้น ๆ เห็นจริง ๆ

เพราะเป็นความจริงตามที่กล่าวนี้ จึงจะมีใครเชื่อกันไม่ได้
ง่าย ๆ ว่าการละเล่น (เกมส์กีฬา) กับมหรสพธุรกิจบันเทิง นั้นคือ
“ความชั่ว” ของคนชั่ว

และคนที่ชั่วแท้ หรือ ชั่วหนักก็คือ คนที่จะต้องทำชื่อนั้น ๆ
ให้ได้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าชั่ว และจะทนไม่ได้จะ “ทุกข์” ใจถ้าไม่ได้ทำชื่อนั้น ๆ
เขาจะ “ทุกข์” จริง ๆ เขาจะทนอยู่ได้ยาก เขาจะต้องพยายาม
ทำชื่อนั้น ๆ แม้จะต้อง “เสีย” ต้อง “จ่าย” ออกเอาด้วยซ้ำ มิใช่
“ได้” มาเลย เช่นเสียเงิน เสียเวลา เสียแรง เสียอะไร ๆ ก็แลกได้
ขอให้ได้ทำ แม้จะเสียด “เสีย หน้า-เสียชื่อ” ก็ยอม

ดังนั้นโลกแห่งยุค “มหรสพ” จึงเห็นกันว่า “การละเล่น”
และ “ธุรกิจบันเทิง” นั้นคือ ความ “มีหน้ามีตา-มีชื่อมีเสียง” คือ
ความได้ มิใช่ความ “เสีย” ได้ “แรงงาน” ได้ “เวลา” (มิใช่ “ฆ่า”
เวลาเลย) ได้ “เงิน” (มาเป็น “ทุนรอน” เพื่อเพิ่มผลผลิตแห่งการละเล่น และธุรกิจ
บันเทิงให้ยิ่งใหญ่-ใหญ่ยิ่งเป็นปฐภาคทวีคูณ)

“ปฏิโสด” เขียนบทความอยู่ทุกวันนี้ ด้วยความจริงใจที่สุด
ที่จะทำเพื่อช่วยเศรษฐกิจ-ความเป็นอยู่สุข และสร้างค่าให้แก่
ความเป็นมนุษย์ ให้แก่เพื่อนร่วมสังคมร่วมประเทศ และร่วม
โลกจริง ๆ เพราะเรื่องที่น่ามากล่าวในวันนี้ล้วนแล้วแต่คือ
“อบายมุข” แท้ ๆ ที่สมเด็จพระปราชญ์ ที่เรียกกันว่า พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “เป็นเครื่องทำให้ฉิบหาย” ของมนุษย์
ทุกเรื่อง ที่ “ปฏิโสด” กล่าวชี้ว่าเป็น “ความชั่ว” ของคนชั่วได้
โมเม “เห็นจริง” เอาเองคนเดียวเลย

“ปฏิโสด”

11/04/2562 07:39

ศาลรัฐธรรมนูญเกาหลีใต้ชี้ ก.ม.ให้ทำแท้งเป็น ความผิดอาญาขัดรัฐธรรมนูญ

ตะลุยกไฟ

คิดวันนี้....สังคมใดที่ยินยอมให้ “ทำแท้งเสรี” นั่นคือบรรชน
ซึ่งค่าแห่งสังคมนั้นว่า ได้ต่ำสุดต่ำถึงขีดสุดแล้วในความเป็นมนุษย์
หรือแม้แค่ความเป็นสัตว์โลก

สัตว์โลกประดาที่มีจิตวิญญาณด้วยกันทั้งหมดในมหาสากล
โลก ต่างก็ต้องยอมรับกันเป็นสัจธรรมว่า มนุษย์เป็นสัตว์
ประเสริฐสูงสุดจริง ๆ กว่าประดาสัตว์ใด ๆ

และในประดาสัตว์ที่ “ต่ำแสนต่ำ-โง่แสนโง่” ใด ๆ นับเป็น
จำนวนล้าน ๆ ชนิด ก็ยังมีจิตวิญญาณที่ “สูงสุด” อยู่ประการหนึ่ง
คือ.....

มันฆ่าลูกมันไม่ได้ !

มันมีแต่จะรักลูก “ยิ่งชีวิต”

และยอมตายแทนลูก เมื่อมีใครจะมาพรากลูกน้อยที่มันรู้ว่า
ยังไม่โตและยังไม่แข็งแรงพอที่จะช่วย “ชีวิต” ของตนได้

เพราะมันไม่ไว้ใจใครว่า จะรัก “ชีวิต” ลูกของมันเท่าที่มันรัก
“ความเป็นชีวิต” ไว้ให้แก่ลูก

แทนลูกที่ย่อมรักและหวงแหน “ชีวิต” ของตน

ด้วยมันยังไม่ “โง่สุดโง่” เป็นไปที่สุดเสียเลย ว่า สิ่งที่มีจิต
วิญญาณปกติแล้วย่อมดิ้นรนเพื่อ “ความมีชีวิตรอด” นั้นแหละ
เป็นความดิ้นสุดท้ายแห่งความสุดท้าย จริง ๆ

แม้ในสังคมของมนุษย์จะจำยอมหรือจำต้องอภัยให้มีการ
ฆ่ามนุษย์ด้วยกันได้ ก็มีความจำยอมอยู่ ๓ ประเด็น สุดท้ายใหญ่ ๆ
คือ

๑. เพราะผู้ที่จะถูกฆ่าานั้น มีความผิด “สูงสุด” ถึงขั้นถึงขนาด
(อย่างนั้นก็ยังไม่มีใครเห็นด้วยทั้งหมดสักที)

๒. เพราะความโง่ “สูงสุด” ของคนผู้ฆ่า

๓. เพราะความไร้สติสัมปชัญญะ “สูงสุด” (คนบ้าแหม) ของคน
ผู้ฆ่านั้น จริง ๆ

คนผู้เห็นดีเห็นชอบให้ “ทำแท้งเสรี” จนออกเป็น “กฏ” มา
“กต” ความยินยอมของผู้ไม่ยอมด้วยอำนาจแห่ง “กฏ” (ความกต)
นั้นก็ใช้สติสัมปชัญญะ “ปัญญา” อย่างสูงสุดของแต่ละคนทีเดียว

เพราะฉะนั้นเมื่อมีสติสัมปชัญญะปัญญาแล้ว ก็ยัง “ฆ่า” ทั้ง ๆ
ที่รู้ว่าเป็นชีวิตวิญญาณคนได้ลงคอนั้น จะให้จัดคนเช่นนี้อยู่ใน

คนจำพวกใด เอ่ย.... ถ้าไม่จัดเสียว่า ให้อยู่ในพวก “ที่สุด” อีกพวกหนึ่ง คือ สถิติเฟื่องสุด จนต้องเรียกว่า “คนบ้า”

ไม่เช่นนั้นก็ต้องจัดไว้อยู่ในประเด็นข้อ ๒ คือ เมื่อใจ “สูงสุด” แล้ว มันก็ต้องยอมเป็นที่สุดเช่นเดียวกัน

ส่วนข้อ ๑. นั้น ผู้ฆ่าและผู้ร่วมมือร่วมใจกันฆ่า ต้องรับความผิดชอบไปทั้งหมดเลย (ถ้าผู้หนึ่งยังมีศีลธรรม หรือมีศาสนาอยู่บ้าง ก็ต้อง “รับบาปรับเวร” ไปด้วยอีกจริง ๆ แต่ถ้าไม่มี จะพูดยังไง เพราะ เวรย่อมไม่ระงับด้วยการทำเวร) เมื่อการฆ่านั้น ผู้ถูกฆ่าไม่ได้มี “ความผิด” ใด ๆ เลยแม้แต่เศษธุลี

เด็กอยู่ในท้อง มีความผิดถึงขั้นถึงขนาดใดหรือ...ที่จะต้องถูกลงทัณฑ์กันถึงขั้น “ฆ่า” อย่างไม่มีโอกาส ไม่มีช่องทางให้ดิ้นรน และเลือกต่อสู้อย่าง

ดังนั้น การฆ่าในกรณี “ทำแท้งเสรี” นี้ จึงสรุปวิเคราะห์ได้ว่า ถ้าไม่บ้าแน่ ก็โง่สุด หรือไม่เช่นนั้น ก็อำมหิตโหดเหี้ยมอย่างเย็นชากระด้างสุดแล้ว

การที่เราอยู่ในสังคม ยังมีการปฏิบัติต่อกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ที่เห็นว่า ยังพอมี “รอยยิ้ม” ประสานความเป็นสังคมไว้ได้ในทุกวันนี้ นั้น ก็เพราะต่างก็ยังมีเศษสำนึกที่ยังเหลือเห็นว่า “ชีวิต” เป็นสิ่งสำคัญนัก

หากไม่มีใครมีเศษสำนึกอยู่เลย ว่า “ชีวิต” มันสำคัญ แล้วจะฆ่าเมื่อใดก็ได้ แม้ไม่มีความผิดอะไรเลย สังคมจะเป็นอย่างไรไรโปรดคำนวณเอาเองเถิด

การที่ต้องยับยั้งระบบ “ทำแท้งเสรี” นั้น ก็เพราะ “หากให้

มีได้แล้ว จะเป็น “เหตุ” ร้ายสำคัญใหญ่ ที่จะโน้มน้าวจิตใจมนุษย์ ให้เห็นไปว่า คำว่า “ชีวิต” หรือ “ความเป็นชีวิต” นั้น ไม่มีค่าอะไรเลยจริงๆ จนการ “ฆ่า” ก็จะไม่มีความสำคัญเลยจริงๆ ที่คนจะต้องมามัวยับยั้งใจ มันก็จะ “ฆ่าเสรี” เหมือนกับ “ทำแท้งเสรี” นั้นแหละ แม้จะออก “กฎ” มาไว้ “กต” ไร่ซ่มเท่าใด ก็เชิญลองกันเถิด

ศาสตร์ทุกศาสตร์ ระบบทุกระบบเกิดขึ้นมาก็เพื่อรับใช้ “ชีวิต” ทั้งสิ้น เพราะยังเห็นว่า “ชีวิต” เป็นสิ่งสำคัญหาก “ชีวิต” ไม่สำคัญก็ไม่จำเป็นต้องมีอะไรเลย

เมื่อมีจุด “เริ่มต้น” ที่เห็นว่า “ชีวิต” ในท้องก็ไม่สำคัญขึ้นมาเสียแล้ว สิ่งที่ทำกว่า “ชีวิต” นั้นอะไรเล่าจะสำคัญ

ความยุ่งยากทั้งหลายในเรื่องนี้ มันมาจากมูลเหตุสำคัญจุดเดียว คือ ยังมี “ไฟราคะ” หากหยุดไฟราคะ หรือลดไฟราคะในคนได้ ปัญหาเรื่องนี้ก็จบสิ้นได้สนิท

และก็เป็นความ “จบสิ้น” ที่จบได้สนิทที่สุดจริงๆ เป็นสุขเบาสบายพ้นภาระ และ “เสรี” ที่สุด โดยจะไม่ต้องเกิดการ “ทำแท้ง” (เสรี) ไม่ต้องเกิดการ “ฆ่า” (เสรี) และจะไม่ต้องอยาก “แสดงราคะ” (เสรี) เลย หากผู้นั้นปลด ล้าง ตัด “ราคะ” นั้นได้สิ้นเกลี้ยงจริงๆ จะเห็นได้จริง แม้ไม่ต้องถึงขั้นหมดสนิท เพียงแค่ลดได้มากพอสมควร ก็จะเห็นได้ว่ามัน “ว่างสบายไร้กังวล” สำหรับคนผู้ได้ลอง “ลดอารมณ์เพศ” กัน ซึ่งวิธีลดก็มีกันมากมายหากตั้งใจจะลดจริง โดยเฉพาะ “พุทธศาสนา” มีความตั้งใจจริง และมีวิธีทำได้กันจนถึงขั้นเกลี้ยงสุด

มนุษย์เท่านั้น ที่มีปัญญาสูงสุด จนยอมรับว่า เรื่อง “อารมณ์

เพศ” เป็นของน่าละอาย ที่จะต้องปกปิดซ่อนบังไว้อย่างแท้จริง
เมื่อเรายังมีอยู่ ผู้ไม่อายุจึงยังไม่ใช้จิตวิญญานแห่งความเป็น
มนุษย์

มนุษย์จะปล่อยให้มนุษย์ “ทำแท้งเสรี” ไม่ได้เป็นอันขาด
เพราะ...หากจะระงับการเกิดด้วยการ “ฆ่า” ชีวิตมนุษย์กันแล้ว
มันก็จะ ต้องเกิดการ “ฆ่า” กันทั้งโลกจริง ๆ แต่หากจะระงับการ
เกิดด้วยการ “ฆ่า” ก็เลสราคะแล้ว มันจะมีแต่สันติสุข อิศระเสรี
เอื้อเพื่อเกื้อกูล อย่างแท้จริง ผู้สิ้น “ราคะ” สูงสุดจะยืนยันความ
รู้สึกดังกล่าวนี้

เพียงหยดน้ำ ก็ยังสามารถทำลาย
ให้หินกร่อนสลายไปจนหมดได้ ฉันใด
ถ้าสื่อสารมวลชน ทุกประเภท ทุกแบบ
ไม่ช่วยกันลด รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสประโลม
อันนำมาเชื่อมโยงไปสู่กามราคะ ลงไปให้ได้
ด้วยมาตรการเอาจริงเอาจังแล้ว
คติข่มขืน-ฆ่า ก็จะมีวันเพิ่มขึ้น หายนะยิ่งขึ้น
ได้อีกเสมออย่างแน่นอน ฉันนั้น ๆ

“ปฏิโลต”

หมั่นตรวจสอบผลการปฏิบัติ

พ่อค้าผู้ทำการค้า เมื่อขายสินค้าได้แล้ว
ก็ย่อมตรวจรายได้ หักกลบหนี้ยกกับทุนรอน ค่าใช้จ่าย
และตรวจสอบส่วนเหลือส่วนเกิน ที่เรียกว่ากำไรอยู่ทุกเมื่อ
เพื่อจะได้รู้ว่า การค้าของตนนั้น
มีผลกำไรหรือขาดทุน ฉันทใด
นักปฏิบัติธรรมก็ต้องตรวจตราในการปฏิบัติธรรมของตน
เพื่อจะได้รู้ทุน รู้กำไรของตนๆ เช่นเดียวกัน
การค้า เมื่อตรวจสอบผลที่ตนทำอยู่เสมอ..
รู้จุดบกพร่องผิดพลาด แล้วแก้ไข กิจการค้าขายก็เจริญ
การปฏิบัติธรรมก็ต้องตรวจตรา ดูการปฏิบัติ ดูผลปฏิบัติ ว่า
เราปฏิบัติถูกต้อง ปฏิบัติได้ผล เจริญดีหรือไม่เจริญเลย
หากตรวจเสมอๆ เราก็ยิ่งจะซ้ำชอง ยิ่งจะไม่ผิดพลาด
และมีการไหวทันต่อการผิดพลาด
ที่จะเกิดขึ้นนั้นได้ง่ายและเร็ว
ความเจริญจึงจะไม่ชะงักงัน
และเมื่อรู้ว่าปฏิบัติดีแล้ว เติบโตถูกแล้ว มีมรรคมีผลแล้ว
ผลได้เหล่านั้น จะทำให้เรามั่นใจ
มีกำลังใจ ปีติ ยินดี และเชื่อมั่นในการปฏิบัตินั้นยิ่งขึ้น

• พระโพธิรักษ์

กาลาธรรม ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๙

มนุษย์ที่ไม่ได้ศึกษาธรรมะที่เป็นโลกุตระ
เป็นมนุษย์ที่ขาดทุนมหาศาล
เขาเฝ้าแต่ไขว่คว้า แสวงหา กอบโกย ตะกละตะกลาม
นึกว่าได้กำไรที่ได้โลภก็สุขมาเสพ
เขาเสียท่า ไม่รู้ตัว ตายไปแล้วไม่รู้เท่าไรๆ
ทั้งๆ ที่เกิดมาเชื่อว่าพุทธศาสนิกชน
แต่เสียชาติเกิด..

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

• สมณะโพธิรักษ์

9 786169 376705